

СЮЗАН БЕТ ПФЕФЪР ИЗГУБЕНИ ЗАВИНАГИ

Част 2 от „Последните оцелели“

Превод от английски: Мартин Янков, 2015

chitanka.info

*На Джанет Карлсън, най-добрата събеседничка и
предана приятелка*

1

сряда, 18 май

В мига когато животът, какъвто го познавахме, се измени завинаги, Алекс Моралес се намираше зад щанда в пицария „При Джоуи“ и разрязваше блат със спанак на осем приблизително равни парчета.

— Поръчах и предястие.

— Веднага, господине — каза Алекс. — Ето ги и чесновите хапки.

— Благодаря — отвърна мъжът. — Я почакай. Ти не си ли Карлос, синът на Луис?

Алекс се ухили.

— Карлос е по-големият ми брат — обясни той. — Аз съм Алекс.

— Тъй значи — кимна мъжът. — Слушай, ще кажеш ли на баща ти, че има проблем с тръбите в 12Б?

— Баща ми отсъства за няколко дни — отговори Алекс. — Той е в Пуерто Рико за погребението на баба. Но би трябвало да си дойде в неделя. Ще му предам веднага щом се прибере.

— Не се тревожи — каза мъжът. — Ще почака няколко дни. Съжалявам за баба ти.

— Благодаря ви — отвърна Алекс.

— А какво става с брат ти? — поинтересува се мъжът.

— Той е в Морската пехота — отговори Алекс. — В момента е изпратен в Туентинайн Палмс, Калифорния.

— Браво на него. Поздрави го от мен. Грег Дънлап, от апартамент 12Б.

— Ще му предам — обеща Алекс. — И задължително ще кажа на баща ми за проблема с тръбите.

Господин Дънлап се усмихна.

— Ходиш ли на училище? — попита.

Алекс кимна.

— Уча в академия „Сейнт Винсент де Пол“.

— Хубаво училище — одобри господин Дънлап. — Боб, моят партньор, е учил там и казва, че това е най-доброто училище в града. Решил ли си в кой колеж искаш да отидеш?

Алекс знаеше точно къде би мечтал да отиде, както и къде би се радвал да отиде, както и къде би приел да отиде.

— Първият ми избор е „Джорджтаун“ — посочи той. — Но е въпрос на средства. Ако въобще ме приемат, разбира се.

Господин Дънлап кимна.

— Ще кажа на Боб, че синът на Луис учи в „Сейнт Винсент де Пол“. Може някой път да обмените интересни истории.

— Чудесно — отговори Алекс. — Сметката ви е 32,77 долара.

Господин Дънлап му подаде две банкноти по двацет.

— Задръж рестото — каза. — Добави го към спестяванията за колеж. И задължително предай много поздравии на Карлос. Луис сигурно много се гордее с двамата си синове.

— Благодаря ви — отвърна Алекс, докато подаваше пицата, предястието и торбичката с чеснови хапки на господин Дънлап. — И ще предам на баща ми за тръбите веднага щом се върне.

— Не бързай.

Алекс знаеше, че винаги когато хората казват: „Не бързай“, всъщност имат предвид: „Направи го веднага“. Но бакшишът от седем долара гарантираше, че Алекс щеше съобщи на папи за проблемите с тръбите в 12Б в мига, в който той се върнеше от погребението на нана.

— Кабелната прекъсна — изръмжа от кухнята Джоуи. — Янките тъкмо заемат позиция и кабелната ми спира.

— Месец май е — изтъкна Алекс. — Какво значение има?

— Заложил съм пари за този мач — въздъхна Джоуи.

Алекс знаеше, че не е разумно да обяснява, че мачът продължава да се играе, макар кабелната да е спряла. Затова насочи вниманието си към следващата клиентка и изпълни поръчката ѝ, състояща се от две парчета пица пеперони и голяма кола.

Приключи работа чак в десет, по-късно от обичайното, но малката пицария не разполагаше с достатъчно персонал и тъй като Джоуи беше кисел заради спирането на кабелната, Алекс реши, че не би било уместно просто да си тръгне. Нощта беше задушна и мрачна, но поне не валеше, така че Алекс се радваше на възможността да се поразходи. Замисли се за Джорджтаун и шансовете да го приемат.

Това, че беше заместник-председател на единайсетокласниците, щеше да му помогне, но нямаше как да стане председател на дванайсетокласниците. Крис Флин несъмнено щеше да спечели отново. Алекс пък безспорно щеше да стане председател на клуба по дебати. Но кой от двамата щеше да бъде редактор на училищния вестник? Алекс тъкмо претегляше шансовете, когато мислите му бяха прекъснати от мъж и жена, излизащи от старата таверна „Амстердам“.

— Хайде, скъпа — говореше мъжът. — Няма какво да му мислиш. Утре може вече да сме умрели.

Алекс се усмихна. Това звучеше като нещо, което Карлос би казал.

Но докато крачеше през „Бродуей“, Алекс се натъкна на линейки и пожарни коли, които префучаха по улицата, без да се съобразяват със светофарите. Зачуди се какво ли става. Когато сви по Осемдесет и осма улица, съзря групи хора, скупчени пред блоковете. Но никой не се смееше или биеше. Някои сочеха към небето, ала когато Алекс вдигна глава, различи единствено облаци. Една жена в изискано облекло стоеше сама и плачеше. По-късно, докато Алекс слизаше по стълбите към приземния им апартамент, токът угасна. Алекс поклати глава и отключи входната врата. Вмъкна се в мрачния коридор и потропа на вратата на жилището.

— Алекс, ти ли си? — попита Бриана.

— Да. Отвори ми — отговори той. — Какво става?

Бри откряна вратата.

— Тъкмо изгасна токът — каза тя. — Преди малко и кабелната спря.

— Алекс, къде е фенерчето? — обади се Джули.

— Виж дали не е върху хладилника — отвърна Алекс. — Би трябвало да е там. Къде е мами?

— Повикаха я в болницата — обясни Бриана. — Преди известно време. Мами каза, че е станало нещо ужасно и са се обадили на всички служители.

Джули влезе в хола, като размахваше фенерчето в ръка.

— Там е само от две седмици и вече не могат да се справят без нея — изкоментира тя.

— Казаха са й, че не знаят колко дълго ще трябва да остане там — добави Бриана.

— Папи се обади, докато те нямаше — вметна Джули. — Каза, че всички са пристигнали и погребението на нана ще е утре. Ще ми се да бяхме отишли с него.

— Не разбирам защо — изгледа я Бриана. — Ти винаги си намираш оправдания да се измъкнеш от семейните сбирки.

— Дръж се по-мило — каза Джули. — Фенерчето е в мен.

— Използвай го, за да откриеш радиото — предложи Алекс. — Може би целият град е останал без осветление.

За пореден път се замисли колко по-удобно би било, ако семейството му можеше да си позволи да закупи компютър. Не че това щеше да е от полза, ако нямаше ток.

— Обзалагам се, че е свързано с луната — заяви Бриана.

— Защо луната? — попита Алекс. — Слънчевите петна предизвикват проблеми, но никога не съм чувал за лунни петна.

— Не лунни петна — уточни Бриана. — Тази вечер някакъв астероид трябваше да се удари в луната. Една от учителките спомена нещо такова. Щяла да ходи на метеорно парти в Сентръл Парк, за да наблюдава събитието.

— Да, и аз чух за това в училище — отговори Алекс. — Но не разбирам как може астероид да спре тока. Нито пък защо викат мами в болницата.

— Радиото не работи — въздъхна Бриана, докато се опитваше да го включи. — Може би няма батерии.

— Чудесно — отвърна Алекс. — В такъв случай вземете фенерчето и се пригответе за лягане. Мами ще ни каже какво се е случило, когато се прибере.

— Прекалено горещо е без вентилатор — изхленчи Джули.

Алекс не разбираше как мами и Бри търпяха Джули. Карлос също я обожаваше. Папи я смяташе за сладичка, но само защото тя беше бебето в семейството. Дванайсетгодишно бебе, така я виждаше Алекс.

— Мислиш ли, че всичко е наред? — попита Бриана.

— Убеден съм — успокой я Алекс. — Сигурно в центъра е станал голям пожар. Чух доста сирени.

— Но мами работи в Куинс — отбеляза Бриана. — Защо ще я викат в болницата, ако пожарът е в центъра?

— Значи, самолетна катастрофа — предположи Алекс и си спомни как хората сочеха небето. — Напомни ми да кажа на папи, че в 12Б има проблем с тръбите. А сега си лягай. Без значение какво се е случило, до сутринта нещата ще се оправят.

— Добре — съгласи се Бриана. — Хайде, Джули. Нека кажем една специална молитва за всички.

— Звучи забавно — измрънка Джули, но все пак последва голямата си сестра в стаята им.

Алекс си спомни, че мами пазеше оброчни свещи в кухнята. Запрепъва се из жилището, докато най-последно намери една от тях и кибрит, с чиято помощ да я запали. Свещта хвърляше съвсем оскъдна светлина, но това му беше достатъчно, за да се придвижи до стаята, която някога беше делил с Карлос.

Първоначално двете стаи бяха представлявали голяма спалня, но когато семейството им се нанесе тук, папи издигна стена и сега момчетата и момичетата спяха в отделни помещения. Папи и мами си имаха своя спалня. Дори и без Карлос, апартаментът беше претъпкан, но Алекс не се оплакваше, тъй като това беше неговият дом.

Съблече се бързо, притвори вратата на стаята, за да чуе кога ще се прибере мами, духна свещта и се настани на долния дюшек от двуетажното легло. През тънката стена чуваше молитвата на Бриана, отправена към Дева Мария. Папи смяташе, че Бри е прекалено набожна, но мами твърдеше, че това е просто фаза, през която преминават четиринайсетгодишните момичета.

Алекс не беше особено убеден, че Джули ще мине през тази фаза, когато стане на четиринайсет.

Когато той самият беше на четиринайсет преди три години, се чудеше дали да не стане свещеник, но се отказа след няколко дни. Ала при Бри беше различно. Алекс наистина си я представяше като монахиня някой ден. Знаеше, че мами би одобрила.

„Сестра Бриана — помисли си той и легна настрани с лице към стената. — Сестра ми, сестрата.“ Усмихна се и потъна в сън.

четвъртък, 19 май

— Алекс! Алекс! Отвори ми!

За момент Алекс си помисли, че все още сънува. Предишната нощ не беше спал добре и на няколко пъти беше ставал, за да провери дали е дошъл токът и дали се е върнала мами. Горещият задушен въздух влошаваше нещата. В сънищата, които го бяха споходили, Алекс беше станал безучастен свидетел на катастрофи и бедствия, които не можеше да предотврати.

— Алекс!

Алекс разтърси глава и погледна през прозореца. Навън все още беше тъмно, а уличното осветление беше загаснало. Но той успя да различи познато лице. Над стъклото се беше привел чичо Джими.

Алекс стана от леглото.

— Ще те посрещна на вратата — каза той, наметна халата си и запристъпва из тъмния апартамент.

— Звънецът не работи — отбеляза чичо Джими.

— Колко е часът? — попита Алекс. — Какво става?

— Към четири и половина — отговори чичо Джими. — Нуждая се от помощта ти в магазинчето. Събуди сестрите си, облечете се и идвайте възможно най-бързо.

— Какво е станало с магазинчето? — недоумяваше Алекс, но изпълни заръката на чичо Джими и затропа на вратата на момичетата, докато не чу, че се събуждат.

— Ще ти обясня по-късно — отвърна Джими. — Обличайте се. И побързайте.

След няколко минути Алекс, Бриана и Джули бяха строени в хола, напълно готови за тръгване.

— Хайде — подкани ги Джими. — Микробусът е отвън.

— Къде отиваме? — попита Бриана. — Всичко ли е наред? Върна ли се мами?

— Не мисля — каза Алекс. — Щеше да се събуди, ако беше тук. Чичо Джими, колко време ще бъдем навън?

— Колкото се наложи — отговори Джими.

— Ами училището? — настоя Бриана. — Ще се върнем ли навреме?

— Не се тревожете за това — отвърна Джими. — Не се тревожете за нищо. Просто ме последвайте.

— А ако мами се обади? — продължи Бриана. — Или папи? Ще се уплашат, ако никой не вдигне телефона.

Алекс кимна.

— Джули, ела с нас — каза той. — Бри, остани тук, в случай че някой се обади.

Би предпочел компанията на Бри, но не беше редно да оставят Джули сама.

— Добре — съгласи се Джими. — Да тръгваме.

Чичо Джими беше паркирал неправилно точно пред входа на сградата, но Алекс реши, че в такъв ранен час никой не би обърнал внимание. Вмъкнаха се в колата и Джими подкара през града покрай парка, а после сви и продължи няколко пресечки към магазинчето. Движението беше доста по-натоварено, отколкото би очаквал Алекс в подобно време на денонощието, а в далечината се чуваха сирени.

— Какво става? — попита Алекс. — Знае ли се защо е спрял токът?

— Да — преглътна Джими. — Луната. Нещо е станало с луната.

— Лунни петна — подметна Джули и се изкиска.

— Няма нищо смешно — продължи чичо Джими. — Лорейн не можа да спи цяла нощ. Убедена е, че някой ще нападне магазинчето още с първите слънчеви лъчи. Снощи нахлуха в магазините за алкохол и електрически стоки, но на дневна светлина ще се насочат към храната. Затова ще опразним магазинчето и ще изнесем цялата храна в апартамента. Трябва да ми помогнете с преместването.

— Ами ние? — попита Джули. — Ще има ли храна за нас?

— Да, разбира се — увери я чичо Джими. — Къде е майка ви?

— В болницата — отговори Алекс. — Сигурно са я задържали цяла нощ. Папи още е в Пуерто Рико. Чичо Джими, какво става?

— Ще ви го съобщя по възможно най-добрия начин — започна чичо Джими. — Нещо голямо е ударило луната снощи — планета или комета, нещо такова. И сега луната не е в ред. Приближила се е до Земята. Огромни вълни, наводнения, спиране на тока, паника. Лорейн е в истерия.

Алекс знаеше, че леля Лорейн често изпада в истерии. Папи я наричаше *La Dramatica*^[1], а мама още не ѝ беше простила за грозната сцена, която направи, когато Карлос обяви, че се записва в Морската пехота: *Ще умреш! Ще те убият! Никога повече няма да те видим!*

— Не могат ли да върнат луната на мястото ѝ? — попита Джули.

— Надявам се да успеят — отвърна Джими. — Но едва ли ще стане толкова бързо. А междувременно, както казва Лорейн, може да си приберем храната, вместо да позволим на разни непознати да я откраднат от устите на дечицата ни. — Той рязко натисна клаксона, когато една кола прелетя по Трето авеню. — Идиоти — промърмори той. — Богаташи, които се спасяват при първите признаци на беда.

— Не виждам полицаи — отбеляза Алекс.

Джими се изсмя.

— Заети са да опазват богатшите — каза той. — Не им пука за другите.

Май и чичо Джими беше придобил известна драматичност, реши Алекс. Животът с леля Лорейн сигурно водеше до това. Децата им страдаха от гневни избухвания, но бяха все още малки и Алекс се надяваше, че с времето ще се оправят. Не че леля Лорейн се беше оправила.

— Добре — каза Джими. — Бени е тук. — Той паркира микробуса пред магазинчето. — Слизайте. Алекс, ти и аз ще товарим. Джули, ти приготвяй празните кашони. Как е, Бени?

Едрият мъж пред магазинчето кимна.

— Засега е тихо — отвърна той. — Не би трябвало да имаме проблеми. — После извади пистолет от колана си. — Но за всеки случай.

— Бени пръв ще си получи възнаграждението — изтъкна Джими. — Бира и цигари.

— Това е новата валута — ухили се Бени.

Алекс се зачуди дали не сънува. Нищо от случващото се не му звучеше реално, освен разказа за истерията на леля Лорейн. Чичо Джими отключи металната врата. Алекс и Джули се вмъкнаха след него вътре, а Бени остана да пази входа.

Джими подаде на Джули фенерче и ѝ каза да седне на пода зад касата и да започне да сглобява кашони. Показа на Алекс къде бяха цигарите и стековете бира и докато момчето ги товареше в колата на Бени, Джими напълни няколко кутии с хляб, мляко и други нетрайни продукти.

Бени каза на Алекс първо да напълни багажника, а останалото да подреди на задната седалка. Колата побираше удивително количество бира и цигари.

Накрая единственото свободно място остана шофьорската седалка.

— Можеш ли да шофираш? — обърна се Джими към Алекс.

Алекс поклати глава.

— Добре, аз ще откарам нещата в дома на Бени — реши той. — Бени, остани отпред. Дръж пистолета така, че да се набива на очи. Алекс, започни да пълниш кашони за моето семейство. Кажи на Джули да използва найлоновите торбички за вашите неща. Ще се върна след половин час.

Бени остана навън, а Алекс се присъедини към Джули в магазинчето. Чичо Джими заключи вратата, от което Алекс се почувства като затворник, макар да знаеше, че така с Джули щяха да бъдат в безопасност.

— Чичо Джими се е побъркал, нали? — попита Джули.

— Най-вероятно — въздъхна Алекс. — Знаеш каква е леля Лорейн. Щастлива само когато светът е пред края си. — Забеляза всички кашони, които беше сглобила Джули. — Наистина си се постарала.

Джули кимна.

— Реших, че така трябва. Леля Лорейн би се побъркала, ако вземем храна за себе си, без да сме се потрудили здравата. А ако не донесем вкъщи нищо, мами ще се ядоса.

— Има логика — отбеляза Алекс. — Чичо Джими каза да използваме найлоновите торби за нашите неща.

— Естествено, нали ще издържат по-малко неща.

— Храната е негова — изтъкна Алекс. — Прави ни услуга. Защо не напълниш възможно най-много торби, докато го няма?

Джули кимна и започна да тъпче торбите с буркани и консервирани храни. Алекс правеше същото с кашоните. Докато работеше, той се опита да проумее какво се случваше в действителност. Луната беше отговорна за приливите, така че беше логично приближаването ѝ да повлияе на равнището на водата. Колко бързо можеше НАСА да разреши този проблем? Далечният тътен от гръмотевица помрачи още повече настроението му.

Стресна се, когато Джули наруши мълчанието.

— Мислиш ли, че Карлос е добре? — попита тя.

— Разбира се — промълви Алекс и тихо се изсмя на себе си. — Сигурно е доста ангажиран. Не знам кога ще успее да ни се обади.

— Може би и мами е заета — кимна Джули. — С целия този хаос и грабежи, болниците най-вероятно са препълнени.

— А папи е на сигурно място в Милагро дел Мар — допълни Алекс. — Всички сме добре. До понеделник всичко ще е постарому.

— Чудя се дали са отменили учебните занятия — сподели Джули. — Имам тест по английски, за който не съм учила.

Алекс се усмихна.

— Няма да имаш проблеми. Дори и да имате часове в „Холи Ейнджълс“, най-вероятно ще отменят теста.

Джули продължи да пълни найлоновите торби с възможно най-много стока. Алекс правеше същото с кашоните. Беше хубаво да увери Джули, че нещата ще се оправят до понеделник, но всъщност едва ли щеше да стане така. Колкото повече храна имаха вкъщи, толкова по-добре.

— Как се справяш? — обърна се той към Джули.

— Приготвих двайсет торби — отвърна тя.

— Чудесно — одобри Алекс. — Продължавай. Знаеш какво купува мами.

— По-добре от теб — измънка Джули.

Алекс се засмя, но в действителност не можеше да си спомни последния път, в който е бил в супермаркет, и несъмнено не помнеше папи или Карлос някога да са пазарували. Продуктите, готвенето, чистеното — всичко това го вършиха мами, Бри и Джули. Алекс поддържаше стаята си чиста, Карлос понякога помагаше на папи, но Бри и Джули бяха тези, които можеха да гладят и готвят. Дори когато мами се върна в училище, за да вземе диплома за средно образование, а след това и сертификат за операционна сестра, тя и момичетата продължаваха да вършат цялата домакинска работа.

Не че Алекс някога беше чул мами или Бри да недоволстват. Джули несъмнено го правеше, но дори ако беше коронована принцеса, Джули пак щеше да се оплаква от короната.

Като по сигнал, Джули изхленчи:

— Ръцете ме болят. И не мога да достигна продуктите на най-горните редове.

— Тогава вземи от тези, които можеш да достигнеш — каза той.
— Добави консервирани гъби. Папи ги харесва.

— Вече напълних една чанта — отвърна Джули.

— Добре — кимна той и се върна към работата и мислите си.

НАСА най-вероятно се съветваше с физици и астрономи от цялото земно кълбо, за да открие най-бързия начин да върне луната на мястото ѝ. Нещата, рано или късно, щяха да се оправят.

Когато чичо Джими се върна, Алекс вече беше напълнил всички кашони. Той и Джими натовариха микробуса, а Джули се зае със сглобяването на последните няколко кашона. После той и Джими напълниха кашоните и останалите торби.

— Джули, остани тук — каза чичо Джими. — Бени ще пази отвън. Алекс и аз ще разтоварим нещата в моето жилище, после ще се върнем и ще те откарваме вкъщи.

Алекс не изгаряше от желание да остави Джули сама в магазина, но прецени, че тя ще е на сигурно място в заключено помещение с въоръжена охрана.

— И се дръж прилично — нареди той.

Джули го изгледа. Алекс изпита съчувствие към всеки евентуален грабител, който би минал през Бени.

Джими запали колата и бързо прекоси четирите пресечки до апартамента си.

— Лорейн ще ни помогне да разтоварим — каза той. — Но ще отнеме известно време да пренесем всичко по стълбите.

Джими и Лорейн живееха на втория етаж в сграда без асансьор. Джими разтоварваше нещата от микробуса на първия етаж, а Алекс ги пренасяше до горната площадка, където Лорейн поемаше от него кашоните и ги прибираще в апартамента. Алекс чуваше в далечината писъците на малките си братовчеди, но това беше нещо обичайно. Лорейн не каза нищо, само от време на време сумтеше, докато пренасяше по-тежките кашони в жилището си.

Когато най-сетне приключиха, Лорейн огледа Алекс.

— Благодаря ти — каза тя. — Помогна ми да спася живота на дечицата си.

— Нещата ще се оправят — отговори сконфузено Алекс. — Да дадем на учените няколко дни и те ще намерят начин да се справят със ситуацията.

— Това е отвъд възможностите на учените — заяви Лорейн. — Вече само Бог може да ни помогне.

— Ще го направи — увери я той.

— Хайде, Алекс! — извика отдолу Джими. — Да тръгваме.

Алекс прегърна неловко Лорейн и се затича надолу по стълбите.

Джими ги откара обратно при магазинчето, където вече нямаше следа от Бени.

— По дяволите! — изсумтя Джими. — Казах му да изчака да се върнем. Джули, добре ли си?

— Някакви хора заудряха по металната врата — отвърна Джули, свита под касата. — Чух изстрели.

— Всичко е наред — успокой я Алекс. — Отиваме си вкъщи.

— Добре — въздъхна Джими, все още ядосан. — Ще натоваря останалото сам. Елате, нека да отнесем вашите неща.

Алекс се изненада от количеството чанти, което Джули бе успяла да напълни, както и от тежестта им. Определено щяха да имат достатъчно запаси, докато нещата се нормализират.

Джими им помогна да отнесат храната в хола, после потегли обратно към магазинчето. Алекс, Бриана и Джули преместиха повечето торби в кухнята. Това, за което нямаше място, остана в хола.

— Телефонът звънна, докато ви нямаше — сподели Бриана. — Мисля, че беше папи, но не съм сигурна.

— Как така не си сигурна? — попита Алекс.

Всеки мускул от тялото му го болеше. Копнееше единствено за топъл душ и още няколко часа сън.

— Доста пращеше — промълви Бриана с почти извинителен тон. — Но чух мъжки глас и съм почти сигурна, че беше на папи. Струва ми се, че каза нещо за Пуерто Рико.

— Е, това е добра новина — въздъхна Алекс. — Щом се е обадил, значи най-вероятно е добре. Сигурно е искал да ни каже, че няма да се върне в неделя.

— Казах му, че всички сме добре, за да не се притеснява — допълни Бри.

— Оставиха ме сама в магазина — измрънка Джули. — Някакви хора се опитаха да нахлуят. Можеха да ме убият.

— Добре ли си? — попита уплашено Бриана.

— Разбира се, че е добре — махна с ръка Алекс. — Всички сме добре.

— Искате ли да се чуем с мами? — предложи Бриана. — Ще ѝ разкажем за продуктите и за обаждането на папи.

— Не е редно да я безпокоим в работата — заяви Алекс. — Тя ще ни звънне когато може, или направо ще се прибере. По-добре да си направим закуска. И тримата ще се почувстваме по-добре, след като хапнем.

— Мога да приготвя бъркани яйца — съгласи се Бриана. — Газовата печка още работи, проверих.

— Звучи добре — каза Алекс. — Аз ще си взема душ. След закуска ще идем на училище.

— Никъде няма да ходя — отсече Джули. — Не и в този хаос.

— И аз не искам да излизам — подкрепи я Бри. — Не може ли останем тук, докато мами се прибере?

— Е, добре — въздъхна Алекс. — Но аз ще изляза след закуска и ще проуча какво става.

Вмъкна се под душа само за да открие, че няма топла вода. Изкъпа се възможно най-бързо и си облече дрехи за училище.

— Топлата вода е спряла — съобщи Алекс на Бри.

— Нали не мислиш, че хората от блока ще обвинят папи? — попита тя.

— Никой няма да обвини папи — отвърна Алекс. — Не е само нашият блок. Сигурно в целия град няма ток. Къде е Джули? Да не е закусила вече?

— Върна се в леглото — каза Бриана, докато сервираше бърканите яйца на Алекс. — Надявам се, че портокаловият сок не е развален.

Алекс сръбна една глътка.

— Чудесен е — обяви той.

Чак след като подуши яйцата, осъзна колко е бил гладен. Тъкмо беше излапал всичко, когато телефонът звънна.

— Може да е мами! — извика Бриана и се затича да го вдигне. — Ало? Карлос е! Здравей, Карлос. Всичко е наред, къде си?

— Дай ми телефона, Бри — нареди Алекс. — Карлос, Алекс е. Как си?

— Добре съм — отговори Карлос. — Имам само минута. Изпращат ни някъде. Не знам къде, но ни казаха да се обадим на близките си. Всичко ли е наред с вас?

— Справяме се — каза Алекс. — Папи се е обадил тази сутрин и е говорил с Бри. А мами е в болницата. Как е положението при теб? Има ли ток?

— Да, електрозахранването е наред — отвърна Карлос. — Джули добре ли е?

— В момента спи. Джими ни накара да изнесем стоката от магазинчето. Джули беше много усърдна, здравата се потруди. Искаш ли да я събудя?

— Не, няма нужда — отговори Карлос. — Слушай, Алекс, докато папи се върне, ти отговаряш за всичко. Мами ще разчита на теб.

— Знам. — Алекс искаше да го попита друго. — Карлос, казаха ли ви кога положението ще се оправи?

— Не, не са обявили нищо конкретно. Само казаха, че ще отнеме доста време и трябва да се подготвим за големи неприятности.

— Е, ние сме добре — увери го Алекс. — Имаме много храна от магазинчето. А Джими може да ни помага, докато се върне папи.

— Добре — каза Карлос. — Време е да затварям. Има дълга опашка. Пази се, Алекс, и се грижи за мами и момичетата. Ти си мъжът в семейството.

— Не се тревожи за нас. — Алекс искаше да допълни още нещо, но Карлос вече беше затворил.

— С кого говори? — зададе се от спалнята си Джули. — Мами?

— Беше Карлос — съобщи Бри. — Искаше да провери дали всичко е наред.

— Карлос? — изненада се Джули. — Защо не ми дадохте да го чуя?

— Доста бързаше — уточни Алекс. — Ще го изпращат някъде. Виждаш ли, Бри, няма защо да се притесняваме. Морската пехота се заема.

— Мами много ще се зарадва, че имаме вести от него — каза Бриана. — Джули, искаш ли яйца?

— Стомахът ме боли — промърмори Джули. — Толкова се наплаших в магазинчето, че изядох няколко шоколада.

— Доста умна постъпка — смръщи се Алекс. Усещаше болезнено туптене в главата си, което определено не беше причинено от шоколад.

— Не знаеш колко беше страшно — изстена Джули. — Бях съвсем сама там и чувах изстрелите навън.

— Изстрели? — стресна се Бри. — В безопасност ли сме, Алекс?

— Естествено — отговори Алекс. Идеше му да убие Джули. — Знаеш какви са хората в центъра. Тук сме на сигурно място. Ще отида до училището, за да проуча нещата.

— Но ще се върнеш, нали? — попита Бри. — Дори и училището да е отворено?

— Добре, добре — съгласи се Алекс. — Не се тревожете. Всичко ще бъде наред. Обещавам.

— Не можеш да обещаеш това — отвърна Джули, но той реши да пренебрегне думите ѝ и излезе от жилището.

Хаосът на улицата преди изгрев беше нищо в сравнение с лудостта, с която се сблъска сега. Задръстването беше по-зловещо от когато и да било. Малките улици бяха като паркинги, същото важеше за „Уест Енд“ и авеню „Амстердам“, където колите се бяха насочили към центъра. „Бродуей“ беше отворен само за аварийни автомобили, които сновяха нагоре-надолу с виещи сирени. Тъй като светофарите не работеха, шофьорите бяха въвели собствена система за регулиране на движението. Никой не правеше път на никого и Алекс претичваше всеки път когато му се наложеше да пресече някоя улица. Хората, вървящи пеша, бяха единици, а всички магазини бяха спуснали металните си капаци. Но дори и без пешеходци, звукът от сирените, клаксоните и крещящите шофьори беше поразителен.

„Винсент де Пол“ се намираше на пресечката на Седемдесет и трета улица и авеню „Колумб“. Алекс обикновено отиваше на училище пеша, освен ако времето не беше наистина лошо. Небето изглеждаше заплашително, но гръмотевичните бури, които беше очаквал, все още не бяха дошли. По челото му се стичаше пот, но той не можеше да прецени дали е заради жегата, тичането или от притеснение. Джули беше права. Не можеше да им обещае нищо.

Когато стигна до многоетажната тухлена сграда, Алекс забеляза табела на вратата. **ЗАТВОРЕНО ДО ПОНЕДЕЛНИК.**

Не беше изненадан, но беше разочарован. Училището винаги беше представлявало убежище за него и той се надяваше да намери някого, който да му разясни случващото се. Макар да не беше убеден, че наистина иска да знае.

Отстъпи от вратата и точно в този момент от небето заваля дъжд. Проблясваха светкавици, гърмяха мълнии. Сгълча се, че не е взел чадър, че изобщо е излязъл. Дори нямаше представа дали метрото работи.

Отиде до спирката на Седемдесет и втора улица и завари метална верига на стълбището. Подгизнал от дъжда полицај стоеше наблизно и наблюдаваше как линейките свистят по „Бродуей“.

Алекс посочи към станцията на метрото.

— Затворено е — съобщи полицајат. — Тунелите са наводнени.

— Мерси — отвърна Алекс.

Зачуди се каква ли е причината за наводнението, но дъждът беше прекалено силен и момчето прецени, че не е удачно да подхваща разговор. Пробяга разстоянието до дома и се върна в апартамента мокър до кости.

— Училището е затворено до понеделник — съобщи той. — Мами обади ли се?

Бриана поклати глава.

— Джули се върна в леглото — каза тя. — Подгизнал си.

— Да, знам. Ще се подсуша и ще отида да поспя. Събуди ме преди понеделник, става ли?

Бриана се засмя.

— Полегни си. Сигурна съм, че преди да се събудиш, мама ще се е върнала и всичко ще се оправи.

— Убеден съм, че ще стане така — кимна Алекс, макар да знаеше, че това са празни приказки.

Когато окачи мокрите си дрехи и си навлече дънки и тениска, се замисли за наводнените тунели. Метрото, с което мами отиваше в Куинс, минаваше през тунел. Ала тя беше излязла миналата вечер, когато нямаше проблеми и всичко беше наред. Все пак Алекс осъзнаваше, че няма да е спокоен, докато не се чуе с нея.

Леглото изглеждаше изключително приканващо. Но Алекс първо застана на колене, прекръсти се и се помоли за майка си, баща си и брат си, за сестрите си, а след това за страната си и за целия свят.

„Бъди милостив, Господи — молеше се той. — И ми дай сила.“
Чак тогава си позволи да потърси утеха в съня.

[1] Драматичната (исп.). — Б.пр. ↑

2

петък, 20 май

Вече се беше събудил, когато цифрите 12:00, 12:00 запримигнаха на електронния часовник до леглото. Алекс погледна ръчния си часовник. Беше 6:45 сутринта.

Чу как хладилникът забръмча, но не долови никакви други звуци в апартамента. Навлече си халат и пристъпи на пръсти в хола, боейки се да не събуди Бри или Джули. Найлоновите торби с продукти изглеждаха смехотворно — смахната чудатост в смахнат ден.

Алекс включи телевизора и намали звука възможно най-бързо, за да не обезпокои сестрите си. Седна близо до екрана. Откри само два работещи канала, но и без това не искаше разнообразие, а информация. И по двата канала излъчваха новини, свързани с бедствената ситуация.

По единия канал разказваха за положението в Европа, но Алекс прецени, че това може да почака. Превключи на другия. Там първо говореха за обстановката в останалите части на Съединените щати. Нямахше данни за оцелели на Каролинските острови. Ужасни условия в Кейп Код.

След около петнайсет минути ужасяващи новини от всички райони на страната, говорителя насочи вниманието си към Ню Йорк. Алекс седеше пред екрана, напълно застинал, и напрягаше слух, за да чуе тихия звук. Ала все пак думите и снимките се изсипаха върху него като ураган. Зловеци човешки жертви. Долен Манхатън — напълно унищожен. Опустошения в Стейтън Айлънд и Лонг Айлънд. Прекъсвания на тока, грабежи, бунтове. Вечерен час между осем вечерта и шест сутринта. Шестметрови приливни вълни, отнасящи хора, дървета, дори сгради. Задължителна евакуация. Самолетни катастрофи. Безброй жертви в метрото заради наводнения в тунелите.

Алекс не се беше замислял, че е възможно да е имало хора в метрото при започването на наводненията.

Усети надигаща се паника и се насили да се успокои. Нямахше да е трудно да разбере дали мами е добре. Трябваше просто да се обади в

болницата и да се увери, че тя е там. Знаеше, че не е редно да я притесняват по време на работа, освен ако не става дума за нещо спешно, но все пак нямаха вести от нея в продължение на двайсет и четири часа и това си беше достатъчно спешно.

Мами беше записала номера на болницата в един бележник, който държеше до телефона. Още щом го зърна, Алекс почувства облекчение. Вдигна слушалката, но нямаше сигнал.

В миг откачи. Нямаше сигнал, защото мама беше мъртва. В следващия момент осъзна колко глупава беше тази мисъл и се разтресе от беззвучен смях. Нямаше нищо чудно в това, че не бяха получили вести от мама. Дори беше невероятно, че въобще бяха успели да се свържат с папи и Карлос.

Алекс се върна при телевизора и включи канала с международните новини. Говорителят интервюираше важен на вид учен относно това, кога би могло да се очаква нормализиране на ситуацията.

— Възможно е нещата изобщо да не се върнат към нормалното си състояние — заяви ученият. — Не искам да всявам смут, но не виждам как хората биха могли да върнат луната в орбитата ѝ.

— И все пак трябва да има начин, нали? — настоя говорителят. — Учените от НАСА най-вероятно работят денонощно в търсене на решение.

— Дори и да съставят подходящ план за действие, пак ще им отнеме месеци или дори години, за да успят да го осъществят — отговори ученият. — Станалото вчера бледнее пред това, което ни предстои.

— Но не смятате, че е редно да изпадаме в паника — каза водещият с онзи успокояващ тон, с който говореха по телевизията, когато ситуацията станеше най-страшна. — Несъмнено не трябва да се поддаваме на паниката точно сега.

Преди Алекс да успее да разбере каква алтернатива предлагаше ученият, токът изгасна отново.

Алекс изруга тихо. Без телефон, без ток, с две малки сестри, за които трябваше да се погрижи до завръщането на родителите си. Явно Бог не искаше да го улеснява излишно.

Всъщност не искаше да улеснява когото и да било. Наводнения в метрото. Поражения из целия свят. Колко ли хора бяха загинали през

последните два дни? Хиляди? Милиони? След колко време щеше да се върне Карлос в базата? След колко време щеше да се прибере папи от Пуерто Рико, кога от болницата щяха да дадат почивка на мами?

Нареди си да спре. Звучеше като леля Лорейн. Една *dramatica* в семейството стигаше. Без значение колко ужасна изглеждаше ситуацията, Алекс нямаше да се поддаде на страха. Не и докато беше отговорен за Джули и Бриана.

Отиде в стаята си и извади една тетрадка. Знанието беше враг на страха. Преди всеки дебат Алекс съставяше списък със силните и слабите страни на позицията си. Сега щеше да направи същото.

Начерта три колони и написа отгоре: „КАКВО ЗНАМ“, „КАКВО МИСЛЯ“, „КАКВО НЕ ЗНАМ“.

Под „КАКВО ЗНАМ“ написа:

Няма метро
Наводнения
Луната е по-близо до Земята
Карлос е добре
Бри и Джули са добре
Училище в понеделник

Нямаше смисъл да записва какво беше чул за Европа или Масачузетс. Хората там можеха да си съставят свои списъци.

Захапа химикалката и се замисли. После написа: *Храна в апартамента*.

Разбира се, в момента приемаше допускането, че Джули е сложила нещо друго освен гъби и шоколади.

Но мами почиваше в сряда и най-вероятно беше ходила до супермаркета, за да напазува. Алекс си отбеляза наум да провери шкафчетата в кухнята, но все пак се съмняваше да им липсва храна.

Огледа списъците. Под „КАКВО НЕ ЗНАМ“ написа:

След колко време нещата ще се оправят

Явно никой не знаеше. Но това не значеше, че нещата няма да се оправят. Може би Алекс просто беше случил на единствения песимистичен учен по телевизията.

Пък и, напомни си той, Ню Йорк винаги оцеляваше. Трябваше да оцелее. Съединените щати, светът, всичко щеше да рухне без него. Можеше да отнеме известно време и определено количество политиканстване, но в крайна сметка Ню Йорк винаги се възстановяваше след всяка беда. Момчето живееше в най-великия град на света, а това, което го правеше такъв, бяха хората. Алекс беше нийоркчанин с пуерториканска кръв — роден и възпитан с твърдост.

Пуерто Рико. Бри се беше чула с папи. Вдигна химикалката, за да напише „Папи е добре в Пуерто Рико“ в графата „КАКВО ЗНАМ“, но в този момент осъзна, че реално не знаеше дали е така.

Какво точно беше казала Бриана? Че е получила обаждане, че е имало силно прашене, че дочула как някой казва „Пуерто Рико“ и че тя го е сметнала за папи.

Семейството на папи беше от Милагро дел Мар, малък град между Сан Хуан и Фахардо, на северното крайбрежие на Пуерто Рико. Алекс се беше натъжил, когато му казаха, че нана е починала, ала всъщност не я беше познавал особено добре. Но пък майката на мами беше починала, преди самият Алекс да се роди, и мами не поддържаше връзка с баща си, така че нана беше последната от бабите и дядовците на момчето. Но това не беше достатъчно основателна причина да отиде на погребението ѝ. Мами не можеше да вземе отпуск от новата си работа, а Карлос беше прекалено далеч. Затова папи беше отишъл в Пуерто Рико сам и се беше срещнал с двамата си братя и семействата им в малкото градче на крайбрежието.

Може би не папи се беше обадил. Може би е бил някой от братята му. Или пък някой е набрал грешен номер и е търсил Питър или Рики и на Бри ѝ се е счуло като Пуерто Рико.

Алек си заповяда да се успокои. Може да е бил папи, може и да не е бил. Нямаше значение. Нямаше причина да се опасява от най-лошото, но все пак можеше да се каже, че папи най-вероятно няма да се върне в неделя. Дори и да се случеше някакво чудо и всичко да се оправеше, пак щеше да има забавянния, точно като след обилни снеговалежи. Щом в Ню Йорк нямаше ток и телефонен сигнал, едва ли в Сан Хуан щеше да има.

В съзнанието му нахлу образът на шестметрова вълна. Дали Милагро дел Мар беше защитен срещу нещо подобно? Би ли могъл някой да оцелее?

Алекс поклати глава. Беше опасно да мисли за това или за наводнените тунели, пълни с удавници. Докато не получи друга информация, щеше да вярва, че папи е на сигурно място в Пуерто Рико, а мами е на сигурно място в Куинс. Просто нямаше да ги споменава в списъците си.

Алекс огледа трите колони. Не беше написал нищо под „КАКВО МИСЛЯ“. В действителност изобщо не искаше да мисли. Искаше да се събуди и да чуе как папи му се кара, мами го защитава, а Бри и Джули спорят коя от двете се мотае по-дълго в банята. Искаше луната да се върне на мястото си, а песимистичният учен да се скрие в някоя пещера. Искаше да го приемат с пълна стипендия в „Джорджтаун“ и да отиде на летен стаж при сенаторите на Съединените щати. Искаше да е първият президент на страната от пуерторикански произход.

А повече от всичко искаше родителите му да са здрави. Дори наум не можеше да си каже „живи и здрави“. Трябваше да са живи. Просто ги нямаше в момента, това беше всичко. Папи го нямаше, защото беше отишъл на погребението на нана, а мами я нямаше, защото я бяха повикали в болницата. Временно отсъстваха, подобно на Карлос. И двамата му родители се притесняваха за Алекс и момичетата. И двамата се опитваха да се приберат у дома.

Щом метрото не се движеше, мами трябваше да се прибере в Манхатън с автобус. С настоящите задръствания, това можеше да отнеме часове. Ала тя не би искала да завари вкъщи купчини найлонови торби с продукти. Алекс реши да помоли Бри и Джули да разпределят и приберат храната. Те знаеха по-добре от него кое къде стои в кухнята.

На папи щеше да му е по-трудно да се върне, но не и невъзможно. Самолетните полети, рано или късно, щяха да бъдат подновени. Папи можеше да вземе автобус от летището до „Порт Ауторити“ и да извърви пеш последните няколко мили до квартала.

Алекс погледна часовника си и видя, че ако се облече бързо, би могъл да хване литургията от 8:15 в църквата „Сейнт Маргарет“. Зачуди се дали да събуди Бри и Джули и да ги покани да дойдат с него, но прецени, че това само би създадо голяма суматоха. И без това

всички щяха да отидат в неделя, може би дори с мами, и щяха да се помолят за завръщането на папи. А тази сутрин Алекс щеше да отиде сам.

Остави бележка на сестрите си, въпреки че те едва ли щяха да се събудят, преди да се е върнал, премина по авеню „Колумб“, пресече предпазливо „Бродуей“ и след две преки достигна черквата. Слънцето блестеше ярко, но дори и така луната се виждаше ясно, както се случваше понякога през деня. Само дето сега беше доста голяма. Прекалено голяма.

Алекс с облекчение забеляза, че черквата е отворена, и се изненада от броя на хората. Бяха повече, отколкото би предложил, и не всички бяха стари. В очите на мнозина се четеше страх, редица лица бяха облени със сълзи. Алекс се зарадва, че беше оставил сестрите си вкъщи.

Очакваше литургията да започне по традиционния начин, но вместо това отец Франко имаше специално съобщение. Алекс забеляза, че отчето четеше от лист хартия. Това успокои момчето. Докато хората изготвяха планове и списъци, по света имаше ред.

— Служители от архиепископията поддържат постоянна връзка с кметството — започна отец Франко. — Когато работещите в архиепископията научат нещо, ще информират енорийските свещеници, за да можем да го съобщим на хората от нашето паство. — Той вдигна поглед от листа и се усмихна. — Имате нова причина да посещавате литургиите в делнични дни.

Из залата се понесе нервен смях.

— Добре — продължи отец Франко, — уведомиха ни, че метрото още не е отворено, а автобусите се движат по ограничен маршрут, така че гражданите се умоляват да останат в близост до домовете си, освен ако работата им не е от централно значение за оцеляването на общността. Шофирането не е препоръчително, освен в спешни случаи. В града е въведен вечерен час от осем вечерта до шест сутринта. — Той отново вдигна глава. — Това са си направо драконови мерки, но както и сами разбирате, положението е трудно. Знаем, че се чудите кога ще бъде възстановено електрозахранването. Надяват се да пуснат мрежата в целия Манхатън до понеделник.

— Без ток през целия уикенд? — провикна се мъжки глас от задните редове.

— Всички общински служители полагат неимоверни усилия в изключително трудни условия — отговори отец Франко. — Из цялата страна има прекъсвания.

— Ами телефоните? — попита една жена.

Отец Франко погледна към листа си.

— Не е уточнено кога ще бъде възстановен телефонният сигнал. Повтарям, тези проблеми засягат цялата страна. Повечето комуникационни сателити са разбити. Да продължим нататък. Летищата ще останат затворени до следващо нареждане. Не е взето решение кога ще бъдат отворени обществените и енорийските училища. — Отново погледна към събраното множество. — Ще окачваме всяка информация, която получим от архиепископията, на таблото за съобщения, така че не забравяйте да го проверявате ежедневно. Всички черкви работят с намален персонал. Убеден съм, че разбирате защо. Но архиепископията постанови, че всички черкви ще бъдат отворени от шест сутринта до осем вечерта. Възможно е в някой момент да няма свободен свещеник, но Иисус Христос, нашият спасител, винаги ще чуе молитвите ви.

Алекс се беше надявал, че познатата обичайност на църковната служба ще го успокои, ала сега главата му се завъртя заради всичко казано от отец Франко. Не че беше особено изненадан. Знаеше за телефоните, за електрозахранването, за метрото. Но не беше знаел, че това е известно и на всички други. По някакъв начин беше имал усещането, че проблемите засягат само Западна Осемдесет и осма улица. Ала не само папи беше закотвен в Милагро дел Мар — животът на безброй хора из целия свят беше засегнат от отменянето на полетите. Мама също не беше единственият човек, принуден да остане на работа, без начин да се свърже с близките си.

Алекс се помоли на Бог да му даде мъдрост, за да прозре какво се изисква от него, и сила, за да успее да го осъществи. Помоли се за душите на загиналите и за завръщането на изчезналите. Благодарни на Бог за Църквата, без която би бил изгубен.

Когато се прибра, сестрите му бяха будни и се шляеха напред-назад из апартамента.

— Върна се! — извика Бри, сякаш Алекс беше отсъствал седмици, а не часове. — Къде беше?

— В „Сейнт Маргарет“, оставих ти бележка. Не я ли видя?

— Видях я — призна Бри. — Тревожихме се, че може да не се върнеш веднага.

— Ами върнах се. И съм гладен. Вие закусихте ли?

— Не — каза Бри. — Нямахме апетит, понеже не знаехме дали си добре.

— Добре съм. — Алекс се опита да скрие раздразнението в тона си. — Защо не ни направиш закуска, Бри? Ще бъдем в по-радостно настроение, след като закусим.

— Нима имаме поводи за радост? — попита Джули. — Не знаем къде са мами и папи, нито какво се случва, нито кога нещата ще се оправят.

— Е, можеш да се радваш, че не си на училище и не те скъсват на теста по английски — предложи Алекс. — Радвай се, че имаме храна вкъщи и че сме заедно. Радвай се, че слънцето грее и че си имала възможността да се напиш. Има много неща, на които можеш да се радваш, стига да искаш.

— Искаш ли да помиришеш млякото? — обади се Бри от кухнята. — Струва ми се, че е наред.

Алекс отиде при нея и го подуши.

— Наред е. Нека си хапнем мюсли с мляко, докато все още можем.

— Какво искаш да кажеш? — попита Джули. — Кога няма да можем да закусваме мюсли с мляко?

— Отец Франко каза, че не знаят кога ще възстановят електрозахранването. Това е всичко. Може би в понеделник. Няма смисъл да купуваме мляко преди това.

Бри напълни три купички с мюсли от пшеница и наля малко мляко в своята. Опита вкуса, усмихна се и кимна доволно. После нарязва един банан и разпредели парченцата.

— Какво друго каза отец Франко? — поинтересува се Джули.

— Каза, че летищата са затворени, а телефонната връзка е прекъсната за известно време — предаде Алекс. — Ето защо не можем да се свържем с мами. Опитах да звънна в болницата тази сутрин, но телефонът не даваше сигнал. Цяло щастие е, че папи и Карлос успяха да се свържат с нас вчера. Освен това не знаят кога ще отворят отново училищата.

— Това би трябвало да те радва — подхвърли Бри към Джули.

— Училището ми липсва — въздъхна Джули. — Скучно ми е. В училище поне правя нещо и се виждам с приятелите си.

— И тук има какво да правиш — каза Алекс. — Това важи и за двете. Защо след закуска не разпределите храната, която взехме от чичо Джими?

— Може да не се побере в шкафовете — отвърна Бри.

— Опитайте се да я сместите — настоя Алекс. — Знаете отношението на мами и папи към безпорядъка. Което ми напомня, Джули, ти сети ли се да вземеш батерии?

Тя поклати глава и попита на свой ред:

— Ами ти?

— Ако бях взел, нямаше да те питам — призна Алекс.

— Не ни трябва батерии — вметна Бри. — Фенерчетата работят.

— Трябвах ми за радиото — поясни Алекс. — Но явно ще се наложи да почакам.

— А *ти* какво ще правиш? — поинтересува се Джули.

— Трябва да проверя някои неща — отговори Алекс. — Вие си вършете работата, аз ще си върша моята.

— Да, господарю — измрънка Джули.

Алекс излезе от стаята и отиде в спалнята на родителите си. Ако мами се прибереше и го завереше да тършува из вещите ѝ, щеше да го убие. Но Алекс прецени, че е уместно да провери дали в жилището има пари в брой. Той все още разполагаше с бакшишите си от сряда, които бяха повече от обикновено, благодарение на мъжа от 12Б, но пак не представляваха особено голяма сума.

Първо провери чекмеджетата на скрина, за да види дали измежду дрехите не е скрит плик с пари. После отвори нощните шкафчета на родителите си. И там нямаше нищо. Докосна с пръсти молитвената броеница на мами и му се прииска тя да беше взела наниза със себе си.

След това отиде при гардероба и прерови джобовете на всички панталони на баща си. Усилията му бяха възнаградени с няколко монети и банкноти по два долара.

Върху нощното шкафче на баща си Алекс откри ключ за кабинета му. Едва ли щеше да има пари там, но все пак момчето искаше да се увери лично. Папи беше забранил на децата да влизат в кабинета в негово отсъствие, а дори когато беше там, единствено Карлос имаше привилегията да му прави компания.

Когато мина през хола, завари Бри и Джули погълнати в работа.

— Къде отиваш? — попита го Бри.

— В кабинета на папи.

— Папи няма да е доволен — заяви Джули.

— Ще разбере — въздъхна Бри. — Особено като види колко консерви с гъби си му донесла, Джули.

Алекс си представи как папи се храни цял месец единствено с гъби и се усмихна. Излезе от апартамента и измина няколко крачки до кабинета на папи. Помещението беше най-обикновен килер за провизии, но папи го беше оборудвал с бюро и може би беше оставил някакви пари там.

В ъгъла имаше малък хладилник и момчето го отвори от любопитство. Имаше три кутии бира и неотворен стек. Алекс вече знаеше къде да потърси пиене, ако Джули му опънеше нервите.

В чекмеджето на бюрото Алекс откри указател за всички апартаменти, тесте карти и два плика. И двата бяха запечатани, но Алекс напипа ключове. На единия пишеше 11Е, на другия — 14Ж. В плика на 11Е, изглежда, имаше и пари. Любопитството и отчаянието надделяха над страха и Алекс отвори плика. Откри две двайсетачки и мостра на цвят за боя. Явно папи се беше съгласил да пребоядиса 11Е и парите бяха за закупуване на боята. Ала щом папи нямаше да успее да се върне в близките дни, най-вероятно същото важеше и за хората от 11Е и 14Ж.

Алекс прибра пликите в джобовете на панталона си. Подвоуми се какво да прави с бирата, но прецени, че е по-добре да я отнесе в апартамента. Пък и папи щеше да поиска бира в мига, в който се прибереше, без значение кога точно щеше да стане това.

С бакшиша от сряда, няколко банкноти от панталоните на папи и четиридесетте долара на 11Е, общата сума възлизаше на малко повече от петдесет долара. Трябваше да са му достатъчни, докато се върнеше мами.

Алекс влезе в апартамента, повлякъл бирите със себе си.

— Папи наистина ще те убие — каза Джули.

— Само ще му ги пазя — отвърна Алекс. — Преброй ги. Девет кутии.

— Според теб кога ще се върне папи? — попита Бриана.

— Сигурно в края на следващата седмица — предположи Алекс. — Трябва първо да отворят летището, което може да отнеме известно време.

— Мислиш ли, че мами ще се прибере тази вечер? — продължи с въпросите Бри.

— Мами може да не успее да се измъкне от Куинс — отговори Алекс. — Отец Франко каза, че метрото е затворено.

— Забавно е как тя не може да се измъкне от Куинс, а папи не може да се измъкне от Пуерто Рико — отбеляза Бри. — Сякаш и двамата са много далеч.

— Какво му е забавното? — озъби се Джули. — Знаем ли въобще, че са добре?

— Пресветата Дева бди над тях — каза Бри. — Нали, Алекс?

— Разбира се — отговори той и се помоли обятията на Богородица да са достатъчно широки, за да обгърнат милионите хора, мъртви и изчезнали, стенещи за милост.

събота, 21 май

Алекс знаеше, че сестрите му ще пожелаят да отидат на литургия в неделя, но не беше напълно убеден, че е редно да чуят думите на отец Франко. Паниката в самия Алекс ставаше все по-страшна и неконтролируема с всяка изминала минута. Непрекъснато си повтаряше, че обаждането действително е било от папи, че Бри не е сбъркала, че е въпрос на време той да се върне. Но не можеше да прогони от съзнанието си образа на малкото градче, отнесено от шестметрови приливни вълни, и предсмъртните писъци на папи.

Ами мами? Колкото повече време минаваше без вести от нея, толкова по-силно ставаше опасението, че никога вече няма да я видят. Дали и тя се беше удавила в метрото като хилядите други хора?

Алекс си напомни, че бяха изминали едва три дни. А три дни не бяха нищо, когато светът беше в хаос и комуникацията беше невъзможна.

Имаха много храна. Имаха дом. Имаха черква. Имаха се един друг. Имаха чичо Джими и леля Лорейн. А в случай на нужда имаха и Карлос. Бяха по-добре от милиони хора. Пък и не е като да бяха загубили завинаги папи и мами. Просто не знаеха как са.

Всичко щеше да се оправи. Трябваше.

Но все пак, преди да заведе сестрите си на литургия, Алекс искаше да разбере възможно най-много за ситуацията, поне в квартала. Затова реши да се поразходи.

— Къде отиваш? — попита Бри с онази особена нотка страх, която вече ставаше постоянна в гласа ѝ.

— На разходка — каза той.

— Може ли да дойдем с теб? — запита Джули.

— Не — отговори той.

— Защо не? — настоя Джули. — Скучно ми е. Тук няма какво да правя. Защо да не излезем на разходка с теб?

„Защото се опитвам да ви предпазя“, искаше да изкрещи Алекс, ала знаеше, че така само ще уплаши Бри.

— Утре ще ходим на черква — заяви той. — Някоя от вас писала ли си е домашните от сряда насам?

Те поклатиха глава.

— Искам всичките ви домашни да са написани, когато се прибера — заяви Алекс с интонацията на мами. — И чуйте какво ще ви кажа. Ако намеря нещо отворено — магазин или кафене, веднага ще дойда да ви взема и ще отидем заедно. Разбрахме ли се?

— Нали няма да се бавиш много? — попита Бри.

— Няма. Обещавам. А сега се захващайте с домашните.

— Хайде, Джули — примири се Бри. — Ще ти помогна с математиката.

— Нямам нужда от помощ — изръмжа Джули, но последва така си в тяхната стая.

Алекс въздъхна облекчено. Не се сърдеше на сестрите си, задето имат желание да поизлязат. Но той трябваше да ги предпази.

Знаеше, че трябва да провери таблото за съобщения в „Сейнт Маргарет“, ако не за друго, поне за да разбере кога ще отворят училищата. Но вместо да тръгне на изток към черквата, той се отправи на запад.

Докато вървеше по Ривърсайд Драйв, Алекс си повтаряше, че крайбрежието на река Хъдсън ще бъде наред, ала все пак почувства облекчение, когато достигна до брега. Реката беше бурна, но това може би се дължеше на валежите в четвъртък. Ню Джърси беше от другата страна — точно на мястото си. Ако реките имаха приливи — Алекс

трябваше да признае, че не е наясно дали това е така — явно вълните им не бяха особено страшни.

Алекс се обърна и се насочи към „Сейнт Маргарет“. Почти нямаше движение по улиците, пешеходците бяха малко, но от близките блокове долиташе голяма гюрултия. Алекс се усмихна. Обикновено в горещите дни жителите на града се разхлаждаха с климатици, но тъй като нямаше ток, хората бяха разтворили широко прозорците си. Алекс дочуваше кавги, смях, глъч, дори любовни стонове. Всички тези звуци му бяха познати от квартала на чичо Джими, но сега звучаха на английски, вместо на испански.

Но въпреки оживлението на Осемдесет и осма, „Бродуей“ сякаш беше застинал. Нищо не беше отворено — нито супермаркетът, нито кафенето, нито магазинът за деликатеси, нито химическото чистене, нито киното, нито будката за китайска храна, нито корейският магазин. Алекс видя двама полицаи, но почти никой друг. Изглежда, дори линейките и пожарните коли вече не фучаха из града.

Поне в „Сейнт Маргарет“ имаше хора. Таблото за съобщения беше обградено и на Алекс му трябваша няколко минути, за да го достигне.

Имаше толкова много листове, че дори стените около таблото бяха приведени в употреба. Първото, което Алекс забеляза, беше списък на загиналите. Имената не бяха много — два листа с по три колони, отпечатани със сбит шрифт в азбучен ред.

Алекс се насили да погледне към буква М. Нямаше никого с фамилия Моралес. Коленете му омекнаха от облекчение. Щом мами не беше в списъка, нямаше основания да я смята за мъртва. Това беше нещо, което можеше да каже на сестрите си.

— Няма много имена — подхвърли един мъж зад рамото му.

— Не могат да разпознаят повечето тела — отговори друг. — Морето също отнесе доста. Пък и вадят още трупове от тунелите на метрото. Търсиш ли някой конкретен човек?

— Не — каза първият мъж. — Е, няколко души, но никой от семейството. Ами ти?

Вторият мъж поклати глава.

— Притесняваме се за един приятел, но само толкова. Късметлии сме.

Алекс извърна поглед от списъка със загиналите и съзря няколко листа с имена и телефонни номера, изписани на ръка.

ВИЖДАЛИ ЛИ СТЕ НЯКОИ ОТ ТЕЗИ ХОРА?

Напишете името си, кога за последно сте ги видели и телефонен номер за връзка с вас.

Опитвайки се да не трепери, Алекс изписа имената на родителите си, като добави „Пуерто Рико“ до това на баща си и „Седми влак“ до това на майка си. После написа номера на домашния телефон, като се надяваше лично той, а не Бри или Джули да вдигне слушалката, в случай че някой се обади с лоши новини.

Първият мъж надникна над рамото на Алекс и прочете написаното.

— Това да не са родителите ти? — попита той.

Алекс само кимна, защото не беше убеден, че ще намери силата да проговори.

— Добре ли си? — продължа мъжът. — Има ли кой да се грижи за теб?

Алекс кимна отново.

— Пуерто Рико — прочете вторият мъж. — По крайбрежието или във вътрешността?

— Крайбрежието — изплю Алекс.

Вторият мъж поклати глава.

— Сан Хуан е бил ударен силно — каза той. — Цялото крайбрежие. Ще споменавам теб и семейството ти в молитвите си.

— Аз също — допълни първият мъж и нежно постави ръка на рамото на Алекс. — Ако някога се нуждаеш от помощ, в „Сейнт Маргарет“ винаги ще има към кого да се обърнеш. Тук всички сме семейство, не го забравяй.

— Няма — отвърна Алекс. — Благодаря ви.

Двамата мъже се отдръпнаха назад и на местата им незабавно изникнаха други лица. Алекс огледа останалите съобщения на таблото. Понеделник беше обявен за национален ден на траур. Училищата щяха да отворят във вторник. Вечерният час още не беше отменен. Всеки

ден от шест следобед щеше да бъде отслужвана литургия за починалите.

Алекс се отдалечи от черквата, без да знае накъде отива, и след малко се озова на авеню „Амстердам“. Случайните коли, които се забелязваха на улицата, свистяха към центъра. Алекс извървя двете пресечки до малката пицария на Джоуи. Вратата беше заключена, но момчето надникна през прозореца и забеляза собственика зад тезгяха. Алекс почука по прозореца и помахаша с ръка, когато Джоуи вдигна глава.

Джоу пристъпи до вратата и я отключи.

— Радвам се да те видя — каза той. — Исках да ти звънна, но телефоните не бачкат.

— Знам — кимна Алекс. — Ще отваряш ли?

Джоуи поклати глава.

— Фурните работят, но хладилниците са извън строя. Целият кашкавал се развали. Няма пица без кашкавал.

— Трябва да пуснат тока в понеделник — отбеляза Алекс.

— Така разправят. — Джоуи изглеждаше скептичен. — Но ако прекъсва? А ако телефоните не работят добре? Хората поръчват пица по телефона. Не, тотално съм прецакан. Големите вериги ще се справят някак. Ще платят на правилните хора и ще получат всичко необходимо. Но ние, малките собственици, сме загубени.

— Значи, оставам без работа — предположи Алекс.

— И ти, и аз — отговори Джоуи. — Жена ми вече ми опява да заминем. Казва, че това е само началото.

— Така ли мислиш? — попита Алекс. — Вярвам, че учените търсят решение. И правителството също. Ако пуснат тока, нещата тук ще се пооправят.

Джоу поклати недоверчиво глава.

— Не съм готов да се откажа, но жена ми има право. Приливите не са нещо еднократно, като онези цунамита — веднъж и край. Има приливи всеки ден, по два пъти на ден. При пълнолуние ще е лудница.

— Но хората просто ще се отдръпнат от бреговата ивица — настоя Алекс, като се опитваше да звучи спокойно и разумно и да не мисли за баща си. — Голяма част от града е разположена във вътрешността. Тук няма да ни ударят вълни.

— Точно това казах на жена ми. Но тя разправя, че водата ще подкопае основите и целият град ще се срути. Просто не се знае колко време ни остава. Седмици, месеци, векове.

Алекс се усмихна.

— Залагам на векове. Емпайър Стейт Билдинг няма да се срути скоро.

— Кажй го на жена ми — изпръхтя Джоуи. — Междувременно не знам как да спася бизнеса, нито какво друго бих могъл да направя. Освен примерно да стана гробар. Но щом си дошъл, нека поне си уредя сметките с теб. От кога не съм ти плащал?

— От миналия петък. Работих цял ден в неделя, три часа в понеделник и вторник и четири часа в сряда.

— Точно тъй — припомни си Джоуи. — Беше тук, когато спря кабелната. Така и не разбрах дали янките са спечелили. Добре, значи ти дължа надница за осемнайсет часа. Нали си си взел всички бакшиши?

Алекс кимна.

— Ето, вземи това — каза Джоуи и му подаде пачка банкноти. — Само толкова имам в портфейла.

Алекс погледна парите.

— Прекалено много са — отвърна той и протегна банкнота от десет долара обратно към Джоуи.

Мъжът поклати глава.

— Задръж ги. У дома имам пари.

— Благодаря ти — отговори Алекс. — Когато отново работиш, ще поработя няколко часа безплатно.

— Дадено — одобри Джоуи. — Алекс, пази се, моля те. Ти си добро момче, най-съвестният ми служител. Ти и хлапетата като теб сте бъдещето. Особено сега. И се моли за нас. За всички ни.

Алекс кимна.

— Ще го направя. Ще се видим скоро, Джоуи.

— Да се надяваме. И дано скоро настъпят по-светли дни.

— Дано — промълви Алекс. Ала според него светлите дни вече закъсняваха.

неделя, 22 май

По време на литургията отец Франко не направи специално изявление, за голямо облекчение на Алекс. След службата Бри и Джули намериха приятелите си и се заприказваха с тях. Няколко минути по-късно Бри дотича при Алекс.

— Майката на Карла ни покани на обяд — обяви тя. — Каза, че и ти можеш да дойдеш.

Алекс отправи поглед към Джули. Тя и приятелките ѝ се хихикаха, сякаш нищо не беше станало.

— Нямам желание — отвърна той. — Но ѝ благодари от мое име.

— Сигурен ли си? — попита Бри.

Алекс се усмихна.

— Напълно! Но мерси. Приятно прекарване.

Радваше се, че сестрите му имат приятели, с които да разговарят. Така неучебният понеделник нямаше да им се стори толкова тежък. Пък и беше доволен да прекара малко време насаме със себе си.

Използва свободното си време, за да се поразходи из града, без да търси нещо конкретно. Този път по улиците имаше повече хора, но всички изглеждаха не по-малко объркани от самия него.

Точно когато беше решил, че всичко ще остане затворено за вечни времена, пред него изникна отворен магазин за ръчни инструменти. Стресна се от баналната гледка — спретнато подредени кутии за бои, отвертки и ролки тиксо.

Погледът му беше привлечен от две фенерчета. Не беше зле да се запаси с резервни, в случай че не пуснеха тока скоро.

— Трийсет долара — обади се мъжът зад тезгяха.

— Трийсет долара? — възкликна изненадан Алекс. — За фенерче?

— Останали са ми само две — обясни мъжът. — Търсене и предлагане. Последното ще струва четиридесет.

Алекс се отдръпна от фенерчетата. Щеше да оцелее и без тях. Но докато вървеше към вратата, изведнъж се обърна назад.

— Батерии — промълви той. — Имате ли останали батерии?

— Соленко ще ти излязат — отговори мъжът.

Алекс извади портфейла си. Носеше петдесет и два долара.

— Ще ми трябват размер С и D.

Човекът погледна зад тезгяха.

— Имам опаковка с четири броя размер С за двайсет долара — каза той. — Ще ти дам две от D за десет.

Имаха храна, припомни си Алекс, доста консервирани продукти, а от вторник училището щеше да отвори и нямаше да се притесняват за обяда. Но нямаше как да знаят кога ще бъде възстановено електроснабдяването.

— Ще ги взема — реши той и подаде на продавача трийсет долара.

Мъжът прибра батериите в книжен плик.

— Няма да съжаляваш — увери го той. — На следващия ще му искам двойно.

„Убеден съм — помисли си Алекс. — Но проблемът няма да бъде мой.“

Когато отключи вратата на жилището, откри колко беше тихо вътре. С шест души в петстаен апартамент винаги имаше някой вкъщи. Дори когато всички спяха, уличният шум непрекъснато нахлуваше в дома им — фучащи коли, свирещи клаксони, смеещи се минувачи. Машините в подземното перално помещение тътнеха дълго след полунощ, а през зимата котелът, от който се отопляваше цялата сграда, заглушаваше всички останали звуци.

Но сега дори Осемдесет и осма улица беше тиха. „Тиха като гроб“, изрече наум Алекс.

Седна на дивана и си помисли, че сега може да си позволи да поплаче, тъй като сестрите му нямаше как да го видят. Знаеше, че сълзите не са нещо срамно. Папи се беше разхълцал, когато Карлос замина за лагера. И беше заплакал онзи ден, точно след като научи за смъртта на нана. Но Алекс не отрони и сълза. Може би не искаше да нарушава тишината с хлиповете си.

Забеляза транзистора, постави батериите, завъртя шайбата и попадна на нюйоркска станция. Алекс ѝ се зарадва, макар всички новини да бяха ужасни.

— Открита е гореща телефонна линия за помощ в издирването на изчезнали роднини на жителите на Ню Йорк — обяви женски глас по радиото. — Ако член на вашето семейство е в неизвестност от сряда вечерта, обадете се на 212-555-2489.

Телефонен номер. Това означаваше ли, че телефоните вече работят? Алекс изключи радиото и вдигна слушалката. Прозвуча

познатият сигнал.

Ръката му се разтресе почти неконтролируемо, докато набираше номера на болницата. Беше ли възможно да открие майка си жива и здрава само след няколко мига? Представи си как грейват лицата на Бри и Джули, докато им съобщава добрата новина.

— Свързахте се с болница „Сейнт Джон“. За информация за пациенти, натиснете 1...

Алекс изчака и натисна бутона за свързване със служител, защото прецени, че все някой в болницата ще му помогне да открие маме. Музиката, която зазвуча, беше като насън. Алекс изслуша една песен, после втора, трета, четвърта — сладникави балади, от онези, които допадаха на Бри. На седмата песен Алекс се зачуди още колко ще трябва да изслуша. На дванайсетата вече си представяше как маме се прибира вкъщи, докато той още чака на телефона.

Петнайсетата песен беше прекъсната от женски глас:

— Болница „Сейнт Джон“.

Сърцето на Алекс запрепуска.

— Здравейте — започна той, опитвайки се да запази гласа си спокоен. — Майка ми, казва се Изабела Моралес, работи като операционна сестра във вашата болница. Дали бих могъл да говоря с нея?

— Изключено — заяви жената. — Всичките ни линии са отворени единствено за спешни случаи. Не позволяваме лични разговори.

— Добре — отвърна Алекс, ужасен, че жената може просто да му затвори. — Не е нужно наистина да говоря с нея. Просто искам да знам, че е добре. Повикаха я в сряда вечерта. Можете ли да разберете дали е там, дали е на работа?

— Съжалявам — каза жената. — Няма как да знам кой от персонала е на смяна в момента.

— Но все някой в болницата трябва да знае — упорстваше Алекс. — Би трябвало да е взела метрото в девет и трийсет в сряда вечерта. Оттогава е в неизвестност.

— Разбирам — отговори жената. — Но тук е същински хаос още от сряда. Всички работят денонощно. И аз не съм се прибирала вкъщи от сряда. Не мога да оставя задълженията си, за да тръгна да търся майка ти.

— Не можете ли да ме свържете с някой друг? — попита Алекс, като се стараеше да прикрие отчаянието в гласа си. — Някой от хирургичното отделение?

— Не приемат телефонни обаждания. И не мога повече да държа линията заета заради теб.

— Само още един въпрос, моля ви! От колко време работят телефоните ви? Служителите имат ли право на изходящи разговори?

— Телефонната връзка беше възстановена вчера следобед — обясни жената. После помълча за момент. — Ще се моля за теб и за майка ти — допълни тя. — Името ѝ е Изабела Моралес, така ли?

— Да, точно така.

— Остави ми телефонния си номер. Ако открия някой, който знае нещо за нея, ще ти се обадя.

— Благодаря ви! — каза Алекс. — Много ви благодаря!

Той продиктува телефонния си номер и чак когато чу, че жената затваря телефона, си позволи да остави слушалката.

Бяха имали телефонен сигнал от вчера. Все някога през последните двайсет и четири часа мами би трябвало е да е имала шанса да се обади вкъщи. Алекс отново вдигна слушалката и набра гласовата поща. Нямаше нови съобщения. Само за да е сигурен, натисна 1, но нямаше и записани стари съобщения.

Мами би се обадила. Някак би намерила време да го направи.

Може би се беше обадила на чичо Джими. Алекс набра номера и чу гласа на леля Лорейн.

— Здравсти — каза момчето. — Алекс е. Как сте?

— Как мислиш, че сме? — попита в отговор леля Лорейн. — Светът свършва. Моите дечица никога няма да имат свои дечица. Бог ни е обърнал гръб, а ти питаш как сме!

Алекс почака, за да е сигурен, че е приключила.

— Тази сутрин бях на църква с Бри и Джули, така че ако някой е звънял по телефона, не е успял да ни намери. Не сме се чували с мами от сряда. Звъняла ли е у вас?

— Аз отидох на църква, но Джими отказа — обясни леля Лорейн. — Изчакай, ще го попитам. Джими! Изабела да е звъняла тази сутрин? Алекс се обажда. Изабела е изчезнала.

— Не съм казал, че е изчезнала — поправи я Алекс, но нямаше значение.

Джими взе телефона.

— Алекс — каза чичо му. — Изабела е изчезнала?

— Не знам дали е изчезнала — уточни Алекс. — Тръгна към болницата в сряда и оттогава не сме се чували. Току-що се обадох в болницата, но и те не знаят кой е при тях, така че е възможно да е на работа от сряда и просто да не е имала време да ни звъгне.

— Не ни е звъняла. А баща ти върна ли се?

— Не. Но се е обадил, докато бяхме в магазинчето. Бри е говорила с него.

— Какво ѝ е казал? — попита Джими.

„Не е казал нищо“, помисли са Алекс. А може би въобще не е бил папи. Но Джими си имаше достатъчно ядове, а Алекс беше мъжът в семейството.

— Връзката не е била особено добра. Бри не е разбрала много.

— Но щом е звъннал, значи е добре — обобщи Джими. — Ами Карлос?

Поне на този въпрос Алекс можеше да отговори честно.

— Говорих с него в четвъртък. Поделението му тъкмо потегляше нанякъде, но той е добре.

— Чудесно, това е чудесно — отвърна Джими. — Луис и Карлос са добре — изкрещя той към Лорейн. — Но не знаят нищо за Изабела.

— Сигурно ще научим нещо преди вас — каза Алекс. — Просто исках да проверя дали не сте говорили с нея.

— Не сме. Алекс, наред ли са нещата при вас? Грижиш ли се за сестрите си? Искаш ли да ги изпратиш при нас, докато се върнат Луис и Изабела?

Алекс прецени, че идеята не е добра. Джули и Лорейн не се разбираха особено, а Бри щеше да е по-доволна вкъщи.

— Не, всичко е наред. Но мерси.

— Добре — въздъхна Джими. — Пазете се. Ще се молим за всички вас. А когато разберете нещо за Изабела, звъннете ни.

— Задължително — отвърна Алекс и затвори.

Отиде обратно при дивана и се зачуди дали да не направи нов списък — ясно и стегнато подреждане на доказателствата, които подкрепят или отхвърлят възможността майка му да е жива.

Погледна часовника си. Наближаваше два следобед, а Алекс нямаше как да знае кога щяха да си дойдат сестрите му. Ако искаше да

осъществи други разговори, не можеше да си позволи излишно разтакаване.

212-555-2489.

— Свързахте се с горещата линия за роднини на изчезнали граждани на Ню Йорк. Ако изчезналият член на семейството ви е мъж, натиснете 1. Ако е жена, натиснете 2. За деца под дванайсет години, натиснете 3.

Алекс почти натисна 1 за баща си, но осъзна, че служителите в Ню Йорк Сити не биха могли да знаят какво е положението в Милагро дел Мар. Натисна 2.

— Следващата информация е само за роднини на жители на Ню Йорк от женски пол, които са изчезнали в сряда вечерта, осемнайсети май — произнесе женски глас. — Ако сте роднина на изчезнала жена от Ню Йорк, натиснете 1.

Алекс натисна 1.

— Ако вашата роднина е от Бруклин или Стейтън Айлънд, натиснете 1. Ако е от Манхатън, Бронкс или Куинс, натиснете 2.

Алекс натисна 2.

— Телата на неидентифицираните жени се пазят в „Янки Стейдиъм“ — продължи гласът. — Ако искате да отидете в „Янки Стейдиъм“ и да потърсите изчезналата си роднина, натиснете 1.

Алекс натисна 1.

— Следващият оглед на телата ще се осъществи на двадесет и шести май, четвъртък, в единайсет и трийсет часа — обяви гласът, като променяше тона си при съобщаването на всяка цифра. — Ако искате да отиде на следващия оглед, натиснете 1.

Почти без да мисли, Алекс натисна 1.

— Автобусът за вашия оглед ще тръгне от „Порт Ауторити“ в единайсет и трийсет часа в четвъртък, дваайсет и шести май. Моля бъдете на „Порт Ауторити“ един час по-рано. Само по един представител на семейство ще бъде допускан в автобуса. Само лицата, явили се на посоченото място, ще бъдат допуснати на огледа в „Янки Стейдиъм“. Ако искате да запазите място за автобуса от единайсет и трийсет часа на дваайсет и шести май, моля, съобщете името си буква по буква.

Алекс изпълни инструкцията.

Системата пусна повторно записа на името му и го помоли да натисне 1, за да потвърди информацията. Алекс натисна 1.

— Благодаря ви — изрече гласът. — Запазихте място за автобуса на двацет и шести май, който тръгва от „Порт Ауторити“ в единайсет и трийсет часа. Ако искате да резервирате място за друг автобус, за да откриете изчезнал мъж, жена или дете от Бруклин или Стейтън Айлънд, моля, натиснете 1. В противен случай затворете.

Алекс затвори. Запита се какво беше направил. Защо се беше съгласил да отиде точно на „Янки Стейдиъм“ и да търси там майка си, която най-вероятно се намираше в Куинс, затрупана от работа? Тя несъмнено щеше да се върне до четвъртък. Защо въобще си беше помислил, че тя може да е неразпознато мъртво тяло, лежащо във временна морга?

Нямаше значение. Ако мами се върнеше, Алекс просто нямаше да се качи на автобуса. Но ако не получеха вести от нея до четвъртък, момчето трябваше да я потърси.

В този миг осъзна, че е същинска лудост да не опита да позвъни на папи, без значение цената на разговора. Откри тефтерчето на мами и набра номера на нана.

— Съжالياваме. Обажданията до Пуерто Рико временно не може да бъдат осъществени.

Това не означаваше нищо. Връзката с Пуерто Рико все някога щеше да бъде възстановена и тогава Алекс щеше да говори с папи.

Просто беше нужно известно време. Време и чудо.

понеделник, 23 май

Токът дойде около единайсет часа предобед. Бри и Джули незабавно се скараха за дистанционното, ала след минута разбраха, че заради обявения национален траур всички телевизии излъчват панихиди с проповеди, хорове и политици.

— Пуснете си някое DVD — посъветва ги Алекс. — Аз отивам да се поразходя.

Излезе, докато сестрите му спореха кое DVD да гледат. Надяваше се да изберат нещо забавно.

Закрачи към „Сейнт Маргарет“, защото не знаеше къде другаде би могъл да отиде. Почти всичко беше затворено, но Алекс

предполагаше, че градът ще се оживи отново утре, когато денят на траур ще е приключил.

Църквата гъмжеше от хора, но Алекс научи, че отец Франко е в кабинета си. Пред вратата вече чакаха петима души. Алекс смяташе, че е редно да има официален списък и да се знае кой след кого е, но реши да се довери на почтеността на хората, които помнеха в какъв ред са дошли. Две жени подсмърчаха, а един мъж се взираше в обувките си, сякаш очакваше да се развържат сами.

Час по-късно бяха дошли още шестима души и вече беше ред на Алекс да влезе при отец Франко. Момчето го завари зад затрупано с документи бюро, небръснат и без сако.

— Благодаря, че ми отделяте време, отче — каза Алекс. — Знам колко сте зает.

— Моля, седни — покани го отец Франко. — Ти си един от синовете на Изабела Моралес, нали?

— Да, отче. Казвам се Алекс Моралес.

— Добре ли е майка ти? — попита отец Франко. — Не съм я виждал последните няколко дни.

— Не знам — отговори Алекс. — Отиде на работа в сряда и не сме я чували оттогава.

Отец Франко потръпна.

— Хората ми споделят подобни истории цяла седмица. Мога ли с нещо да помогна на семейството ти?

— Надявам се — каза Алекс. — Не знаех към кого да се обърна. Става дума за баща ми. Беше в Пуерто Рико за погребението на баба и от известно време не можем да се свържем с него. Чудех се дали не знаете нещо за Пуерто Рико и ситуацията там.

— Къде точно в Пуерто Рико е той? — попита отец Франко.

— В Милагро дел Мар. По средата между Сан Хуан и Фахардо, на северното крайбрежие.

Отец Франко кимна.

— Ще опитам да се свържа с нашата епархия. Може да знаят нещо за тази в Сан Хуан. — Набра номера и се усмихна, когато някой отговори на второто позвъняване. — Да, здравейте. Обажда се отец Микаел Франко от „Сейнт Маргарет“. Събирам информация за града Милагро дел Мар в Пуерто Рико. На северното крайбрежие е, източно от Сан Хуан. — Погледна към Алекс. — Нали е на изток?

— Да, отче — отговори Алекс. Юмруците му бяха стиснати толкова силно, че ноктите се врязваха в дланта му.

— Да, да, разбирам. Да, ще изчакам. — Постави длан върху телефона и се усмихна извинително на Алекс. — Човекът, с когото разговарям, не знае нищо за Пуерто Рико, но е убеден, че някой около него има информация, и в момента проверява.

Алекс кимна.

— Та къде учиш? — попита отец Франко.

— В „Сейнт Винсент де Пол“ — изрече Алекс.

Вече почти не помнеше как изглеждаше сградата на училището.

— Впечатлен съм — призна отец Франко. — Мен не ме приеха. Единайсети клас ли си?

— Да, отче.

— Родителите ти сигурно се гордеят с теб. — Насочи вниманието си обратно към телефона. — Да, да, Милагро дел Мар, на северното крайбрежие. Да, разбирам. Да. Благодаря ви.

— Колко е зле положението? — попита Алекс, опитвайки се да звучи шеговито.

— Трудно е да се каже — призна отец Франко. — Информацията е доста оскъдна. Доколкото знаят, крайбрежието на Пуерто Рико е понесло сериозни щети. — Замълча за момент. — Много сериозни. Човекът, с когото говорех, не знаеше нищо за Милагро дел Мар, но ситуацията е изключително тежка по цялото крайбрежие. Инфраструктурата е съсипана и осъществяването на връзка с бедстващите райони е трудно. Съжалявам. Искане ми се да мога да те уверя, че градът на баща ти не е засегнат, но просто няма как да разберем.

— Знаят ли кога нещата ще се оправят? — попита Алекс. — Тоест кога ще има телефонна връзка и кога ще възобновят полетите от Пуерто Рико?

Отец Франко поклати глава.

— Трябва да се молим за Божията милост. Не знам какво друго да ти кажа.

Алекс се изправи и се опита да се усмихне.

— Благодаря ви, отче.

— Ще се моля за теб и семейството ти. Моля те, уведоми ме, когато имаш вест от родителите си.

— Непременно — кимна Алекс и излезе от кабинета.

Отпред вече имаше десетима души, погълнати от собствените си беди. Алекс отиде при таблото за съобщения, но там нямаше нищо ново, само още списъци с имена на мъртви и изчезнали. Опита да се помоли за душите им, но думите бяха изгубили смисъла си.

3

вторник, 24 май

Когато Алекс пристигна в училището на следващия ден, откри на вратата бележка, приканваща учениците да се съберат в параклиса. Алекс последва другите момчета натам. Завръщането в училище беше успокояващо. Беше изпратил Бри и Джули до „Холи Ейнджълс“, просто за всеки случай. Макар в Ню Йорк да имаше по-малко хора, градът изглеждаше по-опасен.

Алекс се приближи към останалите единайсетокласници. Говоренето в параклиса беше строго забранено, но момчето чувстваше трептящото из въздуха напрежение. Крис Флин, който беше седнал между приятелите си Тони Лорето и Кевин Дейли, махна към него, но Алекс поклати глава и избра едно самотно място по-далеч от тях. В нормални обстоятелства би отишъл при другите момчета, ала точно в момента не беше готов да си приказва с тях за станалото през последните пет дни.

Огледа се из параклиса, за да провери дали празните места бяха повече от обикновено. Действително беше така. После осъзна, че не вижда нито един от тримата училищни свещеници. Някои от другите учители също не се забелязваха, но те може би просто не бяха влезли в параклиса — не всички идваха редовно. Но свещениците трябваше да са тук.

Недопустимата шумотевица нарасна, когато и другите момчета забелязаха отсъствието. Алекс долови, че някои от учениците са притеснени, дори уплашени. Група седмокласници започнаха да сумтят, сякаш току-що бяха осъзнали, че се е случило нещо лошо. Алекс усети в себе си познатата вълна на възмущение, срещу която принципно се бореше, но днес приветства като стар приятел. „Глезени богаташчета“, помисли си той. Не знаеха какво са изчезнали родители, безпомощни сестри и фенерчета за трийсет долара. Техните майки, бавачки и слугини ги обгрижваха и ги предпазваха от всичко. Обаче

самите бавачки и слугини се бяха сблъскали с реалността, Алекс беше сигурен в това.

— Тишина!

Шумът утихна. Това беше гласът на властта. Алекс се взря във възрастния свещеник. Беше непоклатимо висок, изпит, с оредяваща бяла коса, гъсти черни вежди и уста, която сякаш никога не се усмихваше.

— Божичко — прошепна Кевин. — Жив мъртвец.

— Името ми е отец Франциск Патрик Хавиер Малруни — обяви той с толкова леден глас, че Алекс усети по гърба си тръпки, въпреки че въздухът в параклиса беше като в парник. — Поради извънредните обстоятелства, в които се намира епархията, бях помолен, въпреки пенсионирането ми, да поема поста на директор на академия „Сейнт Винсент де Пол“. Отец Ший, отец Донъли и отец Делвичио бяха временно назначени на други позиции.

Дори стоманеният поглед на отец Малруни не успя да възпре реакцията на момчетата при новината, че тримата най-важни хора в академията, включително отец Ший — директора, и отец Донъли — заместник-директора, вече ги нямаше.

— Тихо! — нареди отец Малруни. — Други двама членове на академията, господин Дейвис и господин Ваник, няма да се завърнат на работа. До края на срока няма да им бъдат назначени заместници. Ако имате някакви въпроси относно учебната си програма, може да се обърнете към мен в работно време. В допълнение на поста на директор, поемам ролята на учител по латински език и богословие за напреднали. Преди да изляза в пенсия, преподавах и по двата предмета в „Сейнт Винсент де Пол“. Напълно е възможно да съм преподавал на бащите ви по тези предмети.

„Не и на моя баща“, помисли си Алекс.

— Освен това двама служители от охраната и един от кухненския персонал също няма да се върнат на работа — продължи отец Малруни. — Не можем да осъществим връзка с друга служителка от кухнята, така че е редно да приемем, че и тя няма да се върне. Тъй като персоналят не достига, ще се наложи учениците да поемат допълнителни задължения. След края на литургията отговорниците на класовете трябва да се явят в стая двайсет и пет, за да обсъдим този въпрос.

Алекс насочи очи към Крис Флин, който, щом усети погледа му, се обърна и сви рамене.

— Епархията е на мнение, че случилото се през последните няколко дни е едва началото — говореше отец Малруни. — Колкото и да е неприятна тази мисъл, трябва да признаем, че ни очакват множество лишения, несгоди и смърт. — Гробовното изражение на лицето му докара няколко момчета до сълзи. — Потърсете вдъхновение сред житията на ранните християнски мъченици — каза отец Малруни. — Те смело препускали към смъртта, тъй като имали непоклатима вяра във вечния живот.

— Но те са умрели за нещо! — извика един деветокласник.

— Тишина! — ревна отец Малруни. — Това е параклис, не градският площад. Никой от нас няма право да оспорва решенията на Бог.

Дори момчета, които плачеха, мигновено престанаха, сякаш самите сълзи бяха обявени за грях.

— Докато съм директор, присъствието на сутрешната литургия ще бъде задължително — обяви отец Малруни. — Ако в остатъка от седмицата имате свободен час заради отсъствието на учител, трябва да дойдете в параклиса и да прекарате времето в молитви и размишление. *A cruce salus.*^[1]

Алекс се зачуди дали отец Малруни няма да отслужи литургията на латински, но възрастният свещеник произнесе традиционните английски думи. За момчето беше успокояващо да ги чуе в толкова позната обстановка. Знаеше, че отец Малруни е прав. Никой не можеше да оспорва Божията мъдрост.

— Нека бъде Твоята воля — прошепна тихо Алекс. — Нека бъде Твоята воля.

сряда, 25 май

След края на часовете Алекс отиде в кабинета на директора. Нито един от двамата служители на канцеларията, към които обикновено се обръщаше, не беше на работа. Тъй като не знаеше при кого да отиде, Алекс просто почука на вратата на директора.

— Влез.

Алекс отвори вратата. Беше му странно да завари отец Малруни зад бюрото на отец Ший. Внезапно осъзна колко щеше да му липсва отец Ший, който беше подкрепял и насърчавал мечтите му повече от всеки друг, освен мами.

— Извинете, отче — обади се плахо Алекс. — Просто исках да ви уведомя, че няма да съм на училище утре сутринта. За следобедата все още не знам.

Отец Малруни вдигна страховитите си вежди.

— Ако отсега знаеш, че утре ще се разболееш, най-вероятно знаеш и кога ще оздравееш — отговори той.

— Няма да се разболея — поправи го Алекс. — Става дума за личен ангажимент.

— Това далеч не е основателна причина — заяви отец Малруни. — Всички имаме лични ангажименти, ако ми позволиш да използвам драматичния ти изказ. Без значение от случващото се, училището винаги трябва да е на първо място. Макар да оценявам, че поиска разрешение да се чупиш от часовете, все пак се боя, че не мога да ти го дам.

Алекс преглътна гнева си.

— Трябва да отида на „Янки Стейдиъм“. Направил съм резервация. Там държат телата на неидентифицираните жени. Майка ми изчезна миналата сряда и ще отида да я потърся.

Впи поглед в очите на отец Малруни, сякаш го предизвикваше да възрази.

— Разбирам — каза вместо това отец Малруни. — Няма ли кой друг от семейството ти да отиде?

— Не, отче.

— Добре тогава. Оценявам, че ме предупреди за отсъствието си, господин Моралес. Ако не успееш да се върнеш за следобедните часове, ще те разбере.

— Благодаря ви, отче — отвърна Алекс.

Отец Малруни кимна.

— Ще те очаквам отново на училище в петък. Освен ако, разбира се...

„Освен ако мами е мъртва — помисли си Алекс. — Освен ако открия трупа ѝ сред другите неидентифицирани тела.“

— Да, отче. Освен ако.

четвъртък, 26 май

В четвъртък сутринта Алекс тръгна от къщи по Четиридесет и втора улица в часа, в който обикновено потегляше за училище. Можеше да излезе и по-късно, но не искаше да се притеснява, че ще изпусне автобуса.

Не беше казал нищо на Бри или Джули, които вярваха, че той просто отива на училище. Ако намереше мами, щеше да им каже. Не беше сигурен какво щеше да направи, ако тя не беше там. Можеха да продължават да се надяват, но Алекс вече не знаеше дали това е добре, или не.

Ню Йорк вече не приличаше на призрачен град, но признаците на живот все пак бяха малко. Автобусите, полицейските коли, пожарните автомобили и линейките се движеха бързо, тъй като нямаше камиони, леки коли и тълпи пешеходци, които да ги забавят. Повечето магазини все още бяха затворени, металните им капаци бяха спуснати и предпазваха каквото беше останало след дните и нощите на грабежите. Колкото повече се приближаваше към центъра, толкова повече полицаи виждаше. Мотаеха се безцелно с отегчени физиономии, сякаш не знаеха какво трябва да пазят.

Беше приятен ден, но никой от минувачите не се усмихваше. Алекс осъзна, че не чува почти никакви разговори. Хората вървяха пеш, тъй като нямаше как иначе да се придвижват из града. Бяха свели очи, сякаш не искаха и да знаят за чувствата на другите.

Алекс виждаше в далечината Емпайър Стейт Билдинг и това му действаше успокоително. Беше чул, че Статуята на Свободата вече я няма. Беше я виждал само веднъж, по време на едно пътуване от училище. Но никога не беше ходил до Емпайър Стейт Билдинг. Радваше се, че все още имаше шанс някога да го посети.

Не беше имал апетит тази сутрин и макар все още да разполагаха с достатъчно храна, Алекс вече се притесняваше какво щеше да стане, когато запасите се изчерпеха. От разходката огладня и едва тогава забеляза, че по улиците нямаше продавачи на пица, хотдог или дюнери. Беше странно да се разхожда из Ню Йорк, без да може да хапне на крак.

Когато стигна до „Порт Ауторити“, забеляза на ъгъла на улицата продавач на ядки. На опашката чакаха близо петдесет души. Алекс огледа бутаците се и крещящи хора и прецени, че не си струва да се реди. Щеше да хапне нещо, след като се върнеше.

Опашката за ядки само допълваше хаоса. Алекс имаше чувството, че всички останали в Манхатън хора се биеха за това, кой ще се добере пръв до автобусната спирка. Дърпаха натам деца и кучета, разнасяха котки в малки клетки. Мъкнеха куфари, раници, чували — толкова претъпкани, че едва не се късаха по шевовете. Може би някои отиваха при приятели и роднини, живеещи във вътрешността на континента. А други може би просто искаха да потеглят нанякъде, без значение в каква посока.

Наблизо имаше много полицаи, затова Алекс се приближи към един и го попита откъде тръгва автобусът за „Янки Стейдиъм“.

— Ето от онзи ъгъл — отговори полицаят. — Имаш ли резервация?

Алекс кимна.

— Готов ли си за това? — попита полицаят. — Там е същински ад.

— Не знам — призна Алекс. — Търся майка ми. Не сме я виждали, откакто всичко се обърка.

— Успех, хлапе — каза полицаят. — Ей, ти там! Я внимавай!

Алекс закричи към ъгъла. Там имаше няколко полицаи, които разпореждаха на хората къде да стоят и им раздаваха листовки. Алекс отиде при един от тях и му каза, че има резервация за автобуса в 11:30.

— Опашката е ето там — посочи с ръка полицаят.

Макар Алекс да беше подранил, на опашката вече имаше над трийсет души. Хората стояха там, въртяха се на място, четяха листовките и ровеха из чантите си. Неколцина ядяха нещо. Повечето изглеждаха ужасени или ядосани, или просто нещастни.

Алекс погледна листа хартия, който му бяха дали.

ТРЯБВА ДА СПАЗВАТЕ СЛЕДНИТЕ ПРАВИЛА:

НЕ СЕ ОПИТВАЙТЕ ДА СЕ КАЧИТЕ НА КОЙТО И ДА БИЛО АВТОБУС, ОСВЕН АКО НЯМАТЕ РЕЗЕРВАЦИЯ. Следете номера

при качване.

При качване в автобуса ще ви бъде даден номериран билет. Трябва да го покажете, за да бъдете допуснат в „Янки Стейдиъм“.

В НИКОЙ МОМЕНТ НЕ БИВА ДА СЕ ОТДЕЛЯТЕ ОТ ГРУПАТА.

Когато влезете в сградата, се движете винаги в колона по един.

Огледайте старателно всяко тяло. Обърнете особено внимание на бижутата, тъй като те могат да се окажат най-лесният начин да разпознаете този, когото търсите.

АКО ОТКРИЕТЕ ЧОВЕКА, КОГОТО ТЪРСИТЕ, ПРОДЪЛЖЕТЕ НАПРЕД, ДОКАТО ЗАБЕЛЕЖИТЕ ПОЛИЦЕЙСКИ ПУНКТ ЗА ИДЕНТИФИКАЦИЯ. Отидете там и информирайте служителя за приблизителното място на разпознатото тяло. Можете да се върнете при тялото само ако сте придружен от служител. **АКО ОПИТАТЕ ДА СЕ ВЪРНЕТЕ САМОСТОЯТЕЛНО, ЩЕ БЪДЕТЕ ИЗВЕДЕН ОТ „ЯНКИ СТЕЙДИЪМ“.**

Ако видите човек, който се нуждае от физическа помощ, останете на мястото си на опашката и повикайте служител при първа възможност. **НЕ СПИРАЙТЕ, ЗА ДА ПОМАГАТЕ ЛИЧНО НА НУЖДАЕЩИЯ СЕ ОТ ПОМОЩ ЧОВЕК.**

Внасянето на храни и напитки в „Янки Стейдиъм“ е строго забранено. Целият багаж трябва да бъде оставен в автобуса. Всеки, който носи каквото и да било в „Янки Стейдиъм“, ще бъде изведен от обекта.

Ако откриете човека, когото търсите, ще останете в „Янки Стейдиъм“, за да попълните необходимата документация. Ако не го намерите, ще можете да напуснете само с автобуса, с който сте дошли. **НЯМА ДА БЪДЕТЕ ДОПУСНАТ ДО ДРУГ АВТОБУС.**

ПРАВИЛАТА СА ВЪВЕДЕНИ ЗА ВАШАТА БЕЗОПАСНОСТ.

ТРЯБВА ДА ГИ СПАЗВАТЕ

Алекс сметна правилата за прекалено строги, но те звучаха резонно и момчето се радваше, че всичко е така ясно упоменато. Той харесваше правилата. Карлос винаги се опитваше да ги заобиколи, или поне се беше опитвал, преди да се запише в армията, но Алекс смяташе налагането на норми за важно, защото те създаваха стройна структура. Алекс винаги се справяше по-добре, когато знаеше какво точно се изисква от него.

Ала все пак му се щеше в листовката да не се говореше толкова много за телата. Не можеше да понесе идеята, че мами е просто анонимно тяло.

Тогава в съзнанието му изникна мами, седяща на масата и пишеща домашното си, докато децата ѝ пишеха своите. Всички бяха много горди с нея, когато получи дипломата си. Алекс си я представи до фурната, приготвяща вечеря за семейството. Спомни си как веднъж се беше разболял и имаше треска, а мами беше притискала студена кърпа върху челото му и беше държала ръката му, докато той най-сетне не беше успял да заспи. Представи си я в черквата, как им подшушва да пазят тишина, докато отец Франко изнася проповед.

Цяла седмица беше отказвал да мисли за нея, а сега беше залят от хиляди различни картини. Ами ако откриеше мами на „Янки Стейдиъм“? Ами ако не я откриеше?

Точно тогава осъзна, че всички на опашката за автобуса в 11:30, всички на опашката за който и да било автобус, бяха погълнати от същите мисли и спомени за изчезналите си близки. Нищо чудно, че всички мълчаха. Единствената защита от скръбта бяха тишината и правилата.

След известно време започнаха да се качват на автобуса. Номер 22, забеляза Алекс. Съобщи името си на шофьора и получи картонче, на което пишеше 33. Избра място до пътеката, до една набита жена, която стискаше пакет кърпички.

— Всички ли имат билети? — попита шофьорът на автобуса преди началото на пътуването.

Всички казаха „да“.

— И имате списък с правилата?

— Да — отговориха всички.

— Следвайте инструкциите — предупреди ги шофьорът. — Бъдете внимателни. Нека Бог да е с вас.

Алекс огледа останалите пътници. Беше най-младият, но някои от другите изглеждаха на малко над двайсет години. Допускаше се само по един човек от семейство, така че всички в автобуса си бяха чужди. Неколцина се молеха. Други гледаха право напред или зяпаха през прозореца. Някои бяха затворили очи, а имаше и такива, които плачеха.

Алекс се загледа през стъклото към блоковете по „Ривърсайд Драйв“, докато автобусът отиваше към „Уест Сайд Хайуей“. Сградите изглеждаха масивни, сякаш никога не би могло да се срутят. Когато минаха покрай Осемдесет и осма улица, той устоя на изкушението да помоли да слезе. Знаеше какво трябва да направи и кои правила трябва да следва.

След като автобусът спря на паркинга, хората бяха помолени да слязат по реда си с билети в ръка и да не забравят, че номерът на техния автобус е 22-ри. Алекс слезе и показа билета си на служителя, чакащ отпред. Отвън „Янки Стейдиъм“ изглеждаше както обикновено. Алекс си спомняше, че около пет пъти беше идвал на мач тук с папи и Карлос, беше седял на скамейките, беше ял и крещял, развълнуван от това, че е дошъл с баща си и големия си брат. По време на един мач — Алекс беше на около девет или десет — резултатът беше равен в самия край, когато един от янките направи впечатляващ хоумрън. Алекс се беше почувствал така, сякаш историята се пишеше пред очите му.

— Вървете в редица. Не се отделяйте от групата — говореше служителят. — Вървете в редица. Ако се отделите от групата, няма да бъдете допуснати вътре. Вървете в редица. Не се отделяйте от групата.

Алекс изпъна гръб, сякаш искаше още с позата си да докаже, че не е от хората, които биха се отделили от групата.

Опашката пълзеше към входа на сградата. Две жени вървяха покрай опашката — едната носеше канче с гел с ментолов аромат, а другата — маски за лица и санитарни торбички.

— Разтрийте от гела точно под носа си — обясняваше жената. — Ще облекчи зловонието.

— Винаги носете маската за лице — каза другата жена. — Сложете я още сега. Свалете я само ако ви прилошее и трябва да повърнете. Използвайте торбичката и след това си сложете обратно маската. Не оставайте торбичката на земята, носете я със себе си до напускане на стадиона.

Ментоловият аромат беше силен. Хората изглеждаха странно с маските за лице, сякаш пред стадиона внезапно беше свикан конгрес за хирурзи. Алекс си спомни как мами им беше показала една маска за лице и им беше обяснила, че като операционна сестра ще бъде задължена да носи такава. Ако мами не беше толкова отдадена на намерението си да подобри положението на семейството, тя нямаше да изкара специалните курсове, нямаше да бъде спешно повикана на работа миналата сряда, нямаше да хване метрото за Куинс и Алекс нямаше да стои пред „Янки Стейдиъм“ и да разтрива гел с ментолов аромат под носа си.

— Стойте в редица по един — долетя глас от високоговорител. — Ако видите някой, който се нуждае от помощ, уведомете първия срещнат служител. Не се отделяйте от колоната. Ако се отделите, ще бъдете изведен от стадиона. Продължавайте да вървите. Отдръпнете се от редицата само ако успеете да разпознаете тялото на човека, когото търсите. Погледнете човека пред вас и този зад вас. В никакъв случай не се отдалечавайте от тях двамата.

Алекс изпълни инструкциите и огледа мъжа пред него и жената зад него. Жената отзад носеше слънчеви очила. Мъжът беше плешив.

Вратата се отвори.

— Стойте в редица! Стойте в редица! — завика служителят.

Всички пристъпиха напред, без да разкъсват редицата. Минаха през входа, завиха по коридора и продължиха надолу по стълбите, които водеха до игрището.

Първото, което го връхлетя, беше шумът — какофония от резове и писъци. Дочуваше клетви, молитви и най-вече нечленоразделни звуци на болезнено отчаяние.

После усети вонята — отвратителна смесица от повръщано, телесна миризма и разлагащо се месо. Ментолът донякъде притъпяваше смрадта, но Алекс все пак запуши носа си с ръка. Добре че не беше ял нищо цяла сутрин. При всяко вдишване усещаше миризмата на разлагаща се плът.

Сцената беше по-ужасяваща от всичко, което Алекс някога би могъл да си представи. Ако вдигнеше глава, виждаше празните седалки на „Янки Стейдиъм“. Но ако сведеше очи, виждаше ада.

Алекс се прекръсти и се помоли Бог да му даде сила. Цялото игрище беше покрито с трупове, подредени в прави редици.

Разстоянието между тях беше съвсем тясно, само колкото да премине един човек. Колко тела имаше тук? Стотици? Хиляди?

Някои от телата носеха дрехи, други бяха голи. Голите бяха покрити с чаршафи. Ръцете на всички бяха открити и лежах на показ, а пръстените им блещукаха на слънчевата светлина. Лицата им бяха подути, някои бяха напълно неразпознаваеми. Бяха покрити с мухи, милиони мухи, чието бръмчене осигуряваше чудесен фонен шум за виковете и стенанията. Алекс си помисли, че неговият ад е раят на мухите.

— Останете в редица! Останете в редица! Ако развалите редицата, незабавно ще бъдете изведен оттук!

Алекс искаше да бъде изведен, да бъде изнесен от „Янки Стейдиъм“, от Бронкс, от Ню Йорк, от самата планета Земя, да бъде запрятан в устояващата космична празнина. Затърси с поглед полицейски пункт за идентификация. Имаше няколко, край които се въртяха полицаи и медицински служители. Видя и свещеници, както и хора, за които предположи, че са равини и мюсюлмански духовници.

Без да нарушава редицата, Алекс започна разходката из смъртта. Повечето от телата не биха могли да бъдат мами. Бяха черни или бели, или азиатски. Бяха прекалено млади или прекалено стари, прекалено дебели или прекалено слаби. Косата им беше сива или бяла, или руса, прекалено къса или прекалено дълга. Една жена, едва отличаваща се от момиче, имаше зелена и лилава коса. Една беше с гола глава в резултат на химиотерапия. Друга беше бременна. Очите им по-често бяха отворени и сезираха в луната, която ги беше убила.

От време на време редицата се забавяше, тъй като някой пред тях спираше, за да огледа дадено тяло, лице или бижу. Писък пронизваше въздуха, когато любим човек биваше разпознат сред труповете. Жена на няколко крачки зад Алекс изкрещя: „Пресвета Богородице!“. Явно беше намерила този, когото търсеше, но все пак остана в редицата чак до следващия завой, откъдето се отправи към най-близкия идентификационен пункт.

Алекс почувства остро жегване, което с изненада определи като завист. Мразеше се, задето се чувства така. В крайна сметка би било по-добре да не открие мами тук. Докато беше само изчезнала, имаше шанс Бог да отвърне на молитвите им. Но ако тялото ѝ лежеше тук...

— Останете в редица! Останете в редица!

На два пъти Алекс видя жени, които биха могли да бъдат майка му. Нещо във формата на лицата или в цвета на кожата им го заковаваше на място. Но едната имаше диамантен годежен пръстен, а другата носеше медальон с еврейска звезда. Когато се вгледа по-внимателно в тях, осъзна, че въобще не приличаха на мами. Изабела би се засмяла, ако научеше, че Алекс я е объркал с жена с еврейска звезда. Опита се да си спомни звука на смеха ѝ, но не успя. Каза си, че отново ще я чуе да се смее, че няма проблем, ако не може да си припомни смеха ѝ точно в този момент.

До края на обиколката из стадиона още двама души от неговия автобус бяха напуснали редицата, за да отидат до идентификационен пункт. Останалите излязоха през същата врата, през която бяха влезли. Изхвърлиха маските и торбичките в съответните кошчета за отпадъци.

Никой не проговори, докато показваха билетите си и се качваха в автобус номер 22. Най-сетне потеглиха. Една жена беше оставила на седалката си Библията и сега я взе и зачете, докато устните ѝ се движеха беззвучно. Десетина души ридяха тихо. Един мъж прошепна нещо, което прозвуча на Алекс като иврит. Друга жена се изсмя истерично. Жената до Алекс вадеше кърпичка след кърпичка и драматично ги разкъсваше на парченца.

„Боже, бди над душите им — помоли се Алекс. — Бди над нашите души.“ Беше единствената молитва, за която се сецаше, колкото и да беше недостатъчна. Не му носеше утеха, но той продължаваше да я повтаря непрестанно. Докато се молеше, не трябваше да мисли. Не трябваше да си спомня. Не трябваше да решава. Не трябваше да признава, че навлиза в свят, чиито правила никой не му беше обяснил, свят, който може би не беше подвластен на никакви правила.

[1] Спасението идва от кръста (лат.). — Б.пр. ↑

петък, 27 май

Дани О'Браян изпусна намачкан лист хартия в коридора на първия етаж, докато момчетата си тръгнаха от „Винсент де Пол“ за деня.

— Вдигни го — каза Алекс. — Чу какво каза отец Малруни.

— Ти го вдигни — отвърна Дани. — Аз си плащам, за да уча тук. — Тъкмо щеше да продължи по коридора, когато Крис Флин се изпречи на пътя му.

— Чу го — обърна се Крис към Дани. — Вдигни го. И после се извини.

— Няма проблем — въздъхна Алекс и се наведе да вдигне смачкания лист. — Трябваше да направя това от самото начало. — Побесняваше при мисълта, че Крис се опитва да реши неговите собствени проблеми.

— Съжалявам — извини се Дани. — Наистина, Моралес. Луната е виновна. Направо ме побърква.

— Не го мисли — отговори Алекс.

Хвърли хартиятката в най-близката кофа за боклук и излезе. Не можеше да си хаби времето с хора като Дани О'Браян.

Но случилото се продължаваше да го притеснява, докато вървеше към „Сейнт Маргарет“, и не му излизаше от главата дори когато вече чакаше пред кабинета на отец Франко. Той и Дани се държаха приятелски един с друг. Бяха заедно в клуба по дебати. Алекс дори беше ходил в дома на Дани, когато заедно работеха по един проект по история.

Наистина луната беше виновна. Тя действително побъркваше всички.

След близо час чакане, най-после беше поканен да влезе при отец Франко. Свещеникът изглеждаше изтощен, доста по-зле от миналата седмица.

— Чудех се дали не сте чули нещо ново за Пуерто Рико — каза Алекс.

— Нищо особено — отговори отец Франко. — Ситуацията е много, много тежка. Никой не знае нищо за рибарското градче, в което е бил баща ти, но малкото, което успях да науча, е, че всички селца и малки градове по северното крайбрежие са били унищожени. Съжалявам. Знам, че ти трябва по-конкретна информация, но само с това разполагам. Ще продължавам да разпитвам. Епархията вече свикна с въпросите ми.

— Благодаря ви, отче — отвърна Алекс. — Мога ли да ви попитам последно нещо, ако не възразявате.

— Разбира се. Как мога да ти помогна?

Алекс не искаше да зададе въпроса и не искаше да чуе отговора.

— Относно откритите тела — започна той. — Смятате ли, че вече са намерили всички тела? Например в „Янки Стейдиъм“. Това ли са всички открити женски тела?

Отец Франко поклати глава.

— Много от телата все още не може да бъдат достигнати — обясни той. — И доколкото разбирам, клетите жени в „Янки Стейдиъм“ прекарват там само по няколко дни, преди да бъдат заменени с други тела.

— Тоест дори човек да разгледа телата там и да не открие своята роднина, това пак не е гаранция, че тя е жива? — попита Алекс.

— Боя се, че да.

— А тези, които никой не разпознае? Погребват ли ги все пак?

На отец Франко сякаш му стана неудобно.

— Принудени са да ги кремират — обясни той.

— Не мислех, че Църквата одобрява кремацията.

— Обстоятелствата са извънредни — допълни отец Франко. — Убеден съм, че Бог ще разбере и ще прости.

Алекс кимна, опитвайки се да не си представя как захвърлят майка му сред купчина други тела в крематориума.

— Благодаря ви, отче — каза той и се изправи.

— Ще се моля за теб — отвърна отец Франко. — За теб и цялото ти семейство!

За колко ли души се молеше той? Имаше ли въобще време да се помоли за себе си?

събота, 28 май

— Тук е същинска кочина! — заяви ядосано Алекс, докато оглеждаше стаята. — Не знаете ли как да поддържате ред? И защо цял следобед киснете пред телевизора? Нямате ли домашни?

Джули и Бри седяха на дивана в хола и гледаха повторение на сериала „Обичам Люси“. Джули се прозя.

— Съжалявам... — започна Бри, но Джули я перна по ръката.

Алекс отиде при телевизора и го изключи. Джули пак го включи с дистанционното.

Алекс пристъпи към нея и измъкна дистанционното от ръката ѝ.

— Ставай! — изкрещя той. — Веднага! И започвай да разтребваш!

— Няма да помръдна, докато не ни кажеш къде са мами и папи — отвърна Джули. — С Бри настояваме за отговори. Нали, Бри? — Звучеше повече като заплаха, отколкото като въпрос.

Бри изглеждаше отчаяна, но кимна с глава.

— Това да не е някаква стачка? — попита Алекс. — Да не сте шофьори на тирове? Е, планът ви няма да успее. Спрете телевизора и мрънкането.

— Кой умря и те направи шеф? — озъби се Джули.

Без въобще да се замисли, Алекс я зашлеви през лицето. Джули изписка от болка, после избяга от стаята, а Бри хукна след нея. Прибраха се в спалнята си и Джули затръшна вратата.

— Глупак — прошепна Алекс.

Ненавиждаше, когато папи ги беше удрял, и се беше закълел никога да не постъпва така със собствените си деца. А сега, когато сестрите му се нуждаеха от него, се държеше като отвратителен грубиян.

Даде на сестрите си няколко минути да се накрещят и наплачат, или каквото там правеха в затворената си стая, а после почука на вратата. Влезе, без да изчака разрешение.

Джули седеше на горното легло, бузата ѝ все още пламтеше. Бри стоеше изправена до нея.

Алекс се опита да си представи как папи се извинява, но не успя. Папи би се извинил на мами, но не и на някое от децата.

— Съжалявам — каза Алекс. — Не трябваше да те удрям.
Джули извърна поглед от него.

— Къде са те? — попита Бри. — Защо не ни се обаждат?

— Не знам — отговори Алекс. — Кълна се, не знам.

— Опита ли изобщо да ги потърсиш? — просъска Джули.

— Да, разбира се — отвърна Алекс и потръпна при спомена за редиците безжизнени тела на стадиона. — Изчезнали са. Не казвам, че са мъртви. Но едва ли можем да се надяваме, че някога ще се върнат.

— Не! — ревна Бри. — Не го вярвам. Няма да го повярвам. Говорих с папи. Беше жив. Каза „Пуерто Рико“. Чух го!

От очите ѝ рукнаха сълзи.

— Разберете... — Алекс се чувстваше сам и безпомощен. — Бри, дори и да е бил папи, той пак не би могъл да се измъкне от Пуерто Рико. Полетите са преустановени. А телефоните там не работят. Звъня всеки ден — рано сутринта и късно вечерта, но не мога да се свържа. Може би си права, може би действително си говорила с папи, но за момента няма как да се надяваме, че той ще се върне скоро.

— Ами мами? — попита Джули. — Тя защо не е вкъщи?

— Метрото е било наводнено през онази нощ — каза Алекс. — Преди няколко дни звънях в болницата, но те не успяха да ми кажат дали мами е била там. Вярвам, че ако е била, щеше да ни се обади. Но не мога да съм сигурен. Търсих я, Джули. Взех автобус до „Янки Стейдиъм“ в четвъртък и огледах стотици тела там, но не открих мами.

— Значи трябва да е жива — изхлипа Бри.

— Може би — въздъхна Алекс. — Но мисля, че щеше да ни се обади, ако всичко беше наред.

— Значи сме сами? — попита Джули.

Алекс кимна.

— Когато се чуем отново с Карлос, ще му кажем. Може би от армията ще му позволят да се прибере. Но дотогава сме само тримата. Така че трябва да се стегнем. Трябва да се държим така, както биха очаквали мами и папи. Трябва да ходим на училище, и да разтребуваме апартамента и да посещаваме неделната литургия. Но кълна се, Джули, никога повече няма да те ударя. Никога.

Джули се извърна и го погледна.

— Какво ще стане с нас? — попита тя. — Ако от социалните служби разберат за нас? Може ли да останем тук, ако папи не е вкъщи?

Имаме ли достатъчно пари? Кой ще се грижи за нас?

— Сами ще се грижим за себе си — отвърна Алекс. — Досега се справяме доста добре. Никой не е тръгнал да докладва за нас на социалните служби и най-вероятно ще можем да поостанем тук известно време, преди някой да забележи. Не знам как ще се оправим с парите, но поне все още имаме храна. Предполагам, че ако нещата съвсем се влошат, ще се преместим при чичо Джими и леля Лорейн. — Взе пакетче кърпички и го подаде на Бри. — Имате ли други въпроси?

— Съжалявам, не трябваше да ти говоря така — каза Джули. — Толкова много ми липсват.

— Разбирам — отвърна Алекс. — Непрестанно се моля за тях.

„И за нас“, добави мислено той.

Бри си издуха носа и захвърли използваната кърпичка в кошчето.

— La madre^[1] ще ни чуе — промълви тя. Взе броеницата, която държеше до малката фигурка на Богородица върху шкафчето си, коленичи и започна да се моли.

Съжалявам, изрече беззвучно Алекс към Джули, но дори да го беше забелязала, тя не реагира. Излезе от стаята им и се прибра в своята.

— Пресвета дево, чуй молитвите ни... — зашепна той, като се надяваше тя да го чуе сред грохота от изгубени души.

сряда, 1 юни

Алекс тъкмо стоеше пред училищното си шкафче и се чудеше кои учебници да вземе вкъщи, когато почувства потупване по рамото. Моментално се изпълни с неописуемата смесица от гняв и притеснение, която го спхождаше така често през изминалите две седмици. Лицето на Крис Флин не го успокои особено.

— Мисля, че трябва да поговорим — каза Крис. — Насаме. — Посочи към най-близката класна стая.

Алекс го последва. Помисли си колко често хората определяха Крис за естествен водач. Явно Алекс искаше някой да го води.

Крис затвори вратата зад тях.

— Исках да те уведомя, че утре напускам училище — каза той. — Историята е дълга и няма да те торозя с детайли, просто ще ти

кажа, че изчаквахме сестра ми да се прибере от университета „Нотр Дам“. Тя вече е възрастна, така че можем да потегляме.

— Къде? — попита Алекс.

— Северна Каролина — отговори Крис. — Майка ми има роднини там. Засега татко ще остане в града.

— Не разбирам — възкликна Алекс. Това, че Крис напускаше по средата на седмицата, караше нещата да изглеждат по-зловещо. — Ами последните изпити?

— Вече ги изкарах — обясни Крис. — Трябваше да организирам някои неща, но вече официално съм в дванайсети клас. — Той се засмя. — Поздравления. Вече си председател на единайсетокласниците. Това ще стои добре в резюмето ти при кандидатстване, ако след една година все още съществуват колежи.

— Това ли искаше да ми кажеш? — попита Алекс. — Защо е цялата тази потайност? Хората и бездруго ще забележат, че те няма.

— Надявам се. Иначе излиза, че съм пропилял напразно всичките години, прекарани тук.

Алекс огледа Крис. Съученикът му притежаваше естествената арогантност на хората, които постигат всичко с лекота. Двамата носеха еднакви униформи, но дрехите на Крис му стояха по-добре, по-естествено. Алекс познаваше Крис от пет години и през цялото това време непрестанно се беше съревновавал с него. Дори когато беше успявал да го надмине в нещо, пак не му се беше струвало достатъчно. Винаги идваше следваща битка, следваща ситуация, в която трябва да докаже, че е не по-малко умен, не по-малко компетентен, с не по-малки шансове за успех в живота. Карлос никога не беше представлявал толкова могъщ противник.

— Желая ти всичко добро — каза Алекс. — Ще ни липсваш тук.

— Благодаря — отвърна Крис. — Всъщност и ти ще ми липсваш. Ти изкарваше най-доброто у мен. Но не затова те повиках. Не обичам драматичните сбогувания. Пазех напускането си в тайна точно за да ги избегна.

— А защо ме повика? — попита Алекс.

Крис изглеждаше притеснен, сякаш му беше неловко. Алекс не можеше да си спомни дали някога го е виждал такъв.

— Знам, че не е моя работа какво става със семейството ти — започна Крис. — Но подочух някои неща. Баща ти не е в Ню Йорк,

нали?

Алекс поклати глава.

— И аз така си помислих — продължи Крис. — Спомням си, че преди да настъпи целият хаос, ти беше споменал, че той отива на погребение в Пуерто Рико. Чували ли сте се с него? Добре ли е?

— Така мислим — отвърна Алекс. — Няма как да сме сигурни.

— Наистина. Няма как човек да е сигурен в каквото и да било в подобни времена. Баща ми казва, че положението ще се влоши. Дочува разни неща. Доста е близък с кмета, та научава разни работи от него. И тъй като е застраховател, знае доста. Нека кажем, че осъзнава ставащото по-добре от отец Малруни и затова изпраща майка ми, сестра ми и мен далеч от тук.

— Как ще стигнете до Северна Каролина? — попита Алекс. — Подновени ли са полетите?

— Не, тръгваме с кола.

— Ще успеете ли? — изненада се Алекс. — По радиото казват, че има недостиг на гориво.

— Винаги ще се намери гориво, ако имаш пари — отвърна Крис. — Гориво, храна, жилище. Пари и връзки. — За момент на Алекс му се стори, че Крис изглежда засрамен. — Баща ми казва, че и това няма да продължи дълго. Казва, че скоро ще минем на разменна търговия. Но за момента парите в брой ще свършат работа. Това е едно от нещата, за които исках да поговорим. Как сте с парите? Имате ли достатъчно? Майка ти работи ли?

Алекс си представи как Крис изважда портфейла си и му подава двайсетачка. При тази мисъл направо му прилоша.

— Добре сме. Най-вероятно сме по-добре от доста от момчетата тук.

— Хубаво — каза Крис. — Радвам се да го чуя. Виж, искам да ти дам визитката на баща ми. Той знае за теб. Пет години си блъскаме главите, определено е чувал за теб. Честно казано, писнало ми е да ми натяква колко е велик Алекс Моралес и как трябва да се опитам да бъда като него. Баща ми те държи под око от известно време. Затова ми каза да ти предам, че ако ти или някой от семейството ти се нуждаете от нещо, от нещо голямо, трябва да го уведомите. Не го притеснявай за нещо дребно. Но ако е наистина сериозно, а ти знаеш какво е сериозно, отиди в офиса му и виж дали ще успее да ти помогне. Но не казвай на

никой друг. Татко е много натоварен тези дни и ми каза, че предложението му важи единствено за теб. Защото баща ти го няма. И защото му се иска да приличах повече на теб.

— Благодаря ти — отвърна Алекс и взе визитката от Крис. — Убеден съм, че няма да се наложи да го притеснявам. Справяме се доста добре.

— Хубаво. А, и още нещо. Надявам се няма да го приемеш лично. — Крис се усмихна. — Е, сигурно точно така ще го приемеш, но все пак ще ти го кажа. Забелязал съм, че си от тези хора, които всички харесват и уважават, но все пак нямаш близки приятели. Може би си близък с момчетата от твоя квартал, не знам. Но както и да е, казах на Кевин да те наглежда.

— Кевин Дейли? — изненада се Алекс. Кевин беше дребен и циничен и Алекс винаги беше смятал, че Крис го държи край себе си за забавление. Не можеше да си представи по-безполезен другар.

— Кевин знае разни неща — отговори Крис. — Това му е дарбата. Не разбирам как го прави, но винаги знае какво точно се случва преди който и да било друг. Не говоря само за училище. Знае за всичко из целия град. Сега е твой. Няма да ми върши работа в Северна Каролина.

— Благодаря, предполагам — отвърна Алекс. — И благодаря, че си казал на баща ти за мен. За семейството ми.

— Надявам се татко да успее да ти помогне — каза Крис. — Но си мисля, че Кевин ще ти бъде по-полезен. — Изглеждаше смущаващо сериозен. — Е, сбогом, Алекс. Желая ти всичко най-добро. Надявам се баща ти да се върне скоро. Ще те споменавам в молитвите си.

— И аз в моите — измънка Алекс.

Огледа за последно Крис — момчето, което имаше всичко. Прибра визитката в джоба си и излезе от стаята. Вече беше председател на випуска, несъмнено щяха да го изберат за председател и догодина, но това вече нямаше значение. „Вече нищо няма значение“, помисли си Алекс, докато крачеше бързо към мъжката тоалетна. Без да се интересува дали някой ще го види, той се хвърли в една кабина и заплака неконтролируемо.

[1] Света Богородица, Майката (исп.). — Б.пр. ↑

четвъртък, 2 юни

Телефонът звънна точно когато Алекс тръгваше за училище. С прегускащо от вълнение и страх сърце, той прелетя през стаята и вдигна слушалката на второто позвъняване.

— Луис? Обаждам се от апартамент 3Ж. Мивката в банята отново тече. Трябва да сложиш нова шайба.

„Умри, стара bruja^[1]“, помисли си Алекс и тресна телефона, без да каже и дума.

петък, 3 юни

— Хрумна ми нещо за мами — обяви с плаха гордост Бри, докато тя, Алекс и Джули започваха вечерята, състояща се от спагети с червен сос. — За това, защо не се обажда.

— Може би телефоните не работят там, където е тя — предположи Джули. — Лорън казва, че телефоните понякога работят, понякога не работят. Може би мами ни звъни само когато не работят.

— Коя е Лорън? — попита Алекс, като междувременно се опитваше да не загребва много спагети. Все още имаха храна, но запасите им се стопяваха, а той не беше сигурен как или кога ще могат да ги попълнят. И тримата обядваха в училище всеки ден, но с настъпването на уикенда и приближаването на края на учебната година Алекс наистина не знаеше как ще успеят да се справят.

— Тя е най-добрата ми приятелка — каза Джули и без да се притеснява от бъдещия недостиг на храна, си сложи допълнително.

— Не мисля, че е заради телефоните — продължи Бриана. — Не знам дали работят през цялото време, но смятам, че причината мама да не се обажда, е друга.

— И каква по-точно? — попита Джули. — Не е като да не ни знае номера.

— Точно това е! — Бри не беше изглеждала толкова щастлива и ентусиазирана от седмици. — Може би мами има амнезия.

— Амнезия? — попита саркастично Джули.

Бри или не чу, или не обърна внимание на скептицизма ѝ.

— Може би си е ударила главата през онази нощ. Или може би е изпаднала в шок при вида на всички онези ужасии. Не знам. Но хората получават амнезия. В сериалите се случва непрекъснато. Така че мами е добре, не е ранена, но просто не може да си спомни нито коя е, нито къде живее. Не можеш да позвъниш у дома, когато имаш амнезия, и точно затова нямаме вести от нея. Но един ден паметта ѝ ще се върне. Може би някой ще я хипнотизира или пък тя ще си удари главата отново, или пък някой нейн колега от болницата ще я разпознае на улицата и ние ще разберем къде е била толкова дълго. Възможно е да стане така, нали, Алекс?

Алекс се взря в Бри. Нямахше сила да спори.

— Би било цяло чудо — промълви той.

— Случват се чудеса! — отговори Бри. — За това се моля. Моля се на La madre и на свети Юда Тадей мами да има амнезия, да си възвърне паметта и да си дойде вкъщи.

— Аз се моля на Жана д'Арк — каза Джули. — Няма ли повече спагети? Още съм гладна.

— Стига толкова за тази вечер — заяви твърдо Алекс. — Изяде повече от достатъчно.

— В чинията ми все още останаха малко — отбеляза Бри. — Изяж ги, Джули.

— Не — забрани Алекс. — Изяж си порцията, Бри. Та, Джули, защо се молиш на Жана д'Арк?

— И тя е светица — промърмори Джули. — Щом Бри не е гладна, защо да не изям нейната порция?

Защото не взе достатъчно храна от магазинчето! — искаше да изкрещи Алекс. — *Защото не е редно Бри да умира от глад, за да се чувстваш ти напълно сита.*

— Защото ти вече си сложи допълнително — подчерта вместо това Алекс. — Не ми беше хрумвало, че може да е амнезия, Бри. Може би много хора блуждаят из улиците на града, шокирани от всичко, което се случва. Като войниците, получили снаряжен шок през Първата световна война. Свети Юда Тадей сигурно е доста зает в момента и

едва ли успява да отговори на всички, които се обръщат към него, така че чудото може да отнеме известно време. Но важното е да останем силни и да не губим надежда.

— Свети Юда Тадей е твърде зает, за да чуе всички молитви — измърмори Джули. — В случая Жана д'Арк е доста по-подходяща.

— Но Свети Юда Тадей е покровител на изгубените каузи — отвърна Бри. — А мами е изгубена, така че той сигурно проявява интерес към нея. И към всички хора като нея. Хората с амнезия и снаряжен шок.

— Жана д'Арк е покровителка на войниците — не се предаваше Джули. — Писах доклад за нея миналата година. Убедена съм, че на нея трябва да се молиш, ако имаш снаряжен шок.

— Но мами няма такъв шок, тя има амнезия.

Алекс смяташе този прочувствен разговор за светците за изключително глупав. Жегна го вина, щом го осъзна.

— Джули, почисти масата — нареди той. — А после с Бри измийте чиниите. Аз отивам в стаята си.

— Какво ще правиш? — попита Джули.

— Ще се моля — отвърна Алекс и с бърза крачка излезе от трапезарията.

Не искаше да признае на сестрите си, че ще се моли за сила, за да изтърпи тях двете, и прошка за това, че не желае да го прави.

събота, 4 юни

Токът пак беше спрял, но дори в приземния апартамент навлизаше достатъчно следобедна светлина, за да не са необходими свещи или фенерчета. Бри и Джули се бяха настанали на дивана и разглеждаха списание, а Алекс седеше на креслото и слушаше новините по радиото. Долен Манхатън, чак до Хюстън стрийт, беше евакуиран заради непрекъснатите наводнения. При протести за храна в Токио бяха загинали поне осем души, носеха се слухове и за революция в Русия.

— Наистина ли го харесваш? — обърна се Бри към Джули. — Наистина ли мислиш, че е сладък?

Джули кимна.

— Смятах, че и ти го харесваш. Помня, че доста ти се понрави, когато го видяхме по телевизията.

— Не чак толкова — отвърна Бри. — Пък и тогава бях доста по-малка.

— Какво? — надигна глас Джули. — Да не искаш да кажеш, че съм бебе? Че само бебета го харесват?

— Бихте ли престанали? — обади се Алекс. — Опитвам се да слушам радиото.

— Не, не бих! — изкрещя Джули. — Изобщо не бих престанала! Защо трябва непрекъснато да слушаш тъпото радио? Мразя го.

Тя изхвърча от стаята.

— Какво? — попита Алекс, когато Бри го изгледа.

— Нищо — въздъхна тя. — Просто Джули се разстройва, когато чуе какво става по света. На мен не ми влияе особено, тъй като знам, че един ден Бог ще върне мами и папи при нас. Но Джули го понася по-трудно. Уплашена е, макар да се опитва да го прикрие. Напоследък сънува ужасни кошмари.

Според Алекс Джули беше по-разстроена от това, че Бри не харесва никакъв актьор, отколкото от протестите за храна и революциите.

— Важно е да знаем какво става по света — обясни той.

— Защо?

Алекс не беше сигурен как да го обясни. Когато всичко започна, му беше просто любопитно да разбере какво се случва. Но напоследък усещаше отчаяна нужда да знае всичко, а радиото беше единственият източник на информация. Таблото за съобщения в „Сейнт Маргарет“ засягаше единствено ставащото в Ню Йорк. Но извън пределите на техния град имаше цял един свят — свят, който Алекс някога беше мечтал да опознае.

Дори и да успееш да обясни това чувство на Бри, тя би казала, че е по-важно да се погрижат за Джули. И най-вероятно би била права.

— Добре — каза той. — Ще слушам радиото само нощем в стаята си.

— И тогава го чуваме — отвърна Бри. — Знам, че не го пускаш много силно, но звукът минава през стената.

— Чудесно — промърмори Алекс.

— Май имаме слушалки. Мога да ги потърся, ако искаш? — предложи Бри.

Алекс кимна.

— Направи го. А аз ще опитам да поговоря с Джули.

Бри запретърсва кухненските шкафове, а Алекс се запъти към спалнята на момичетата.

Джули седеше с кръстосани крака на двуетажното легло.

— Пак ли ще ме удариш? — попита тя.

— Не. Разбира се, че не — отговори Алекс, като едва се сдържаше да не го направи. — Не знаех, че радиото ти е толкова неприятно. Не си ми казвала.

— Защото не ти пука. На никого не му пука какво искам, освен на Карлос, а той не е тук.

— На Бри ѝ пука. Тя ми разказа, че имаш кошмари.

— А ти нямаш ли? — озадачи се Джули. — Няма ли всички хора кошмари?

Алекс избухна в смях.

— Само нормалните — отвърна той. — Добре де, може би без Бри. Но всички останали имат.

— Ще се оправят ли нещата? — попита Джули. — Затова ли слушаш постоянно новините, защото нещата все някога ще се оправят?

Алекс поклати глава.

— Не затова ги слушам. За това се моля, но не затова ги слушам.

— Мислиш ли, че Бог слуша молитвите ни?

— Бри мисли така — въздъхна Алекс. — Отец Франко също смята така.

— Всички онези хора се избиват един друг... При това в черква.

— Трябва да знам какво се случва. Бри търси слушалки. Ако ги открие, ще ги ползвам винаги когато слушам новините.

— И няма да ми казваш какво става? — попита Джули.

— Не и ако не искаш.

Бри влезе в стаята.

— Не съм ги намерила — обясни тя. — Но радиото има изход за слушалки, така че и те самите трябва да са някъде тук.

— Хайде, Джули — подкани я Алекс. — Ако и тримата търсим, ще ги намерим много по-бързо.

вторник, 7 юни

— Правителството е знаело — обясняваше Кевин Дейли. — Определено са знаели. Просто не са искали да разкрият на хората какви ужасии предстоят.

— Но защо не са ни дали възможност да се подготвим? — попита Джеймс Флахърти. — Не, убеден съм, че е било Божие дело и учените са били изненадани точно колкото всички нас.

Алекс седеше между двамата си съученици в столовата и слушаше как водят същия спор, на който беше ставал свидетел почти всеки ден през последните три седмици. Нима вече имаше някакво значение? Алекс с благодарност довърши обяда, който училището му беше осигурило — обяд, от който Кевин и Джеймс се оплакваха. Явно все още имаха запаси от храна вкъщи. В противен случай и те, подобно на него, биха били благодарни за предложеното блюдо.

Усети докосване по рамото, вдигна глава и видя зад себе си отец Малруни. Всички момчета на масата се изправиха.

— Седнете — каза отец Малруни. — Господин Моралес, имам съобщение за теб от отец Франко от „Сейнт Маргарет“. Помоли да отидеш при него възможно най-скоро.

— Ще тръгна веднага — отвърна Алекс със свит стомах. Отец Франко сигурно беше чул нещо за Пуерто Рико, за Милагро дел Мар. Добре беше, че Алекс научаваше пръв. Така щеше да има възможност да прецени как да поднесе новините на сестрите си.

Отец Малруни вдигна вежди.

— Имаш ли разрешение да напуснеш училище?

— Не, сър — призна Алекс. — Но въпреки това ще тръгна веднага.

Кевин се изкикоти.

— Не одобрявам подобно отношение към учебния процес — заяви отец Малруни. — Това е училище, а не парти клуб. Не можете да идвате и да си отивате когато ви се прииска.

— Много съжалявам — отвърна Алекс, — но трябва да вървя. Ще се върна, ако мога. А сега, ако ме извините...

Той взе учебниците си и излезе от столовата, усещайки насочените към него погледи. Алекс Моралес, който никога не беше отсъствал, който никога не беше възразявал на учител, камо ли на

свещеник, току-що се беше противопоставил на директора. Е, нека гледат. Какво ли разбираха? Дори отец Малруни, който знаеше за мами, не беше наясно с това, че и папи е изчезнал.

Алекс наблъска учебниците в шкафа си, излезе от сградата и се затича към „Сейнт Маргарет“. Въобще не обръщаше внимание на светофарите, тъй като по улиците почти нямаше движение. Пролетта беше необичайно топла и Алекс се изпоти, преди да стигне до черквата, но това нямаше значение. Единственото, което имаше значение, беше фактът, че отец Франко знае нещо. След три седмици най-после имаше новини.

Както винаги в чакалнята пред кабинета имаше половин дузина хора, желаещи да говорят със свещеника. Алекс с негодувание зае мястото си на един от столовете. Щом новината беше спешна, защо момчето трябваше да чака близо час, преди да я научи?

Досети се, че е трябвало да погледне таблото със съобщения на влизане. Ако отидеше сега, щеше да си изгуби реда и да добави още половин час към чакането. Трябваше поне да си вземе някой учебник, за да има с какво да си отвлича вниманието, вместо да се взира в изкривените от болка лица на хората около себе си. А най-неприятното беше, че в Алекс се пробуждаше надежда. Може би Милагро дел Мар беше пощаден от приливните вълни и папи беше добре.

А може би Бри беше права и мами беше претърпяла някакъв инцидент и чак сега беше успяла да каже на хората коя е и къде живее.

Или може би отец Франко беше научил нещо за Карлос от свещениците в армията. Добрите сценарии бяха не по-малко от лошите, но Алекс съзнаваше, че добрите са по-опасни. Едно е да не губиш надежда, а съвсем друго да я оставиш да разцъфти напълно и после да я видиш премазана.

След известно време му дойде редът. Помоли се за сила, за да посрещне с достойнство новините от отец Франко.

— О, Алекс. Мислех, че ще дойдеш след училище.

— Отец Малруни каза, че трябва да дойда възможно най-скоро — отговори момчето и седна. За последно беше видял отец Франко само преди два дни, но свещеникът сякаш беше остарял с години. — Има ли някакви новини?

— Да — отговори отец Франко. — О, ти питаш за баща си. Не, синко, боя се, че не. Нищо ново. Установена е връзка със Сан Хуан, но

все още не се знае нищо за съдбата на малките градчета. Не затова те повиках днес.

Алекс зачака следващия удар — да му съобщят, че са открили тялото на майка му. Но отец Франко го изненада.

— Става дума за сестра ти Бриана — каза вместо това той. — Най-последни добри новини.

Алекс се опита да се усмихне.

— Харесвам добрите новини — промълви той.

— Има малък манастир в горната част на щата — започна отец Франко. — Мястото действително е изключително. Шест сестри живеят там и се грижат за малка ферма. Решили са да поканят десет момичета от католически гимназии да останат с тях за постоянно. Момичетата ще помагат в работата, но също така ще получават образование от сестрите — нещо като летен лагер, превърнат в училище пансионат. Повечето от поканените момичетата са от семейства, които имат връзки с манастира, но аз познавам една от сестрите и ѝ казах, че мога да ѝ предложа чудесна кандидатка. Не бях сигурен за точната възраст на Бриана, но казах, че е на петнайсет и че следващата година започва десети клас.

— Тя навършва петнайсет другия месец — отговори Алекс, докато се опитваше да възприеме всичко. — И да, ще бъде в десети клас.

Отец Франко изглеждаше особено доволен от себе си.

— Сестрите канят само момичета, които посещават католически училища, но това не би трябвало да представлява проблем. Бриана учи в „Холи Ейнджълс“, нали?

Алекс кимна.

— Чудесно — каза отец Франко. — Много се радвам за теб, за семейството ти и най-вече за Бриана. Знам колко благочестива девойка е и предполагам, че точно в манастира ще открие своето призвание. Но дори и да не стане така, пак ще има сигурен подслон, а ти и семейството ти няма да се тревожите за нея.

— Само Бриана ли? — попита Алекс, внезапно осъзнал, че ако Бри замине, ще остане сам с Джули. — Не биха ли могли да вземат и Джули?

Отец Франко поклати глава.

— Попитах — призна той. — Но сестра Грейс каза, че момичетата трябва да са в юношеска възраст. А и приемат само по едно момиче от семейство. Бриана е изключително подходяща.

— Благодаря ви, отче. Наистина съм ви задължен.

Щеше да е добре да знае, че поне Бри е на сигурно място.

Отец Франко се усмихна. Алекс не можеше да си спомни последния път, когато беше виждал свещеника толкова доволен.

— Автобусът за манастира заминава в четвъртък. Бриана трябва да е пред черквата „Сейнт Бенедикт“ на ъгъла на „Медисън“ и Сто и дванайсета улица в един часа на обяд. Трябва да носи кръщелно свидетелство, училищен бележник с вписани последни оценки и документ, че прекъсва обучението в „Холи Ейнджълс“. Ще успеете ли да се снабдите с всичко това?

— Да, струва ми се. Този четвъртък ли имате предвид?

— Колкото по-скоро, толкова по-добре — отговори отец Франко. — Бриана ще бъде на чист въздух, ще яде яйца и ще пие мляко. Сестра Грейс не позволява телефонни обаждания през първия месец, тъй като е нормално момичетата да страдат за дома и съответно разговорите с близките само биха ги разстроили. Но те уверявам, че Бриана ще бъде в добри ръце. Следващия път когато я видиш, ще бъде охранена като котенце. — Той стана и протегна ръка към Алекс. — Ще се моля за семейството ти. Но ми се ще да вярвам, че поне една от молбите ми беше чута.

— Да, отче. Благодаря ви за всичко.

Той напусна кабинета, отиде в главното помещение на черквата и коленичи пред кръста.

„Небесни отче, научи ме да понасям загубите — молеше се той. — И ми помогни да живея в мир с Джули.“

сряда, 8 юни

Алекс видя как сестрите му тръгват за „Холи Ейнджълс“ и отиде в стаята на родителите си, за да потърси необходимите документи на Бри. Предишната вечер токът отново беше изгаснал, а Алекс се чувстваше толкова неудобно от това, че тършува из вещите на майка си и баща си, че съвсем нямаше желание да го прави с помощта на фенерче. Освен това не искаше да събуди Бри или Джули. Беше по-

разумно да го свърши в сряда сутринта и да закъсне за училище. Нямах да се разсърди, ако го накажеха със задържане след часовете. Колкото по-малко време трябваше да прекара с Бри, толкова по-добре — беше прекалено болезнено да я гледа пред себе си и да се чуди кога ли ще я види отново.

Опита се да се увери, че така е най-добре. Хранителните им запаси намаляваха застрашително. Дори тримата да ядяха още по-оскъдно, едва ли щяха да имат провизии за повече от две седмици. Вече не закусваха. Алекс нямаше идея как ще оцелеят след края на учебната година. Така поне Бри щеше да има сигурна храна, а запасите вкъщи щяха да им стигнат за по-дълго.

Алекс проскърца със зъби и зарови из шкафовете на родителите си. Надяваше се да намери бележника на Бри, тъй като сестрите в манастира щяха да останат впечатлени от оценките ѝ.

Миризмата на дрехите на майка му и баща му го изпълни с болезнен копнеж. Преди три седмици беше имал семейство. А сега изпращаше в изгнание Бри, най-милата от всички. Дали някога щеше да я види отново?

„Така е най-добре“, напомни си той. Трябваше да открие в себе си твърдостта, която биха проявили папи и Карлос.

В скрина нямаше бележници, нито кръщелни свидетелства. Алекс взе от кухнята стол, за да стъпи на него и да достигне кутиите за обувки в най-горните секции на гардероба. Кутиите не бяха обозначени, но в крайна сметка Алекс успя да открие бележника и кръщелното свидетелство на Бри. Остави нещата на местата им, върна стола в кухнята, а после измъкна банковите извлечения от кухненския шкаф. Отнесе документите в стаята си и ги скри под матрака на горното легло. Съмняваше се, че момичетата някога ще решат да претърсват стаята му, но не искаше да рискува.

Намирането на необходимите документи го накара да осъзнае, че наистина щеше да изпрати Бри далеч от дома.

„Кой умря и те направи шеф?“, попита се той. Без желание да получи отговор, Алекс събра учебниците си и прецени, че сблъсъкът с разгневения Малруни ще е добър начин да се поразсее.

четвъртък, 9 юни

Едва в края на деня, след приключване на допълнителното му задържане в училище като наказание за закъснението му, Алекс беше уведомил отец Малруни, че ще отсъства на следващия ден. Директорът беше изнесъл десетминутна реч за значимостта на образованието в смутни времена, но поне Алекс не се чувстваше виновен, че пропуска часове.

Прерови гардероба си и откри стария сак на Карлос. От торбата все още се разнасяше лека миризма на афтършейв и пот, която Алекс свързваше с Карлос, но Бри едва ли щеше да има нещо против.

Би било хубаво, ако имаше списък на всичко, от което щеше да се нуждае Бри, но не му бяха дали нищо такова. „Мами винаги се справяше чудесно с опаковането“, помисли си Алекс. Беше приготвяла чантите им за летните лагери. Знаеше как да подрежда багажа, точно както знаеше как да готви и чисти, и прави всички онези неща, на които никой не беше сметнал за нужно да научи Алекс. Ала сега той беше сам, взираше се в личните вещи на Бри и се чудеше какво се очакваше да вземе тя и какво щяха да ѝ предоставят сестрите.

Бри щеше да работи във ферма, така че щяха да са ѝ необходими работни дрехи. Лятото се очертаваше горещо, съответно тениските и късите гащета бяха добра идея. Добави и два чифта дънки и един голям суитшърт с надпис „Винсент де Пол“, който ѝ беше подарил за Коледа преди две години. Нощем захладняваше.

Момичетата може би трябваше да имат специално облекло за вечеря и несъмнено щяха да се нуждаят от прилични дрехи, с които да ходят на църква, затова Алекс опакова пола, две блузи и най-красивата рокля на Бри. Сестра му щеше да пътува с униформата си и това ѝ осигуряваше допълнителна пола и блуза. Щеше да носи обувки, но най-вероятно би се нуждаела от нещо по-практично за работата във фермата, затова Алекс сложи чифт гуменки, за които беше сравнително сигурен, че са на Бри. Следваха нощниците и *la ropa intima*^[2]. Алекс се смръщи при мисълта, че трябва да се докосва до бельото на Бри, но нямаше как да го избегне. Отвори най-горното чекмедже на скрина ѝ и като се опитваше да не мисли за това, нахвърля в сака няколко долни дрехи. С нощниците беше една идея по-поносимо, пък и Алекс се разсея с мисълта, че трябва да подготви и чорапи, пантофи и хавлия. Всеки чифт чорапи щеше да свърши работа, Алекс просто трябваше да остави достатъчно и за Джули.

Идваше ред на тоалетните принадлежности. Монахините щяха да имат сапун и паста за зъби, но Бри щеше да се нуждае от собствена четка. Алекс нямаше представа коя четка е нейната. Знаеше само коя е неговата, но всяка от останалите можеше да принадлежи на Бри. Тъй като не измисли нищо друго, Алекс взе своята четка и прибра всички останали в сака. Предполагаше, че винаги може да намери друга четка за Джули в Ню Йорк, а ако мами и папи се върнеха, щеше да намери четки и за тях. Колкото до другите женски принадлежности, Алекс сметна, че монахините би трябвало да ги осигурят.

Намери дневника на Бри и го сложи в сака. Огледа се из стаята в търсене на вещ, която сестра му би искала да вземе със себе си. Повечето от картинките, с които Бри беше облепила стените, представляваха снимки на привлекателни актьори, които едва ли щяха да са подходящи за стаята ѝ в манастира, независимо колко са толерантни монахините. Картичката със „Звездна нощ“ на Ван Гог, която Бри обичаше, тъй като ѝ напомняше на нощното небе сред природата, би трябвало да е приемлива, затова Алекс я отлепи от стената и я мушна в чантата.

Какво друго? Може би снимка на семейството, реши той, но нея щеше да я вземе от спалнята на мами и папи. Пуловер. Откри един в гардероба и го метна в сака. Яке? Палто? Ако Бри останеше в манастира след края на лятото, щеше да се нуждае от палто. Алекс усети как гърлото му се свива при мисълта, че Бри може никога да не напусне монахините, че той я отправя от дома завинаги. Каза си, че ако случаят е такъв, то Бри ще бъде жива, здрава и в безопасност — нещо, което Алекс не можеше да гарантира в Ню Йорк. Най-добре за нея беше да замине. А той винаги щеше да знае къде да я потърси. Тя нямаше да изчезне като мами или папи. Просто нямаше да е вкъщи, подобно на Карлос, а в случай на нужда Алекс би могъл винаги да се свърже с нея чрез църквата. Щеше да живее във ферма, заобиколена от други момичета, под надзора на монахини. Това беше най-доброто, което можеше да ѝ се случи.

Нави дъждобрана на Бри и го прибра в сака. Нямаше място за зимното ѝ палто. Алекс знаеше, че трябва да го вземе в ръка, но не можеше да се насили да го направи. Ако Бри останеше там за зимата, той щеше да намери начин да ѝ занесе палтото. Освен това сестрите в манастира най-вероятно бяха подготвили палта за момичетата.

Броеницата на Бри! Сестрите щяха да имат резервни, но Бри би държала да вземе своята. Алекс я забеляза върху бюрото, бутна я в сака, после отиде в спалнята на родителите си и взе семейния портрет, който мами държеше в рамка до леглото си. Чичо Джими ги беше снимал на Коледа, точно преди Карлос да отиде в армията. Алекс внимателно разгледа фотографията, преди да я прибере. И шестимата изглеждаха толкова млади. Нима наистина не бяха изминали и шест месеца?

Сигурно имаше и други неща, от които щеше да се нуждае Бри, но Алекс не се сецаше за нищо. Пък и трябваше да заведе сестра си до „Сейнт Бенедикт“, преди да е тръгнал автобусът, а пътят от нейното училище до там беше дълъг. Върна се в стаята на момичетата, за да я огледа за последно. Прецени, че е сложил достатъчно неща. Колкото — толкова. Отиде в своята спалня и измъкна скритите под матрака документи.

Извървя пеша пътя до „Холи Ейнджълс“, а когато пристигна, влезе право в кабинета на администрацията. Не знаеше какво да очаква, но обстановката там изглеждаше относително обичайна, по-оживена, отколкото във „Винсент де Пол“.

— Казвам се Алекс Моралес — съобщи той на жената, седяща зад едно от бюрата. — Братът на Бриана Моралес. Дойдох да я заведа до „Сейнт Бенедикт“ за автобуса.

Жената го изгледа безизразно.

— Кой клас е тя?

— Девети — отговори Алекс.

— Стая 144. Ако не е там, опитайте в стая 142.

Алекс ѝ благодари, продължи надолу по коридора и откри стая 144. През стъклото видя как Бри седи на един чин и настойчиво записва нещо в тетрадката си.

Алекс влезе в класната стая и се приближи към учителката.

— Аз съм брат на Бриана Моралес. Дойдох да я взема.

Всички момичета вдигнаха глави. Бри видимо се учуди, когато го разпозна.

Учителката въобще не изглеждаше изненадана. Съдейки по броя на празните чинове, Алекс прецени, че Бри не е единствената ученичка, прибрана неочаквано от семейството си.

— Бриана ще се върне ли? — попита учителката.

— Не — прошепна Алекс.

— Ще ни липсва — въздъхна учителката. — Ами добре. Бриана, събери си нещата и тръгвай с брат си.

Алекс ѝ благодари и пристъпи към Бри.

— Хайде — подкани я тихо той. — Трябва да тръгваме.

— Да не би да е мами? — попита Бри. — Или папи? Върнаха ли се?

— Не. Хайде, Бри. Не се притеснявай за учебниците.

— Не разбирам.

— Ще ти обясня по-късно — каза Алекс. — Просто ме последвай.

Бри го послуша. Излязоха от класната стая, а после и от училището.

— Трябва да повървим малко — обясни Алекс. — Чак до ъгъла на Медисън авеню и Сто и дванайсета улица. Ще минем през парка. Удобни ли са ти обувките? Може да си обуеш гуменките, ако искаш.

— Няма проблем — отвърна Бри. — Но какво става? Къде отиваме? Къде е Джули?

— Още е на училище — отговори той. После замълча за момент. — Бри, случи се нещо чудесно благодарение на отец Франко. Има един манастир в горната част на щата, в който приемат ученички. Джули е прекалено малка, но ти си на точната възраст, така че можеш да отидеш.

— Да стана монахиня? Алекс, прекалено съм млада.

Алекс се престори, че се засмива.

— Няма да станеш монахиня. Мястото е не само манастир, но и ферма, и сестрите са решили да вземат при себе си няколко добри католически девойки. Ще работиш във фермата, но също така ще имаш учебни занятия. И тъй като е ферма, няма да ти липсва храна. Ти харесваш извънградската среда. Винаги си обичала да ходиш на летни лагери. Ще бъде нещо подобно, но още по-хубаво, защото ще има други момичета на твоята възраст и монахини.

Бри се вкамени.

— Да не е сиропиталище? — попита тя. — В сиропиталище ли ме изпращаш?

— Не, разбира се, че не — отвърна Алекс. — Хайде, Бри. Не бива да закъсняваме за автобуса. Ако беше сиропиталище, нямаше ли

да изпратя първо Джули?

— Не знам. Нея ще я изпратиш ли някъде? Или само мен?

— Само теб, защото си на подходящата възраст — отговори Алекс. — Пък и няма да е за постоянно, стига си се правила на мъченица. Искане ми се и аз да можем да отида някъде, където да получавам храна три пъти дневно.

— Можеш. Отиди в армията.

— Много смешно. Хайде да вървим. Трябва да минем през парка.

Бриана се смълча за известно време. Алекс се радваше, че не трябва да отговаря на повече въпроси, и с облекчение насочи вниманието си към Сентръл Парк. Всичко изглеждаше толкова нормално. Съзря много хора с колела, както и такива, които просто се разхождаха и се наслаждаваха на слънчевия юнски ден. Нямаше коли, но Сентръл Парк и бездруго понякога беше затворен за автомобили. Дори конната полиция допринасяше за усещането за нормалност, ритмичният тропот на копитата звучеше успокояващо.

— Ако не ми хареса там, може ли да се върна? — попита Бриана.

— Ще ти хареса.

— Но ако не ми хареса? — настоя тя. — Ако се държат зле с мен? Ако са неприятни хора?

— Цяло щастие е, че това място съществува. Монахините ще се грижат за теб, ще намериш много нови приятели. Важното е да си в безопасност. В момента ситуацията в Ню Йорк е спокойна, но не съм сигурен колко дълго ще продължи това. Нещата се влошават. Не говоря за това, но е редно да го знаеш. И да, ако открия подходящо място за Джули, веднага ще я изпратя. Аз съм отговорен за вас двете, поне докато се върнат папи и мами. Не смяташ ли, че те биха искали да си на сигурно място с монахините?

Бриана не каза нищо.

— Отговори ми — подкани я Алекс. — Не мислиш ли, че мами и папи биха искали да си в безопасност в манастир, където добросърдечни монахини се грижат за теб?

— Да, Алекс.

— Добре.

— Джули знае ли? — попита Бри. — Да не би да си казал на нея, но не и на мен?

— Не, разбира се, че не.

— Ще се ядоса, когато разбере.

— Това е неин проблем — заяви Алекс. — Пък и няма да се ядоса за дълго. Само докато осъзнае, че така е най-добре за теб.

— Искан ми се да можем да се сбогувам с нея.

Алекс си представи как би изглеждала подобна сцена.

— Така е по-добре — каза той. — Довечера ще ѝ разкажа за манастира.

Повървяха известно време в мълчание. Алекс се опитваше да не мисли за предстоящия разговор с Джули.

— Всъщност къде отиваме? — попита най-сетне Бри.

— До църквата „Сейнт Бенедикт“. Там ще дойде рейс, с който ще закарат всички момичета в манастира.

— Ще почакаш ли с мен, докато пристигне автобусът? Моля те, Алекс.

Той кимна.

— Ако ми позволят.

— И ще ми пишете, нали? И ти, и Джули?

— Разбира се — отговори Алекс. — Ти също ще ни пишеш. В момента пощите не са много надеждни, така че не знам колко редовно ще получаваш писмата ни, но ще ти пишем. Обещавам.

— Предполагам, че ще бъде като с летните лагери — въздъхна Бри. — Винаги се плаша преди тръгване. Но след като пристигна и посвикна, си прекарвам доста добре.

— Приготвих ти нещата — каза Алекс. — Сложих ти и снимка на цялото семейство, както и броеницата ти, дневника ти и картичката със „Звездна нощ“.

— Благодаря ти. От колко време знаеш, че ще замина?

— Само от два дни.

— Надявам се някой ден да се върна вкъщи — каза тя. — Ще умра, ако никога повече не видя теб и Джули.

— Няма да умреш — увери я Алекс. — И ще ни видиш отново. Хайде. Трябва да стигнем до „Медисън“ и да продължим нагоре.

— Измори ли се? — попита тя. — Искаш ли аз да нося сака?

— Не, естествено. Просто върви по-бързо.

Бриана ускори крачка и двамата продължиха по-енергично. Колкото по-бързо се движеха, толкова по-малко мислеше Алекс за

болката от предстоящата раздяла.

От Сто и осма улица вече виждаха в далечината черквата. Беше по-стара от „Сейнт Маргарет“, но не по-малко внушителна. Алекс се зарадва. Беше успокояващо да знае, че сградата изглежда така достолепно.

Когато се приближиха, видяха момиче на възрастта на Бри, съпроводено от майка си. Алекс ускори крачка и Бри го последва.

— За фермата ли заминавате? — попита той.

— Да — отговори майката.

Алекс забеляза, че момичето плачеше.

— Домът вече ѝ липсва — обясни майката. — Малко се притеснява.

— Аз съм Бриана — каза Бри на момичето. — Ти как се казваш?

— Ашли — отговори то.

— Имам една приятелка, която се казва Ашли — отвърна Бри. — Малко прилича на теб. Била ли си някога във ферма?

— Не — смотолеви Ашли.

— Аз съм била. Фермите са много приятни места. Къде учиш?

— В гимназия „Майчино милосърдие“. Десети клас съм.

— Аз уча в „Холи Ейнджълс“ — каза Бри. — И съм в девети клас.

Майката на Ашли погледна с благодарност към Алекс.

— Всичко това е адски тежко — прошепна тя. — Но не знам как иначе да постъпя.

— Разбирам — отвърна Алекс. — Опитвам се да обясня на Бриана какъв късмет е извадила.

Влязоха заедно в черквата и откриха съобщение, което ги подканяше да изчакат в мазето. Когато слязоха долу, завариха стая, пълна с момичета и роднини. Много хора плачеха и Ашли зариде отново. Алекс намери две места за себе си и Бриана. Държеше ръката ѝ, но сестра му не плачеше.

— Държиш се много смело — каза Алекс. — Гордея се с теб.

— Не искам да плача. Алекс, трябва да ми обещаеш нещо.

— Ако мога — отговори той.

— Не. Трябва да ми го обещаеш. Като свещен обет. Ако не го направиш, ще стана и ще си тръгна.

Алекс се замисли за Бри и за това, колко рядко правеше тя сцени в сравнение с безкрайните хленчове на Джули и драмите на леля Лорейн.

— Някои неща не мога да обещаая — обясни той. — Не мога да обещаая, че луната ще се върне на мястото си, нито че нещата ще станат както преди.

— Знам — кимна тя. — Също така не можеш да ми обещаеш, че папи и мами ще се върнат. Но искам да ми се закълнеш, че с Джули няма да напуснете апартамента, че няма да изчезнете. Трябва да се закълнеш, че ще останете вкъщи, така че винаги да мога да ви открия. Ако папи или мами, или Карлос се върнат, вие ще сте вкъщи, ще им кажете къде съм и аз също ще мога да се прибера. Обещаай ми, Алекс. Не искам и вие да се загубите като тях.

— Обещавам — каза той, надявайки се, ако някога се наложи с Джули да напуснат жилището, да успее да предупреди Бри предварително. — Ще останем там заради теб и папи, и мами, и Карлос.

— Добре. Вече можеш да тръгваш. Трябва да се прибереш, Джули ще се чуди какво става.

— Не — отговори Алекс и се изненада от собствената си категоричност. — Не мога да те оставя. Трябва да съм сигурен, че ще се качиш в автобуса.

— Казах ти, че ще го направя. Можеш да ми се довериш.

— Не това имам предвид. — Не можеше да каже на Бри, че ако си тръгнеш, без да види как тя се качва в автобуса, сестра му щеше да стане една от изчезналите, нещо, което той не би могъл да понесе. — Аз нося необходимите документи. Трябва да остана, докато дойде рейсът.

— Добре — съгласи се Бри. — Просто си помислих, че би предпочел да си тръгнеш.

— Бри, за мен също е тежко. Но така е най-добре. За теб, за Джули, за мен. Така ще има повече храна за нас. И няма да се притесняваме, защото ще знаем, че ти си в добри ръце.

Бриана кимна.

— А сега бих искала да се помоля — каза тя. — Струва ми се, че светата *Madre* ще ми вдъхне сили.

Автобусът пристигна чак към три. Когато това стана, подсмърчанията се превърнаха в ридания и дори Алекс с усилие удържаше сълзите си. Бриана плачеше открито, докато прегръщаше брат си за сбогом.

Алекс показва на монахинята кръщелното свидетелство на Бри, бележника ѝ и документа за прекъсване. Жената беше по-възрастна, отколкото очакваше момчето, но изглеждаше мила и се усмихна на Бри, докато сестра му се качваше в автобуса. Алекс постави сака в багажното отделение. Момичетата се настаниха и Алекс забеляза, че Бриана е седнала до Ашли. „Вече печели приятели“, помисли си с гордост той. Нейният кураж и вяра щяха да послужат за пример на всички останали.

Когато пое по обратния път, осъзна, че вече е прекалено късно да се върне в „Холи Ейнджълс“ за Джули. Беше се старал да избягва мислите за малката си сестра, тъй като най-напред трябваше да се погрижи за Бриана и да я изпрати на безопасно място. Той знаеше, че Джули обича Бри, но все пак си мислеше, че някаква малка част от Джули щеше да е доволна да бъде единственото момиче у дома.

Щеше да му е трудно да се справя с Джули без помощта на Бри. Но Джули щеше да се научи да уважава решенията му. Не беше лошо момиче, просто беше разглежена, защото се бяха отнасяли с нея като с бебе прекалено дълго. В света вече нямаше място за дванайсетгодишни бебета.

Реши, че ще започнат от тази вечер. От сега нататък Джули щеше да приготвя вечерята. Досега Бри отговаряше за готвенето, но вече щеше да го прави Джули. С допълнителната работа щеше да поеме и допълнителна отговорност. И нямаше как да се оплаква от избора на вечеря, тъй като самата тя щеше да го прави.

Алекс се почувства горд от себе си. Той правеше всичко необходимо. Беше му трудно, на всички им беше трудно. Щом си спомни колко смело се бе държала Бри, го заля нова вълна от гордост. Карлос би казал, че Бри е смела, защото е сестра на морски пехотинец, но Алекс все по-силно се убеждаваше, че има различни начини да бъдеш борец. Дори папи би се гордял с Алекс. Когато се върнеше, щеше да се отнася към Алекс с признателност и уважение.

Когато отключваше вратата на апартамента, вече беше потен, уморен и гладен. Вече нямаше значение какво щеше да избере за

вечеря Джули, стига да го приготвеше веднага.

Но Джули не беше в настроение за готвене. Затича се към Алекс и вместо да го приветства с прегръдка, започна да го удря по гърдите с юмруци.

— Къде беше? — извика тя. — Къде е Бри? Какво си направил с Бри? Помислих, че и двамата сте изчезнали завинаги, че сте ме изоставили. Мразя те! Мразя те!

Алекс улови китките ѝ и ги стисна силно.

— Спри — нареди той. — Знаеш, че никога не бихме те изоставили. Не се дръж като бебе.

— Причиняваш ми болка!

— И ти на мен! — заяви Алекс. — Като ме удряш така. Би ли ударила папи?

— Ти не си папи — отвърна Джули.

— Но сега аз командвам. Докато се върне папи, ще ме уважаваш, както уважаваш него. Ако се държиш прилично, ще ти кажа къде е Бри.

Джули го изгледа, но запази мълчание.

— Отец Франко ми каза за един манастир с ферма извън града — започна Алекс. — Сестрите са решили да отворят приют за девойки католички. Бри е достатъчно голяма, затова я поканиха да отиде. Ти още си твърде малка, затова оставаш тук. Това е всичко. Никой не е изчезнал. Щях да те взема от „Холи Ейнджълс“, но автобусът за манастира закъсна и не успях да го направя.

— Тя ще се върне ли? — попита Джули.

— Не и тази вечер — отговори Алекс. — Мястото е подобно на лагер или на училище. Ако много ѝ хареса, ще стане монахиня. Трябва да се радваш за нея — тя е на сигурно място, ще намери нови приятели и винаги ще има храна. А аз ще се грижа за теб. Но ти трябва да ми се подчиняваш така, както се подчиняваш на папи, защото той и мами биха очаквали точно това от теб. По-добре ли се чувстваш? Имаш ли някакви въпроси?

Джули изглеждаше все така сърдита.

— И мен ли ще ме отпратиш? Както си отпратил Бри?

— Ще направя това, което е най-добро за теб. Ти си моя отговорност и аз ще се погрижа да си в безопасност. Може да останеш с мен, може да отидеш някъде другаде. И в двата случая очаквам да си

смела като Бри. Тя се помоли на Богородица за сила и Дева Мария откликна на молбата ѝ. Бри успокои друго момиче, което плачеше. А беше по-голямо от нея. Ще можеш ли и ти да бъдеш толкова смела?

— Обещай ми, че няма да ме изоставиш, без да ми кажеш — каза Джули. — Алекс, толкова се уплаших. Обещай ми.

— Обещавам — отвърна той. — А сега защо не приготвиш вечеря? Не знам за теб, но аз лично бих се радвал дори на консерва спанак.

— Добре — съгласи се Джули. — Ще искаш ли и съомга? Мисля, че ни е останала една кутия.

— Както прецениш ти. От сега нататък ти отговаряш за кухнята. — Чак след като го каза, осъзна какви биха могли да бъдат последствията. — Но не използвай цялата храна прекалено бързо. Май спанакът ще е достатъчен за тази вечер.

— Хубаво. Ще бъда внимателна. Обещавам. И ще бъда добра. Просто повече не ме оставай сама.

— Няма — увери я Алекс. — Обещавам.

„Половин консерва спанак“, помисли си той. Никаква закуска, никакъв обяд, а за вечеря — половин консерва спанак. Само можеше да се надява, че Бри ще се храни по-добре в манастира.

[1] Вещица (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Бельо (исп.). — Б.пр. ↑

събота, 12 юни

След литургията Джули помоли Алекс да отиде на гости у приятелката си Лорън и той с радост се съгласи. С Джули бяха постигнали крехко примирие, при което и двамата най-често мълчаха, тъй като всеки се боеше да не изтърси нещо неуместно. Мисълта да прекара цял следобед, без да се притеснява за всяка изречена дума, несъмнено му се понарави.

Отец Франко специално се беше приближил до Алекс след службата, за да му каже, че се е чул със сестра Грейс и е научил, че Бриана успешно се приспособява към новия си живот.

Алекс не бе сигурен дали да каже на Джули. Тя не беше споменавала Бри от онзи следобед насам, с изключение на момента, когато се беше размърнкала за четката си за зъби. Алекс намери неизползвана четка в аптеката и това, изглежда, задоволи Джули. Момчето знаеше, че Джули страда за Бри не по-малко от него, но малката му сестра успяваше да скрие чувствата си, за което той ѝ беше благодарен. Нямахше с какво да я успокои, тъй като не можеше да успокои и себе си.

Когато се върна вкъщи, токът беше спрял и апартаментът, в който естествената светлина винаги беше оскъдна, изглеждаше мрачен и негостоприемен. Алекс извади фенерче и учебника си по химия. Последните изпити наближаваха и моментът му се стори подходящ да понавакса с материала.

Стресна се от нечие почукване по прозореца. Вдигна глава и съзря чичо Джими. Последния път, когато Джими беше дошъл, се бяха запасили с храна. Може би Джими беше получил нова доставка и искаше да я сподели с децата на сестра си. Алекс се забърза към вратата.

Джими влезе в апартамента и седна на дивана.

— Добре се грижете за жилището — отбеляза той. — Родителите ви биха били доволни.

— Мерси — отвърна Алекс.

— Сигурно ще ти прозвучи малко странно, но пък Лорейн мисли, че идеята е добра — започна Джими. — Истината е, че ще напуснем града. Все още доставят известно количество храна, но цените са главомайващи и щом аз не мога да си ги позволя, то клиентите ми със сигурност също няма да могат, така че няма защо да се преструвам, че мога да изкарам нещо от магазинчето. А и Лорейн е убедена, че Ню Йорк ще потъне. Знаеш каква е.

Алекс кимна.

— Може да има право — продължи чичо Джими. — Положението става все по-лошо — дори и идиот може да го забележи. Трябва да се погрижа за децата си. Както и да е, изнасяме се, докато все още можем. Лорейн има братовчедки в Тълса и *si Dios quiere*^[1], ще успеем да заредим с гориво по пътя.

— Благодаря за предупреждението — каза Алекс. — Ти и леля Лорейн ни спасихте живота с храната, която ни дадохте. Надявам се да пристигнете там без много проблеми.

— Аз също. Но причината, поради която съм дошъл, е друга. Ясно е, че нямаше да ви изоставим, без да ви се обадим. Поговорихме с Лорейн и решихме да вземем Бриана с нас. Принципно бих предложил да взема и трима ви или поне момичетата, но ситуацията е прекалено непредвидима, а храната наистина не достига. Пък и Лорейн отново е бременна.

— Не знаех — отвърна Алекс. — Поздравления.

Джими се намръщи.

— Моментът не е особено подходящ. Цели пет малчугани на възраст под шест години в цялата тази лудост. Бри ще ни е от полза, а ако всичко в Тълса е наред, ще можем да й осигурим добър дом. Имаме ли сделка?

— Не — отговори Алекс. — Наистина мило от твоя страна, чичо Джими, но Бри вече не е тук.

— Така ли? — изненада се Джими. — Че къде е?

— Трябваше да ти кажа по-рано. Свещеникът ни беше научил за манастир извън града, където приемат млади девойки. Бри замина в четвъртък.

Чичо Джими кимна замислено.

— Изабела би била много щастлива — каза той. — Е, на Лорейн сигурно няма да ѝ хареса, но можем да вземем Джули, предполагам. Пак е по-добре от нищо. Пък и ми хареса как се постара в магазинчето онази сутрин. Да, струва ми се, че бих могъл да убедя Лорейн да вземем Джули. Ти какво мислиш?

— Веднага ли трябва да ти отговоря? — попита Алекс, чувствайки силна нужда да направи списък с аргументи „за“ и „против“ подобно решение.

— Да. И без това ще ми бъде достатъчно трудно да убедя Лорейн, че Джули ще е толкова усърдна, колкото Бри, и няма нужда да добавям, че „Алекс още се колебае“. Заминаваме рано утре. Всъщност къде е Джули?

— При една приятелка — отвърна Алекс. Представи си колко по-леко щеше да е тук без Джули, без постоянно напрежение.

После се замисли как щеше да се чувства, когато остане сам, когато цялото му семейство окончателно изчезне. Може би Джими щеше да стигне в Тълса, може би не. Телефоните ту работеха, ту не работеха. На пощата не можеше да се разчита. Джули можеше да потъне в земята, точно като Карлос, като папи и мами.

И освен това се беше закълел на Бри, че с Джули ще останат вкъщи. Що за човек щеше да бъде, ако нарушеше клетвата си само след четири дни?

— Няма да стане — заяви Алекс. — Съжалявам, чичо Джими, но наистина мисля, че Джули ще се чувства по-добре тук с мен.

— Знам, че Лорейн и Джули не се разбират много, но това ще се промени — настоя чичо Джими. — И ти няма да можеш да останеш тук още дълго. Когато стане време да заминеш, ще ти е по-лесно, ако не се притесняваш за Джули. Добре си постъпил, като си изпратил Бри на сигурно място. Направи същото за Джули.

Алекс съзнаваше, че чичо му е прав. Да, Джими и Лорейн щяха доста да изтормозят Джули, но докато имаха храна, щяха да я споделят със сестра му. И може би положението в Тълса не беше толкова тежко. Алекс не можеше да бъде сигурен, че училищата в Ню Йорк ще отворят врати наесен, и то при условие че той и Джули намереха достатъчно храна, за да преживеят лятото.

Но Джули щеше да е нещастна и Алекс просто не можеше да ѝ го причини. Нито на нея, нито на Бри, нито на себе си. Ами ако мами и

папи се върнеха, а той не можеше да се свърже с Джули?

— Благодаря — въздъхна Алекс. — Но ще се справим. Имам към кого да се обърна, ако положението стане нетърпимо.

Чичо Джими се изправи и силно прегърна Алекс.

— Ти си добро момче — каза той. — Изабела винаги се гордееше с теб, с успехите ти в училище. Не изглеждаш много як, но си силен. Ще отидем при Мигел Флорес на Източна Осемдесета улица. Може би някой ден всички ще дойдете при нас.

— Ще се моля за вас. — Алекс изпрати чичо си. Запита се какво вършеше. Беше пуснал Бри с непознати, а отказваше на Джули шанса да замине с хора от семейството.

„О, мами — проплака беззвучно той. — Папи. Върнете се. Аз съм много по-изгубен от вас.“

вторник, 14 юни

— Преди да отслужим литургията, ще проведе кратко проучване по молба на епархията — обяви гръмогласно отец Малруни. Алекс продължаваше да се чуди как е възможно толкова мощен звук да излиза от тъй дребно тяло. — Отговаряйте чрез вдигане на ръце. Колко от вас знаят от родителите си, че ще напуснат Ню Йорк завинаги след края на учебната година?

Около една трета от момчетата вдигнаха ръце.

— Много добре — продължи отец Малруни. — На колко от вас е казано, че ще напуснете Ню Йорк до септември?

Приблизително друга трета вдигнаха ръце.

— Само за да се убедя, че сте внимавали, вдигнете ръце, ако са ви казали, че няма да се върнете в академия „Сейнт Винсент де Пол“ през следващата учебна година. Завършващите дванайсетокласници също да вдигнат ръце.

Толкова много ръце полетяха нагоре, че Алекс започна да се притеснява, че е единственият ученик, който възнамерява да остане в града.

— Нека сега видя ръцете на тези, на които не им е казано, че ще напуснат Ню Йорк — нареди отец Малруни.

Алекс неохотно вдигна ръка. С облекчение видя поне още няколко ръце. Някои от тях най-вероятно също щяха да заминат, но

просто не го знаеха. А при нормални обстоятелства щеше да дойде нов випуск, който да замени завършващите. Така че бройката едва ли беше точна.

Дали някои от приятелите му възнамеряваха да останат? Момчетата свалиха ръце прекалено бързо, за да успее да провери. Но пък имаше ли той изобщо приятели? Или всички бяха като Дани О'Браян — привидно любезни, ала всъщност безразлични към него.

„Поне Крис никога не се преструваше“, помисли си Алекс.

След литургията Кевин Дейли се домъкна до него.

— Ей, Моралес! Виждам, че смяташ да поостанеш, а?

— Такъв е планът — отговори Алекс, сякаш имаше планове.

— Ще бъда тук — каза Кевин.

— Чудесно — отвърна Алекс. Поне можеше да разчита на компанията на един дребен и циничен хитрец.

сряда, 15 юни

Бяха изминали четири седмици, откакто астероидът бе изтласкал Луната съвсем малко по-близо до Земята, четири седмици на невъобразими разрушения и смърт. Четири седмици, откакто Алекс за последно се беше чувал с родителите си, и един ден по-малко, откакто беше говорил с брат си.

Той и Джули отидоха на вечерната литургия за починалите в „Сейнт Маргарет“. Две литургии в един и същи ден. Мама щеше да си помисли, че Алекс развива влечение към църквата.

Храмът беше претъпкан от хора. Алекс не можеше да разбере дали другите намират утеха в литургията. Джули изглеждаше леко отегчена. А самият той не чувстваше нищо. Така беше по-лесно.

събота, 18 юни

— Звънях на чичо Джими — каза Джули на Алекс по време на това, което минаваше за обяд, половин консерва фасул за всеки от двамата. — Искях да проверя дали не може да ни даде малко храна. Никой не вдигна.

— Той замина — отговори Алекс. — С Лорейн взеха децата. Надяват се да достигнат до Тълса. Тръгнаха преди два дни.

— Оу — сведе глава Джули.

— Ще се справим — увери я Алекс. Вината се заби в сърцето му като кинжал. На какво беше осъдил Джули?

Сестра му отмести настрани чинията си, макар вътре все още да имаше няколко хапки.

— Никой не се сбогува с мен — каза тя. — Бри беше разговаряла с папи, ти говори с Карлос и Бри, и с чичо Джими, но аз не успях с никого.

— Все още ли ми се сърдиш за това? — попита Алекс. — Че не те събудих, когато Карлос звънна?

Изгаряше от желание да изяде оставащите зрънца на Джули. Това щеше да ѝ е за урок.

— В училище ни питаха дали ще се върнем следващата година — реши да смени темата Джули. — Повечето момичета заминават.

— И във „Винсът де Пол“ беше същото — отвърна Алекс. — Но ние оставаме. Ти и аз няма да ходим никъде. Сега си довърши обяда.

— Голям обяд — измърмори Джули, но се подчини на думите му.

„Ами ако умрем — запита се Алекс. — Ако умрем от глад и след това папи, мами, Карлос и Бри се върнат вкъщи и заварят мъртвите ни тела?“ И в същия момент може би заради явната чудовищност на тази мисъл или пък заради глада Алекс избухна в смях за пръв път от седмици.

неделя, 19 юни

Алекс седеше на дивана в хола и се възползваше от неочакваното електричество в неделния следобед, за да разтвори учебника си по латински. Последните изпити започваха в понеделник и тъй като по латински им преподаваше отец Малруни, Алекс възнамеряваше да се представи отлично.

— Електричеството наистина прави нещата по-лесни — промърмори си той. Но подобно изречение само би разгневilo отец Малруни. Директорът беше толкова стар, че електричеството най-вероятно още не е било открито, когато той за пръв път се е захванал с ученето на латински. Най-вероятно самият Юлий Цезар му е обяснил падежите.

Алекс си представи отец Малруни в тога и в този момент чу стъпки във входа — някой се приближаваше към тяхната врата. За секунда сърцето му спря.

Джули изскочи от стаята си.

— Кой ли е? — проскимтя тя.

Алекс ѝ даде знак да запази тишина и да се върне в стаята си. Тя се нацупи, но в крайна сметка го послуша.

Някой почука на вратата.

— Кой е? — попита Алекс.

— Грег Дънлап — отговори мъжки глас. — От апартамент 12Б.

Алекс се опомни. Там имаха проблем с тръбите. Момчето отвори вратата.

— Господин Дънлап, съжалявам, че баща ми още не се е погрижил за проблема ви. Просто той...

— Той изобщо не се е върнал, нали? Така и предположих. Прав ли съм?

Алекс нямаше причина да лъже, затова просто кимна.

— Напоследък се чуват доста такива истории — въздъхна господин Дънлап. — Може ли да вляза?

— О, съжалявам. — Алекс се отдръпна от вратата. — Заповядайте. Напоследък не приемаме много гости.

— Добре ли сте? — попита господин Дънлап. — Искях по-рано да проверя как сте, тъй като знаех, че Луис е в Пуерто Рико, но все изскачаше нещо. Така става с добрите намерения... Как е семейството ти? Имате ли вести от Карлос?

Алекс кимна.

— Той е добре.

— Радвам се. А майка ти? Тя тук ли е? Може ли да поговоря с нея?

— В момента не е вкъщи — отвърна Алекс. Строго погледнато, това не беше лъжа, просто беше много по-удобно от истината.

— Добре тогава, значи ще го обсъдя с теб — каза господин Дънлап. — Утре с Боб заминаваме за Върмонт. Имаме приятели там. Единственото, заради което останахме толкова дълго тук, беше котката в апартамент 16Г. Жилището е на наши приятели, които бяха на екскурзия в Мауи, когато започна всичко. Трябваше да се върнат през онзи същия уикенд, ала така и не получихме вест от тях, затова

продължихме да наглеждаме котката. Но това е смехотворно. Няма да си рискуваме живота само за да се грижим за животинката на хора, които са... Е, които едва ли ще се върнат. Дадохме им месец. Ще вземем котката с нас.

— Тоест няма да се нуждаете от ремонт на тръбите? — попита Алекс.

— Тръбите са ни последна грижа. Знаеш ли, когато се върнах къщи с пицата онази вечер, Боб беше изпаднал в истерия, защото следеше новините по телевизията. Аз нямах идея какво се е случило. Просто си вървах към къщи и си мислех, че може да завали. Това беше последният щастлив миг от живота ми до този момент, може би последният щастлив миг от живота ми изобщо. Както и да е, дойдох тук, за да ви дам ключовете за моя апартамент, както и тези за 16Г. Боб и аз изядохме повечето им храна, но все още са останали някои неща, пък има и други вещи, които семейството ти може да използва. — Той даде на Алекс два комплекта ключове. — Боб казва, че би било по-добре, ако тези неща отидат при човек от „Винсент де Пол“. Дано да са ви полезни.

— Да, благодаря ви — отвърна Алекс. — Наистина го оценявам.

— Предполагам, че оставате тук, защото изчаквате баща ти. Знам колко е трудно да се откажеш от дома. Но на Ню Йорк му предстоят много тежки дни. Боб работи в „Дейли Нюз“ и съответно дочува разни неща. Ще стане много трудно и положението няма да се подобри в скоро време. Може би никога. Кажи на майка ти, че би било редно да преосмисли намеренията си. Или най-малкото да се погрижи за безопасността на момичетата.

— Да, ще ѝ предам — каза Алекс. — Благодаря ви отново, господин Дънлап. Благодарете и на Боб от мое име. Надявам се да ви потръгне във Върмонт.

— Не мисля, че е възможно да ни потръгне където и да било — отговори господин Дънлап. — Понякога най-доброто, което можеш да направиш, е да отложиш неизбежното. Моля те, кажи на майка си, че ѝ желаем всичко най-добро.

— Ще ѝ кажа. И ви благодаря.

Веднага щом затвори вратата, Джули изникна от спалнята.

— Дай да видя — заповяда тя, сякаш двата комплекта ключове представляваха особено интересна гледка. — О, Алекс, може ли

веднага да отидем в 16Г и да им вземем храната?

— Не — заяви той. — Най-рано утре. Пък и господин Дънлап каза, че не е останала много храна.

— Пак е по-добре от нищо. Не искам да чакам.

Алекс също не искаше да чака, тъй като единствената му храна за деня представляваше половин консерва пилешка супа, а за вечеря Джули му беше обещала половин консерва гъби.

— Изчакай малко — каза той и отиде в стаята си. Вдигна матрака на горното легло и извади двата плика, които съдържаха ключовете за 11Е и 14Ж. Ако някой от собствениците на тези апартаменти се беше върнал, така и не беше опитал да потърси папи. А ако не си бяха дошли, храната им отиваше на вятъра.

Беше ли кражба? Беше ли грях? Алекс си помисли, че май беше и двете. Но Исус не би искал той и сестра му да умрат от глад поради липса на храна.

Върна се в хола, ръцете му трепереха от вълнение. Нямаха време за губене, тъй като токът можеше пак да спре скоро.

— Качваме се горе — съобщи той. — Папи разполагаше с ключове за два апартамента. Ако собствениците им са заминали, ще вземем храната им за себе си.

Изтичаха в коридора и натиснаха бутона на асансьора. Той беше спрял на дванайсетия етаж и сега бавно се спускаше надолу.

— Ще започнем с 14Ж — реши Алекс. — Не знам дали изобщо са се върнали вкъщи. Ще звъннем на звънеца и ще изчакаме една минута, преди да си отключим сами. Ако те ни отворят, направи сладка усмивка и се извини за недоразумението. После ще слезем по стълбите до 11Е. Разбрахме ли се?

— Наистина ли мислиш, че съм сладка? — попита Джули, докато се качваха в асансьора.

— В сравнение с мен. И може би с Карлос.

Джули се изкиска. Алекс осъзна, че тя не се беше смяла от заминаването на Бри.

В коридора на четиринайсетия етаж пустееше. Алекс и Джули закрачиха към апартамент 14Ж. Алекс пожела сам да натисне звънеца. Чува как той извири вътре, но не доловиха друг звук.

— Може ли вече да влизаме? — настоя Джули.

— Нека опитаме още веднъж.

Алекс не искаше да чука на вратата, тъй като другите хора на етажа щяха да го чуят. Изчака още трийсет секунди, които усети като цяла вечност, и след това отключи вратата.

Веднага усети, че апартаментът не е бил използван от известно време. По мебелите се забелязваше тънък слой прах, а въздухът беше застоял и горещ.

— Ехо? — изрече високо Алекс.

Не последва отговор.

— Сега? — попита Джули.

— Сега — кимна Алекс и влязоха в кухнята.

Алекс мигновено се впечатли от красотата на кухнята, макар да знаеше, че не е особено редно. Явно помещението е било ремонтирано наскоро. С изненада откри колко по-голям беше апартаментът от техния, по-проветрив, по-светъл. Една и съща сграда, но напълно различен начин на живот.

Ала все пак Алекс беше жив, както и брат му и сестрите му. Кой знае какво бе станало с хората от 14Ж?

Алекс отвори хладилника и беше посрещнат от миризмата на загниващи плодове и зеленчуци.

— Няма ги — обяви той. — Да вземем всичко от шкафчетата.

— Всичко? — не можеше да повярва Джули. — Виж, Алекс, има бисквитки!

Алекс се усмихна.

— Грабвай бисквитките и всичко останало. — Погледна под мивката и откри кутия с найлонови торби за отпадъци. — Започвай да пълниш.

— Може би имат количка за пазаруване — предположи Джули. — Като мами.

— Къде биха я държали? — попита Алекс.

Джули припна към килера и след миг се появи със сгъваема количка в ръце.

Алекс започна да събира храната в найлоновите торби. Имаше консерви с риба тон, съомга и сардина, два буркана херинга във винен сос, много кутии боб и супа — вярно, бяха му омръзнали последните две, но все пак бе благодарен за тях. Имаше буркани с артишок и палмово зеле.

— Гризини! — възкликна Джули. — Виж, Алекс. Фъстъчено масло. Виж всичките буркани и желета!

— Не вдигай толкова шум — скастри я Алекс, докато натъпкваше в торбата кутии със странно изглеждаща паста. Когато претърси долните шкафчета, откри два стека с по шест бутилки минерална вода, които постави на дъното на количката.

— Соленки — прошепна Джули, сякаш пред нея се бе материализирала самата Жана д'Арк. — Шоколадови бонбони!

На Алекс му се щеше богатите хора да ядяха повече консервирани зеленчуци и по-малко шоколадови бонбони, но трябваше да признае, че се радва на лакомствата. Забеляза пакет ориз и кутия зърнени закуски и ги прибра в чантата. Щяха да се хранят със странни неща, но поне щяха да се хранят.

Количката се напълни, а шкафчетата се изпразниха. Алекс подаде ключовете за техния апартамент на Джули.

— Прибери се с храната — каза ѝ той. — Аз ще проверя апартамент 11Е. Ако не се върна до половин час, ела да видиш какво става.

— 11Е — повтори Джули. — След половин час.

Алекс я придружи до асансьора, който не беше помръднал от последното им пътуване. Чудеше се дали да не го вземе за три етажа, но прецени, че е по-безопасно да слезе по стълбите.

Пристигна на единайсетия етаж, позвъни на вратата на 11Е два пъти и след това си отвори сам с ключовете. Завари мебелите в хола покрити с чаршафи, сякаш собствениците възнамеряваха да пребоядисват стените.

Огледа се набързо, за да се убеди, че апартаментът е празен, след което отиде в кухнята и отвори хладилника. Отново беше нападнал от силната миризма на гниещи продукти.

Последва примера на Джули и отиде в килера, където го чакаше количка за пазаруване. Не намери пазарски чанти, затова отново използва найлони за отпадъци. С радост откри, че хората от 11Е не бяха снобари и не се притесняваха да купуват консервирани плодове и зеленчуци. Явно особено обичаха зелен грах и кайсии в гъст сироп. Устата му се навлажни при вида на два големи буркана, пълни с ябълково пюре. Почти беше забравил колко много го харесваше.

„Тази вечер ще пируваме“, помисли си той, и в съзнанието му мигновено изникна лицето на Бри. Щеше ли да я отпрати така бързо, ако знаеше колко много храна е останала в сградата?

Да, щеше. Така беше по-добре за Бри, както и за Джули. Това, което сега му се струваше много храна, щеше да се стопи за няколко седмици. Единственото, което Алекс правеше, беше да отлага неизбежното, без дори да има представа какво всъщност щеше да се окаже неизбежно.

Натовари торбите в количката за пазаруване и мислено благодари на хората от 11Е и на Иисус Христос за храната, която щеше да спаси живота им. Изтика количката през външната врата, забеляза с облекчение, че коридорът е все така пуст, и пое към асансьора. Там завари Джули, която държеше вратата отворена.

— Реших, че така ще е по-бързо — прошепна тя.

Алекс ѝ се усмихна.

— Явно си не само сладка, но и умна — отвърна той.

Двамата поеха надолу към дома, запасени с храна.

понеделник, 20 юни

— Епархията ми възложи задачата да ви уведомя, че академия „Сейнт Винсент де Пол“ ще остане отворена през цялото лято — обяви отец Малруни преди литургията. — Ако стремежът към научен прогрес не е достатъчно съблазнителен сам по себе си, е редно да знаете, че ще продължим да сервираме обяд ежедневно.

Из помещението се понесе развълнувано шушукане. Дори Алекс, който предната вечер беше пирувал със свинско и боб, се усмихна. Напоследък обядът в училище се състоеше основно от консервирани зеленчуци и картофи, но все пак беше някаква храна.

— Нищо на този свят не идва даром — продължи отец Малруни. — Учениците, които желаят да посещават летните часове, ще трябва да вземат участие в различни общественополезни дейности. Ще ви бъдат възлагани задачи, които ще трябва да изпълнявате, преди да дойдете на училище. Ако не сте се справили обаче, няма да получите обяд.

Алекс прекара следващите няколко часа в размисли дали не трябва да пропуска вечерята в дните, в които получава обяд в училище.

Искаше му се Джули да се храни повече от веднъж дневно, но не беше сигурен как да го постигне.

Ако положението се влошеше сериозно, може би Алекс щеше да получи разрешение да взема обяда си вкъщи, където би могъл да го споделя с Джули.

„Поне Бри се храни добре“, каза си той на път за директорския кабинет, откъдето трябваше да получи работната си задача. Определено беше взел правилното решение. И тъй като бяха намерили известно количество храна, може би беше хубаво, че не отпрати Джули с чичо Джими. Поне така се надяваше.

— А, господин Моралес — каза отец Малруни. — Виждам, че ще останеш в академията за лятото.

Алекс сви рамене.

— Няма къде другаде да ида.

В погледа на отец Моралес се четеше титаничен гняв. Алекс не беше срещал човек с толкова внушителни вежди.

— Надявам се някой ден да оцениш свещената сила на образованието. Докато светът се руши около нас, науката и културата са единственото, които ни възпира да се превърнем в диваци.

— Да, отче — съгласи се Алекс. — Мога ли да попитам за задачата ми?

Отец Малруни кимна.

— Ще имаш отговорността да се грижиш за някои от възрастните и трудноподвижни енориаши в района — обяви той. — Всяка сутрин, преди да дойдеш на училище, ще трябва да минеш през десетима души. Ще чукаш на вратите им, ще провеждаш с всеки от тях кратък разговор и ще им даваш да се подпишат в лист, удостоверяващ, че наистина сте осъществили контакт. Задачата не е особено трудна, но изисква силно сърце и здрави крака, тъй като доста от тези хора живеят по високите етажи на блоковете си.

Алекс си представи как изкачва Алпите, след като е закусвал само шепа ориз. Ако въобще му оставаше ориз за повече от седмица, в което се съмняваше.

— Благодаря ви, отче — отвърна той.

— Последните изпити са тази седмица — смени темата отец Малруни. — Готов си за тях, надявам се?

— Да, отче.

— Има ли новини за майка ти? — попита Малруни.

— Не, отче.

— Ами добре, господин Моралес. Ще се радвам да те виждам тук през лятото.

Алекс се усмихна. Беше му забавно да си представи, че отец Малруни се радва на каквото и да било, освен страстна нощ с превеждане на Цицерон.

Измина пътя до „Холи Ейнджълс“ и завари Джули да го чака. Обикновено тя се цупеше, ако Алекс закъснееше, но днес цялата сияеше от вълнение.

— „Холи Ейнджълс“ ще остане отворено през лятото — възкликна тя. — Ще ни сервираат обяд, ако работим, а следобед ще имаме часове.

— Това е чудесно — отговори Алекс. — Каква работа ще вършиш ти?

Нямаше да позволи на Джули да обикаля жилищата на непознати.

— Всички ще правим едно и също — обясни тя. — Получили са разрешение да превърнат част от Сентръл Парк в зеленчукова градина. Не най-туристическата част, разбира се. Така че сутрин ще работим в градината. Не е ли забавно? И двете с Бри ще сме фермерки! А след работа ще отивам в училище, ще обядвам и ще имам часове. Ще обядвам! Ако аз обядвам, Алекс, спокойно можеш да изяждаш вечерята ми.

Алекс се взря в сестра си. Само преди месец тя никога не би му предложила подобно нещо. Без дори да се замисли, Алекс я прегърна.

— И моето училище ще остане отворено — каза ѝ той. — Ще трябва да наглеждам стари хора и да проверявам дали са добре. После ще получавам обяд и ще ходя на часове точно като теб.

— Когато се приберем вкъщи, искам бисквитка! — заяви Джули. — За да отпразнуваме добрите новини.

— Две бисквитки! — реши Алекс. — Хайде да живеем на ръба.

четвъртък, 23 юни

Тъй като токът спираше почти всяка вечер, Алекс и Джули свикнаха да си лягат рано. Алекс предполагаше, че Джули заспива

веднага, но самият той използваше уединението, за да слуша радиото и да научава възможно най-много за случващото се.

Две нюйоркски радиостанции все още бяха активни, но Алекс предпочиташе тези от Вашингтон и Чикаго, които сега се хващаха кристално ясно. Знаеше, че Ню Йорк Сити не е рухнал, но покрай всичките ужаси по света беше успокоително да научи, че Съединените щати все още се държат, въпреки епидемиите от западнонилска треска, земетресенията и недостига на храна. Ободряваше се всеки път когато президентът се обръщаше към народа, за да съобщи, че правителството работи усилено за разрешаване на проблемите. Една вечер попадна на интервю с астроном относно това, какво би могло да се направи, за да се върне луната на мястото ѝ. Всичко беше теоретично, но най-умните хора по света работеха по въпроса. Алекс беше сигурен, че безбройните молитви на хората по света ще бъдат чути.

— В Ню Йорк Сити задължителната евакуация на район „Куинс“ ще започне в събота — оповести говорителят от Вашингтон. — Всички общински дейности ще бъдат прекратени до петък, първи юли.

Алекс трескаво затърси нюйоркска станция. Първата, на която попадна, излъчваше информация единствено по този въпрос. Изреждаха се адреси. Звучаха интервюта с граждани и общински служители. Описваха се протести. Чак след час Алекс научи, че всички болници в Куинс ще бъдат евакуирани най-късно до четвъртък, трийсети юни.

Алекс знаеше, че няма логика мами да е още в „Сейнт Джон“ и да е работила толкова усилено, че цял месец да не е намерила време да звънне на децата си. Но докато болницата съществуваше, имаше надежда.

След седмица болницата щеше да бъде затворена. След седмица Куинс нямаше да съществува.

Съществуваше ли все още Пуерто Рико? Съществуваше ли семейство Моралес? Съществуваше ли надежда?

петък, 24 юни

Алекс специално реши да отиде до „Сейнт Маргарет“ тази сутрин, след като изпрати Джули до училището. В последно време не

беше обръщал внимание на таблото за съобщения, тъй като бе сметнал, че научава всичко важно от радиото. Но щом беше пропуснал евакуацията на Куинс, значи не внимаваше достатъчно.

Разбира се, от епархията бяха закачили съобщение за Куинс. Беше отпреди седмица и посочваше всички часове и местоположения, от които хората биха могли да хванат автобус за евакуационния център в Бингхамптън, Ню Йорк. Оттам нататък всеки трябваше да се оправя сам.

Отец Франко се приближи към таблото за съобщения, вьоръжен с нова информация. Алекс го поздрави.

— Как е? — попита отец Франко.

— Доста добре — отвърна Алекс. — И двамата със сестра ми ще ходим на училище през лятото.

Не си направи труда да попита отец Франко за Пуерто Рико или дори за Бри. Нямахше смисъл.

— Ти си първият, на когото ще го съобщя — започна отец Франко. — Едва тази сутрин научихме новината. От следващия петък, първи юли, ще се раздават хранителни запаси в начално училище „Морз“ на Западна Осемдесет и осма улица.

— Шегувате се — възкликна Алекс.

Отец Франко се усмихна.

— Свещениците не се шегуват. Отучваме се от този навик още през първата година в семинарията. Храната ще се раздава веднъж седмично и всеки човек на опашката ще получи една торба безплатни провизии. Виж сам.

Алекс прочете листовката. Центърът за раздаване отваряше в 9:00 сутринта, само в петък. Щеше да пропусне петъчната литургия във „Винсент де Пол“, но пак можеше да успее да свърши задълженията си и да пристигне в училище за обяд.

— Колко храна ще съдържа една чанта? — попита момчето. — Знаете ли?

Отец Франко поклати глава.

— Предполагам, че няма да е достатъчно за цяла седмица — отвърна той. — Но в такива смутни времена всеки залък е благословия.

— А ограничението е по една торба на човек — отбеляза Алекс. — Тоест ако отида с Джули, ще вземем общо две?

— Направили са го така, за да могат многолюдните семейства да получат повече провизии — обясни отец Франко. — Несъмнено трябва да заведеш Джули с теб.

По торба с храна за всеки, плюс обеда в училище. Нямахте да напълнеят особено, но поне нямахте да гладуват.

сряда, 29 юни

Десетимата души, които Алекс трябваше да наглежда, живееха в четири различни сгради между „Амстердам“ и „Уест Енд“, както и в два блока на Осемдесет и шеста и два на Осемдесет и седма. Алекс се зарадва, когато разбра, че нито един от тях не живееше в неговата сграда — колкото по-малко хора от блока знаеха, че той и Джули са още там, толкова по-добре.

Работата не беше твърде обременителна, като се изключи фактът, че една от жените, които трябваше да посещава, живееше на единайсетия етаж, друга — на шестнайсетия, а токът предобед беше рядкост. Всички хора се подписваха безпроблемно и дори и да се притесняваха от това, че той е пуерториканец, а те — не, го прикриваха добре. Повечето изглеждаха доволни, че някой си е направил труда да изкачи безбройните стъпала. Алекс проверяваше как са, питаше ги дали се нуждаят от нещо и после им подаваше листа за подпис. Беше уморително непрекъснато да се усмихва и да се прави на заинтересуван, особено ако хората бяха по-бъбриви, но все пак това бе малка цена за един обяд.

Джули, както се оказваше, обожаваше работата в градината и непрестанно говореше за нея. Някои се притесняваха от това, че засаждането е започнало прекалено късно, но всъщност повечето зеленчуци бяха предварително развъдени в оранжерии: зелен фасул, царевица, домати, тиквички, зеле, картофи, броколи. Момичетата трябваше да изкопават дупки, да разпръскват тор, да пресаждат нежно растенията, да ги поливат и плевят. Отглеждаха невен, за да прогонва плъховете. Радваха се на слънчевата светлина, независимо от жегата.

— Ще вземем за себе си част от реколтата — каза Джули за трети път в последните три дни. — Можеш ли да си представиш? Истински зеленчуци!

Алекс не можеше да си представи. И нямаше против да слуша възторжените ѝ разкази ден след ден. Така отвличаше вниманието си от натрапчивата мисъл за торбите с хранителни продукти, които щяха да получат с Джули в петък.

Забелязваше, че Джули е отслабнала, но нито веднъж не я попита дали не е гладна. А самата тя не мрънкаше за храна. Всъщност сега тя капризничеше значително по-малко, отколкото преди. Май Алекс трябваше да е благодарен на луната за това.

четвъртък, 30 юни

Алекс изпрати Джули до училището и се затича обратно към къщи. Знаеше, че е безсмислено да седи край телефон, който почти никога не работи, и да чака вест, която няма да получи, от майка, която най-вероятно отдавна е мъртва.

Но все пак точно това правеше, просто за всеки случай. Просто в случай че през последния ден, в който съществува Куинс, мами реши да се обади на семейството си и да им съобщи, че е жива. Радваше се, че не беше споделил плана си с Джули, тъй като тя би настояла също да остане. Така поне сестра му щеше да получи обяд.

Беше му трудно да седи сам в празния апартамент, да се взира в притихналия телефон, да не мисли за храната, която не трябваше да докосва, и да не си представя как майка му се дави безпомощно в тунелите на метрото още в най-първата вечер.

Опита се да чете. Опита се да се моли. Опита се да прави лицеви опори. Опита се да брой консервите със супа. Послуша радиото и изчерпа батериите от двацет долара. Светът вървеше към края си. Е, нищо ново.

Въпреки мъчителната скука усети физическа болка, когато му се наложи да напусне апартамента, за да прибере Джули от училище. Денят беше слънчев и горещ. Бледнеещата четвърт луна изглеждаше по-голяма от слънцето. Поне нямаше пълнолуние. Алекс наистина беше намразил пълнолунията.

Днес Джули разказваше за инсектицидите, за тяхната история и употреба. Явно сестра Рита, която ръководеше работата в градината, беше сметнала, че момичетата трябва да научат възможно най-много за хранителната верига. Алекс се радваше, че сестра Рита не беше

стигнала до рецептите. Даже в дните, в които беше обядвал в училище, му бе трудно да слуша всички тези приказки за зеленчуци. А днес дори листните въшки му звучаха апетитно.

Когато се прибраха, Алекс веднага вдигна телефонната слушалка, за да провери дали по някаква случайност мами не е оставила съобщение.

— Това пък защо го правиш? — попита Джули.

— Защото ми е кеф — озъби се той.

Сестра му го изгледа.

— Знаеш ли, наистина си странен.

Алекс кимна.

— Да, знам. Такъв съм, понеже се налага да живея с теб.

Джули се усмихна.

— Е, значи все има някаква полза от мен.

Тя се прибра в стаята си и остави Алекс сам в хола, с телефон, в който момчето продължаваше да се взира, телефон, който се взираше обратно в него.

[1] Ако е рекъл Господ (исп.). — Б.пр. ↑

петък, 1 юли

Алекс прекара нощта на дивана, просто за всеки случай, за да е в близост до телефона.

В седем без петнайсет се отказа и отиде да се облече, преди да събуди Джули. Тя би спала до обяд, ако имаше тази възможност, и неизбежно се будеше в троснато настроение. Алекс се надяваше, че хранителните помощи ще включват и зърнени закуски. Запасите им бяха почти изчерпани, макар да не си позволяваха да ядат повече от половин чаша общо на ден.

Ала тази сутрин Джули беше особено развълнувана и въодушевлението ѝ се оказа заразно. Алекс и бездруго не беше очаквал мами наистина да се обади. А храната беше важна. Набързо приключиха със сутрешните си приготовления и напуснаха жилището в седем и половина. Щяха да са пред „Морс“ преди осем. Нямахте да е особено приятно да чакат на опашка в продължение на час, но трябваше да са сред първите, тъй като после се налагаше да се върнат до къщи, да оставят храната, след това Алекс да изпрати Джули до Сентръл Парк, да извърши дневния обход за подписи и да пристигне в училище преди обяда.

Крачеха по Амстердам авеню с намерение да свият по Осемдесет и четвърта. Джули се опитваше да познае какви продукти щяха да получат.

— Пресните зеленчуци са най-добрата храна — разсъждаваше тя. — Но за тях ще трябва да почакаме.

— Каквото и да ни дадат, все ще е хубаво — отговори Алекс. — Но да, вашите зеленчуци са възможно най-доброто.

— Чудя се какво ли отглежда Бри — каза Джули. — Утре е рожденият ѝ ден. Може ли да ѝ се обадим?

— Не би било редно. Не трябва да ѝ звъним през първия месец.

— Ако и тя беше тук, щяхме да вземем три чанти с продукти.

— Но едната от тях щеше да е за нея — отбеляза Алекс. — Тъй че нямаше да има повече храна за нас.

— Еха! — възкликна Джули. — Виж каква опашка!

Алекс нямаше как да не я види. От Осемдесет и четвърта до Осемдесет и трета се стелеше плътна редица от хора.

— Мислиш ли, че всички чакат за храна? — попита Джули.

— Там има един полицай. Да го попитаме.

Полицаят стоеше на ъгъла на Осемдесет и четвърта и „Амстердам“ с мегафон в ръка.

— Не нарушавайте редицата! Не нарушавайте редицата!

Алекс си спомни за „Янки Стейдиъм“ и потрепери. Напомни си, че ситуацията е напълно различна, и положи усилия да се успокои. Попита полицаия къде е краят на опашката.

— На Осемдесет и втора — отговори полицаят. — Така чух преди петнайсетина минути.

— Хайде, побързай — обърна се Алекс към Джули. Дотичаха до Осемдесет и втора, но забелязаха, че опашката продължава надолу.

— Как е възможно да има толкова много хора? — попита Джули тъкмо когато най-последно откриха края на опашката на ъгъла на Осемдесет и първа и „Колумб“.

— Явно всички от Горен Уест Сайт са тук — отвърна Алекс. Определено изглеждаше така. За разлика от „Янки Стейдиъм“, тук цели семейства стояха в колона по един, а някои майки стискаха малките си деца, за да не ги изгубят в навалищата. От време на време минаваше по някой полицай, за да провери дали всеки си спазва реда.

Джули веднага застана пред Алекс.

— Колко време ще отнеме това? — попита тя. — Ще ме чакат в градината.

— Откъде да знам? — отговори той. Изобщо не му беше хрумвало, че ще има толкова много хора. А същевременно опашката ставаше още по-дълга и вече се извиваше около Осемдесет и първа улица. Знанието, че вече не са последните, представляваше само лека утеха.

Повечето хора пазеха тишина, ала някои от децата крещяха и плачеха. Слънцето напичаше и Алекс прецени, че температурата надхвърляше трийсет градуса. Видя как една възрастна жена припадна

и чу писъците на семейството ѝ. Впоследствие един мъж я отнесе някъде, а жена му и децата останаха на опашката.

В девет часа всички се развълнуваха в очакване опашката да се размърда, но не се случи нищо. Нямаше как да знаят дали раздаването е започнало на три пресечки северно от тях, а никой не искаше да си изостави реда само за да отиде напред и да провери какво става.

Най-сетне около десет часа се усети движение напред. След още един час Алекс и Джули достигнаха Осемдесет и втора. Дотогава тихата стройна опашка се беше изнервила. Полицайте призоваваха за ред с мегафоните, което изнервяше тълпата още повече.

В единайсет часа един от полицаите извика по мегафона:

— Всички на юг от Осемдесет и четвърта улица да се приберат по домовете! Всички на юг от Осемдесет и четвърта да се приберат по домовете. Няма повече храна. Вървете си! Вървете си!

— Как така няма повече храна? — изрева един мъж и блъсна най-близкия полицай. Миг по-късно стотици хора запристъпваха напред и заразмахваха юмруци, без да се интересуват кого удрят в своя гняв и глад.

Алекс стисна Джули.

— Дръж се! — извика той, ужасен, че тълпата ще я отнесе.

Джули се вкопчи в ръката му.

— Бягай! — изкрещя Алекс. Двамата затичаха заедно, опитвайки се отчаяно да си проправят път през хаоса. Някой или нещо одраска лицето на Алекс и той почувства кръв в устата си. Притисна Джули и продължи напред. Видя как тълпата стъпква едно бебе. Противно на инстинктите си, се наведе в опит да спаси детето и щом го направи, изгуби Джули.

— Джули! — извика Алекс. Вече не можеше да я види. Помоли се тя да е там, където се надяваше, и се хвърли в тълпата.

— Хвани ръката ми! — изкрещя той.

Джули се протегна към него, но беше твърде ниска и не успя да го достигне. Алекс избута възрастен мъж на улицата. Усети как пръстите на мъжа изхрущяват под обувката му, докато улавяше Джули. Придърпа я към себе си възможно най-силно и я използва почти като стенобойна машина, за да си проправят път през навалищата и да излязат свободно на пътя за Сентръл Парк.

Джули трепереше.

— Всичко е наред — прошепна Алекс и я прегърна. — Вече сме в безопасност.

— Лицето ти — промълви тя. — Цялото е в кръв.

— Дребна работа — заяви той и прокара пръст по раната. — Добре ли си?

Джули кимна, но той усещаше, че е ужасена. На дясната ѝ буза се оформяше грозна синина, явно някой я беше ударил с лакът. Алекс чу изстрели в далечината. Бяха имали късмета да се измъкнат навреме.

— Ще те отведа вкъщи — каза той. — Няма да имаме проблеми, ако минем по „Сентръл Парк Уест“.

— Не — възпротиви се Джули. — Заведи ме в градината. Ще ме чакат.

Алекс погледна часовника си. Все още имаше време да заведе там Джули и да се върне в училището. Ако не го направеше, тя нямаше да обядва, а сега вече нямаша въображаеми чанти с храни, с които да попълнят изчерпващите се запаси вкъщи.

— Добре — съгласи се той. — Но нека побързаме.

Закрачиха през парка. Когато откриха съученичките на Джули, момичетата усърдно се бореха с плевели. Джули отиде при сестра Рита, която обвини ръце около нея и я притисна в обятията си.

— Трябва да потеглям към „Винсент де Пол“ — смотолеви Алекс, без да знае дали го казва на Джули, или на сестра Рита. Върна се на „Сентръл Парк Уест“, отпрати се на юг към училището и пристигна точно преди обяда.

Ала отец Малруни го спря на път към столовата.

— Къде си мислиш, че отиваш, господин Моралес?

— Време е за обяд — отвърна Алекс. — О, да нямате предвид раната на лицето ми? Ще се погрижа за нея, когато се прибера. В момента искам само да хапна.

— Убеден съм, че е така. Но от два дни не си предоставял необходимите подписи. Какво те кара да мислиш, че ти се полага обяд?

— Може би не ми се полага — призна Алекс, — но съм гладен и искам да хапна.

— Знаеш правилата — заяви отец Малруни. — Който не работи, не трябва да яде. Щом си толкова гладен, ходи си вкъщи и обядвай там. И не се връщай във вторник, освен ако не си изпълнил възложената ти задача и не си събрал необходимите подписи. Върви си, господин

Моралес, и използвай празничните дни, за да поразсъждаваш върху ценността на послушанието.

На Алекс му се прииска да вдигне свещеника и да го запрати в другия край на коридора. Усети как другите ученици се взират в него и се молят наистина да го направи.

— Тръгвай — каза отец Малруни.

За момент Алекс замръзна. Ако не напуснеше веднага, щяха да го изгонят от „Винсент де Пол“. Не му пукаше за колежа, който най-вероятно вече не съществуваше. Не му пукаше за дипломирането, което беше изгубило всякаква стойност. Изгонването от „Винсент де Пол“ означаваше лишаване от пет обяда седмично. Лишаването от пет обяда седмично означаваше сигурен глад.

— Извинете, отче — склони глава Алекс и покорно си тръгна.

събота, 2 юли

— Ще се обадя на Бри — заяви Алекс. — По дяволите правилата!

Джули го изгледа така, сякаш беше непознат. Може би заради белега на бузата му. С него приличаше на пират.

Вдигна слушалката само за да открие, че няма сигнал. Но пък Алекс и без това нямаше друга работа. През целия ден продължи да проверява телефона на всеки петнайсет минути.

Малко след четири следобед най-после дойде сигнал. Алекс набра внимателно номера и беше възнаграден със сигнал свободно.

— Ферми „Нотбърга“ — произнесе женски глас.

— Здравейте, обажда се Алекс Моралес — каза момчето. — Сестра ми Бриана Моралес живее при вас.

— Да — отвърна жената. Алекс си я представяше като сестра Рита — любезна и отзивчива.

— Днес е рожденият ден на Бри — обясни Алекс. — Със сестра ми Джули се обаждаме да ѝ честитим.

— Съжалявам, но на момичетата не им е позволено да приемат обаждания още една седмица. Ще получите по пощата график на дните, в които е удобно да позвъните.

— Но тя има рожден ден! — настоя Алекс. — Няма да я държим дълго. Само ще ѝ честитим и ще затворим, обещавам.

— Съжалявам — отвърна жената. — Но правилата важат за всички момичета. Не можем да направим изключение.

Алекс чу изщракване и връзката прекъсна. Джули се взря в него.

— Не ми позволи да говоря с нея — каза той. — ¡Maldita monja!

[1]

Ченето на Джули увисна. После момичето се засмя.

Алекс беше прекалено ядосан, за да се смее. Чуваше в главата си как отец Малруни го съветва да поразсъждава върху ценността на послушанието. Вдигна ръка, за да зашлеви Джули, и в мига, в който осъзна какво щеше да направи, изхвърча от апартамента и продължи тичешком чак до ъгъла на Осемдесет и осма и „Колумб“, където, изправен пред „Морс“, закрепця проклетия към празната сграда.

неделя, 3 юли

По време на литургията отец Франко посъветва всички да преваряват цялата питейна вода. Из града са били забелязани случаи на холера.

— Това включва и водата, която ползвате при изплакване на зъбите след миене — напомни той. — А когато излизате навън, не забравяйте да се напръскате с препарат против насекоми, за да прогоните западнонилската треска.

— Сестра Рита винаги ни кара да ползваме такъв препарат, преди да започнем работа в градината — обади се леко самодоволно Джули. — Задължително е.

— Добре — отвърна Алекс, прекалено гладен и прекалено изнервен, че да се впечатли.

вторник, 5 юли

Алекс пристига в училище с десетте подписа, които да докажат, че е направил сутрешния си обход. Почивните дни се бяха оказали дълги и тежави. Фактът, че Четвърти юли се беше паднал в понеделник, само бе влошил настроението на момчето.

Храната вкъщи беше почти изчерпана. Ако Алекс не получише помощи в петък от „Морс“, имаше две възможности — или да не хапва

нищо през целия уикенд, или да не вечеря през следващата седмица. В противен случай нямаше да има храна за Джули.

Не трябваше да дава онова обещание на Бри. Трябваше да позволи на чичо Джими да я вземе. Докато Алекс беше вързан за нея, той нямаше големи шансове да оцелее. А какво щеше да стане със сестра му, когато Алекс умреше?

Ала сега трябваше да се грижи за нея, поне докато не намереше къде да я изпрати. Може би сестрите от „Холи Ейнджълс“ можеха да му помогнат. Ако успееше да поговори с някоя от тях без знанието на Джули, щеше да попита.

Занесе листа с подписите в кабинета на отец Малруни.

— Здравейте, отче — каза Алекс.

Отец Малруни почти не го погледна.

— Много добре. Да разбирам ли, че си прекарал почивните дни в размисъл, господин Моралес?

— Размишлявах за доста неща — отговори Алекс, опитвайки се да прикрие гнева в гласа си. — Включително за ценността на състраданието.

— Смяташ, че не съм демонстрирал достатъчно състрадание? — попита отец Малруни.

„Да върви по дяволите — и той, и проклетите му вежди!“, помисли си Алекс.

— Да, отче, точно това смятам.

— А с какво си толкова специален, че да заслужаваш състрадание? — контрира отец Малруни. — Имаш дом. Имаш храна. Имаш семейство и приятели. Нима трябва да ми е жал за теб само защото си си одраскал бузата?

— Нищо не разбирате — отвърна Алекс. — Имам дом само докато никой не ни обръща внимание. Ако някой забележи, че баща ми е изчезнал, ще ни изхвърлят на улицата. Имам храна само ако обядвам тук. Вкъщи не е останало почти нищо за ядене, а аз трябва да се погрижа за малката ми сестричка. Тя е единственото ми семейство, тъй като и двамата ми родители са изчезнали, по-големият ми брат е някъде с армията, а другата си сестра аз лично изпратих да живее в манастир с непознати. Бузата ми е порязана, защото със сестра ми се озовахме насред бунт за храна, ала в крайна сметка пак си тръгнахме без нищо. Не искам да ме съжелявате. Аз се самосъжелявам

достатъчно. Но когато ученик ви помоли за храна, не е редно да отказвате и да се чувствате праведен. Не така би постъпил Христос, и вие го знаете.

— Времената са страшни — заяви отец Малруни. — Правилата са още по-необходими именно сега. Без тях ще настане анархия.

Алекс си помисли за бунта, за бебето, за мъжа, върху когото беше стъпил.

— Понякога правилата не действат. Понякога самите правила предизвикват анархия.

— Ако не се лъжа, беше в клуба по дебати? — попита отец Малруни.

— Да, отче.

Директорът кимна.

— Ами добре. Ще поразсъждавам върху казаното от теб.

— Благодаря ви, отче — отвърна Алекс. — И аз ще мисля върху изреченото от вас.

Излезе от кабинета и се озова срещу Кевин Дейли.

— Стилът ти ме кефи — подсмихна се Кевин.

— Благодаря. И мен ме кефи.

сряда, 6 юли

Алекс тъкмо тръгваше към училището на Джули, когато Кевин дотича до него.

— Имам нещо за теб — каза Кевин и му подаде кафяв хартиен плик.

Алекс надникна вътре и съзря кутии консервирана шунка.

— Откъде ги взе? — попита той.

— Не се безпокой — отговори Кевин. — Никой няма да забележи липсата.

— Не мога да ти ги платя — отговори Алекс и му подаде обратно торбата.

— Аз и не искам — отдръпна се назад Кевин. — Ще ми направиш услуга. Ненавиждам шунка.

Алекс не можеше дори да сметне за колко хранения щяха да им стигнат консервите.

— Благодаря ти — каза той. — Аз и сестра ми... наистина го оценяваме.

— De nada!^[2] — отвърна с усмивка Кевин и Алекс също се усмихна.

четвъртък, 7 юли

Алекс остави Джули в апартамента и отиде да провери четирите свободни жилища, за които имаше ключове. Отне му известно време, но в 11Е откри работещ будилник. Някой път щеше да претърси апартаментите по-обстойно, но за момента това го устройваше перфектно.

Нагласи алармата за 5:00 сутринта, за да има време да се приготви. Знаеше, че вечерният час свършва в 6:00 сутринта. Не беше наясно дали властите следят стриктно за спазването на наложеното ограничение, но не искаше да рискува. Джули не би оцеляла, ако Алекс се окажеше зад решетките заради нарушение на забраната.

Знаеше, че и бездруго няма да се наспи добре — щеше да се притеснява дали будилникът ще звънне навреме. Алекс все още не можеше да му се довери. Но това беше възможно най-доброто в свят, лишен от постоянно електричество. А знанието, че е направил възможно най-доброто, го изпълваше с оптимизъм относно петъчния ден.

петък, 8 юли

Будилникът проработи. Алекс се облече и остави бележка на Джули, в която ѝ обясни, че отива на опашката за хранителни помощи и че тя трябва да го чака в апартамента. Беше сравнително убеден, че ще го послуша. Напоследък тя беше привикнала да изпълнява нарежданията му. Но пък и той избягваше да ѝ казва какво да прави.

Излезе от жилището точно в 6:00 и пробяга няколкото пресечки до ъгъла на Осемдесет и четвърта и „Колумб“. Когато пристигна, опашката вече се извиваше до „Амстердам“, но беше много по-къса от миналия път. Алекс се чудеше дали хората щяха да дойдат по-късно, или просто се бяха отказали. За него нямаше особено значение, стига той самият да успееше да вземе торба с храна. Щеше да е по-добре да

получи две, но след събитията от предишната седмица нямаше намерение да рискува живота на Джули. Надяваше се, че една торба щеше да им е достатъчна за уикенда, както и за вечеря за Джули през седмицата. Той можеше и да не яде, това вече нямаше особено значение. Беше привикнал с постоянния глад. Ставаха и по-лоши неща.

Опашката се понесе напред към девет и половина. Към десет и петнайсет Алекс влезе в сградата на училището, а двацет минути покъсно излезе с голяма найлонова торба в ръка. „Бързо и лесно“, помисли си той, докато проверяваше съдържанието на плика. Кутия мляко на прах. Две бутилки вода. Консерва спанак, както и консерва бобени зърна. Буркан цвекло и консерва с плодова салата. Общо взето, същото, което получаваше за обяд. Достатъчно, за да изкарат уикенда и за леки вечери за Джули през седмицата. Тя ставаше все по-изобретателна в разпределянето на храната, така че можеше да успее да му задели някоя и друга порция.

Движеше се с ускорена крачка, за да се измъкне от тълпата чакащи хора, и пристигна вкъщи благополучно. Показа на Джули какво беше взел, после я изпрати до Сентръл Парк. На път за „Винсент де Пол“ събра нужните подписи.

— Виждаш ли — кимна одобрително отец Малруни, докато Алекс му подаваше листа. — Знаех, че можеш да се справиш.

На Алекс му се стори, че отец Малруни наистина се усмихва, но не можеше да бъде сигурен. Реши да рискува и се усмихна в отговор.

Кевин го чакаше в столовата.

— Къде беше тази сутрин? — попита той.

— На опашката за храна — отговори Алекс.

— О, да, чух за това. По една торба на човек, нали?

— Точно така — отвърна Алекс и вкуси обяда, състоящ се от ориз и боб.

— Що не дойда с теб другата седмица? — предложи Кевин. — Можеш да вземеш моята торба. Семейството ми няма нужда от нея.

— Сигурен ли си? — попита Алекс. — Трябва да тръгнем в шест и да пристигнем възможно най-рано, след това да чакаме близо четири часа на опашка. И може да е опасно. Бунтове. Престрелки. Няма да е забавно.

— Забавните неща са надценени — отвърна Кевин. — Не си ли забелязал?

Алекс се усмихна.

— Дори не си спомням кога за последен път се забавлявах. Но бихме били много благодарни за допълнителната торба другата седмица.

— Благодарността също е надценена — отбеляза Кевин. — Помниш ли препечените филийки с кашкавал?

Алекс кимна.

— Те не бяха надценени — въздъхна Кевин. — Те и еротичните списания. Само това имаше стойност. Но аз поне още си пазя еротичните списания.

— Ти си истински щастливец.

— Аз съм това, което съм — каза Кевин. — Все същият съм си, само дето имам много повече свободно време.

— Благодаря ти — отвърна Алекс.

И благодари на Бог, както и на Крис Флин за този особен дар, който представляваше приятелството на Кевин Дейли.

събота, 9 юли

— Джин! — обяви Алекс и показа на Джули картите си. — Дължиш ми 3870,12 долара!

— Скучно ми е — отвърна тя. — Какво става по света?

— Не знам — призна Алекс. — Има ли значение?

— Можеш да послушаш радиото — напомни му тя. — Не го чувам, когато използваш слушалките.

Алекс не беше включвал радиото от евакуацията на Куинс насам. Вече не му пукаше какво казваха астрономите, какво казваше президентът, какво казваше който и да било. Единственото, което го интересуваше, беше дали храната щеше да им стигне за още една седмица.

— Вече не го слушам. Батериите може да ни потрябват за нещо по-важно.

— Какво например? — попита Джули.

Алекс нямаше отговор.

— Искаш ли да поиграем шах? — предложи той. — Научих Бри, мога да науча и теб.

— Ама ще ме побеждаваш всеки път — отбеляза тя.

— Ще пожертвам един топ — обеща той. — Топ, офицер и няколко пешки поне докато свикнеш. Хайде. Така ще внесем малко разнообразие.

— Ще се ядосаш ли, ако те бия? — попита тя.

— Не, разбира се — отвърна той.

Знаеше, че трябва да я остави да печели от време на време, иначе сестра му щеше да спре да играе. А шахът би им помогнал да убият времето между оскъдните порции консервиран боб и консервирана царевица.

[1] Проклетата монахиня! (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Пак заповядай! (исп.). — Б.пр. ↑

неделя, 10 юли

Той и Джули едновременно забелязаха тялото на мъжа, свито на ъгъла на „Колумб“ и Осемдесет и осма.

— Спи ли? — попита Джули. — Дали да го събудим?

— Мисля, че е мъртъв — отговори Алекс, преди сестра му да се е приближила до лежащия човек. — Остави го така.

— На улицата ли е умрял? — озадачи се тя. — Как? Някой ще го премести ли?

— Не знам — отвърна Алекс. — Хайде, Джули. Ще закъснеем за литургията.

вторник, 12 юли

— Въздухът мирише странно — каза Джули, докато вървяха към Сентръл Парк. — И изглежда особено.

— Просто е облачно — отвърна Алекс. Небето беше придобило особен сив нюанс. — Може би ще има гръмотевична буря. Какво правите, ако завали, докато сте в градината?

— Не знам — призна тя. — Досега не се е случвало.

— Не стой в близост до дървета — посъветва я Алекс, докато се опитваше да си спомни съветите за безопасност, научени на един летен лагер преди години.

— Наистина ли мислиш, че ще завали? Знам, че небето е сиво, но не изглежда облачно. Просто изглежда... — Тя търсеше правилната дума. — Изглежда мъртво. Сякаш слънцето е умряло.

— Не е възможно — отговори Алекс. — Ако слънцето беше умряло, и ние щяхме да сме умрели. Всички, за секунда.

Забеляза труп, проснат пред пункта за химическо чистене, и още един пред цветарския магазин няколко крачки по-надолу. Плъхове гризаха лицата им. Прииска му се да закрие очите на Джули, ала знаеше, че не може да я предпазва вечно.

— Мислиш ли, че ситуацията е подобна там, където е Бри? — попита Джули.

Алекс поклати глава.

— Тя е извън града — отговори той. — Там всичко е зелено и красиво. Защо питаш? И ти ли искаш да отидеш там?

— Искам да остана с теб. Не ми пука къде, стига да сме заедно.

— Е, аз никъде не съм тръгнал — каза Алекс.

— Аз също. — Тя го хвана за ръка. — Ще се справим, стига слънцето да остане живо.

петък, 15 юли

— Ами вулканите? — обади се Кевин, докато той и Алекс стояха на опашка по средата на Амстердам авеню.

— Кои вулкани? — попита Алекс, макар да не искаше да знае отговора. Ядоса се на себе си, че е дал на Кевин възможност да го осведоми за случващото се по света.

— Навсякъде изригват вулкани. Милиони хора умират.

Това ли беше всичко? Алекс се прекръсти и безмълвно се помоли за душите на загиналите.

— Много тъжно — смънка той.

Кевин се усмихна.

— Това ми харесва в теб, Моралес. Винаги мислиш за другите.

— Какво? — смръщи се Алекс. — Да не са открили вулкан в Сентръл Парк?

— Ами все едно са — отсече Кевин. — Поне за момент спри да мислиш за рая и погледни към Горен Уест Сайд. Огледай се и ще видиш пепелищата.

— Небето ли имаш предвид? Сиво е. И какво от това?

— Ще бъде сиво до края на живота ни — поясни Кевин. — Който най-вероятно ще настъпи, преди да съм правил секс.

— Е, значи, имаме десетилетия — отвърна Алекс. — Ако се окажеш последният мъж на Земята, може и да имаш шанс.

— Като си знам късмета, последната жена на Земята ще е монахиня. Стара, дебела и благочестива.

Алекс се засмя.

— Въздухът мирише странно — призна той.

— Заради вулканите.

— Ти си луд — заяви Алекс. — Заради крематориумите е. С всички тези трупове наоколо им се налага да работят извънредно. Това замърсява въздуха.

— Чудесно. Значи вдишваме пепел от трупове?

Алекс се почуди кое е за предпочитане — пепел от трупове или вулканична пепел. Избра тази от трупове. Така поне Бри щеше да диша чист въздух.

— Наистина ли мислиш, че е заради вулканите? — попита той, като се опита да звучи саркастично.

— Така разправят — отговори Кевин. — Сега луната е по-близо и гравитационното ѝ привличане е по-силно, затова магмата по-лесно може да излезе на повърхността. Вулканите изригват по целия свят, дори спящите, и пепелта замърсява въздушните течения навсякъде. Тук, в Азия, в Европа, може би дори в Антарктида.

— Добре — съгласи се Алекс. — Значи е вулканична пепел. След колко време ще се махне?

— Няма да се махне.

Нещо в тона му накара Алекс да потръпне.

— Шегуваш се, нали? Искаш да кажеш, че ще трябва да търпим тази пепел в продължение на седмици. Чудесно. Всичките ми тениски ще станат сиви. Отец Малруни ще е много доволен.

— Просто ти предавам това, което ми каза баща ми — отвърна Кевин. — По целия свят изригват вулкани и пепелта закрива слънцето. В миналото се е случвало след някое голямо изригване пепелта да се задържи няколко месеца или година. Но при избухването на толкова много вулкани едновременно, най-вероятно ще минат години, преди въздухът да се изчисти. Ако въобще се изчисти.

— Без слънчева светлина в продължение на години? — попита Алекс.

— Да. Но си мисля, че ще сме измрели, преди небето да се проясни. Татко казва, че скоро ще стане невероятно студено. Тогава посевите ще замръзнат и всички ще умрем от глад. Може да отнеме известно време, но ще се случи.

— Не е възможно — настоя Алекс. — Христос не би допуснал това да се случи.

— А, добре. Вече съм спокоен.

— Ако наистина го вярваш, ако действително смяташ, че всички ще умрем, тогава защо си тук? В смисъл, тук, сега, на опашка за храна, която дори не възнамеряваш да ядеш?

— Просто трупам точки за рая — отговори Кевин. — Ти си билетът ми за там.

— Ако се шегуваш, ще те убия. Може да ти е забавно, но аз имам сестри, за които трябва да се грижа.

— Да, знам. Те са твоят билет за рая. И не, не се шегувам. Попитай отец Малруни. Попитай когото щеш. Изглежда, ти си единственият, който не знае. — Обърна се към жената, стояща зад него. — Извинете, госпожо. Приятелят ми не вярва, че вулканите изригват и замърсяват въздуха с пепел. Да сте чували случайно нещо за това?

Жената кимна.

— Обяснявах го по новините — каза тя. — Доста вулкани са избухнали на запад. Има много загинали. Положението е най-лошо в Йелоустоун, предполагам. Въздухът там е толкова горещ, че директно се възпламенява и убива хора. Огън и дим, и лава. За щастие, ние сме доста далеч, но чух, че странният цвят на небето се дължи точно на това. Обаче не знаех, че ще стане студено. Ама като го казваш, се замислям, че през последните няколко дни вярно си е хладничко като за юли. А досега беше голяма жега. Най-горещото лято, което някога съм виждала. Реших, че е просто съвпадение. В смисъл, как би могла луната да предизвика такава жега?

Алекс се опита да се убеди, че всичко това е една голяма шега, че приказливата жена е майка на Кевин или пък бавачка, или просто някоя, която е наел само за да го наплаши.

— Но е така само в града? — попита Алекс.

— Не — отвърна Кевин. — Из целия свят е същото.

— И няма да има слънчева светлина в продължение на месеци, може би години?

— Може би завинаги.

Джули беше права. По дяволите, беше права. Слънцето беше умряло и с него умираше и човечеството.

— Не! — заяви остро Алекс. — Не го вярвам.

— Добре де — каза подигравателно Кевин. — Може да не е завинаги.

— Исках да кажа, че не вярвам, че ще умрем — уточни Алекс. — Светът е пълен с айнщайновци и галилеовци. Те ще измислят нещо.

Замълча, защото си спомни как преди време беше сигурен, че тези велики умове ще намерят начин да върнат луната в орбитата ѝ. Сега трябваше да се оправят с вулканичната пепел.

— И аз тъй казвам! — включи се жената. — В момента търсят решение. Вярно, много хора на запад са загинали, това е доста тъжно, но и ние се измъчихме с приливните вълни и холерата. Учените работят ден и нощ. Ние може да не разбираме от тия неща — мен лично все ме късаха по физика — но много хора дават най-доброто от себе си, за да намерят решение. Всичко ще бъде както преди, въпрос на време е.

Алекс вече не знаеше дали помни какво е било преди. Но докато той и сестрите му имаха храна, нямаше да се притеснява за вулканите.

вторник, 19 юли

— Ще проверя пощата — каза Алекс на Джули след училище.

Пощенските кутии се намираха на първия етаж. Алекс беше избягвал тяхната от седмици, защото се боеше, че ще открие само сметки, които не знае как да плати. Но откакто монахинята му беше казала, че ще получи график за телефонните разговори с манастира, Алекс беше проверявал кутията ежедневно. Винаги се беше оказвала празна.

Но днес завари две картички.

— Какво? — настоя Джули. — Какво пише?

— Тази е от Карлос! — каза Алекс. — Няма дата. Просто пише: „Добре съм. Пътуваме за Тексас“. Пощенският печат е от 14 юни. Отпреди повече от месец.

— Дай да видя! — подскочи Джули и той ѝ подаде картичката. — Мислиш ли, че още е там? От него ли е другата картичка?

Не беше. Беше от манастира и гласеше: „Роднините на Бриана Моралес може да позвънят в четвъртък, 14 юли, от 4:00 следобед“.

— Чудесно — изпуфтя Алекс. — Трябвало е да се обадим на Бри миналата седмица.

— Но картичката пристигна едва днес!

— Да, забелязах — сопна се той. — Я да се приберем и да пробваме да ѝ звъннем сега.

Слязоха по стълбището и влязоха в апартамента. Вътре беше хладно — не зверски студено, но влажно и безжизнено. Слънчевата светлина беше оскъдна от близо седмица и Джули се притесняваше за зеленчуците си.

Алекс отиде до телефона и с радост чу сигнал. Може би не беше четвъртък, 14 юли, но поне беше близо до 4:00 следобед. Набра номера на манастира.

— Ферми „Нотбърга“.

— Да, аз съм Алекс Моралес. Сестра ми Бриана е при вас. Току-що получих по пощата известие, в което пише да ѝ се обадя в миналия четвъртък. Бих искал да поговоря с нея сега.

— Съжалявам — каза жената от другата страна на телефона. — Трябвало е да ѝ позвъните в четвъртък. Ще ви изпратим друга картичка относно следващия удобен ден, в който можете да се свържете със сестра си.

— Не — заяви остро Алекс. — Това е неприемливо. Вие сте изпратили картичката, трябвало е да съобразите, че пощите не са надеждни. Настоявам да говоря със сестра ми.

— В момента момичетата изпълняват задълженията си — отвърна жената. — Бриана най-вероятно е в конюшните. Затова изпращаме графици по пощата.

— Не ме интересува, ако ще Бриана да чисти конюшните за раждането на младенеца Иисус. Доведете я.

За своя изненада, чу как жената казва: „Намерете Бриана Моралес и я доведете. Брат ѝ е на телефона“.

— Благодаря ви — каза Алекс. — Ще изчакам.

Джули се взря в него, все още стиснала картичката от Карлос.

— Ще дойде ли? — попита тя.

Алекс кимна.

Джули го прегърна.

— Дай да говоря с нея! — възкликна тя. — Моля те!

— Разбира се — отвърна Алекс. — Но едва ли ще разполагате с много време, така че карай по същество.

— Искам да ѝ разкажа за градината си!

— Кажй ѝ, че работиш там. Не изпадай в детайли.

Чакането отне близо пет минути, но в крайна сметка си струваше.

— Ало? — дочу се глас от другата страна на линията.

— Бри? Алекс е.

— Алекс? Нещо за мами ли е? Вкъщи ли си е тя? Ами папи?

— Не — отговори Алекс. — Само ние сме, аз и Джули. Отдавна не сме говорили с теб, искахме да ти честитим рождения ден и да те попитаме как си.

— Добре съм — каза тя. — Просто си помислих, че... Сестра Мари звучеше така, сякаш е нещо спешно, а аз всеки ден се моля мами и папи да се върнат, за да мога да го сторя и аз. И явно съм се поотнесла.

— Защо? — попита Алекс. — Не си ли щастлива там? Не се ли отнасят добре с теб?

— О, не, Алекс, изключително мили са с всички. Обожавам фермата. Обожавам грижата за козите и овцете. Ядем по три пъти на ден. Дори си имам прякор. Момичетата ме наричат Четката, защото пристигнах с много четки за зъби. Но домът все пак ми липсва. Постоянно тъгувам за вас. Как е Джули?

— Тук до мен е. Защо не я попиташ сама?

— Бри! — изписка Джули. — Бри, наистина ли си ти? Толкова много ми липсваш. Постоянно мисля за теб. Алекс каза да не говоря много дълго, но искам да знаеш, че работя в голяма градина в Сентръл Парк. Всички от „Холи Ейнджълс“ сме там и ми се ще и ти да си тук. Да. Сериозно? Кози? Ритат ли? А овцете? Ами закуска? Ние вече не закуваме, но Алекс взема храна всяка седмица и обядваме в училище, така че се справяме. Но понякога чувствам болка от това, че те няма. Знам, че е егоистично, и се моля на Бог да ми прости, понеже ти си щастлива там и край теб има кози и така нататък, но все пак ми се иска да беше тук. Да. Алекс ще ме убие, ако продължа да говоря. Не, всъщност доста добре се разбираме. Понякога ме оставя да го бия на шах. Добре, давам ти го.

— Добре ли си? — попита той. — Нали не си гладна? Не те преуморяват?

— Всичко е наред — отвърна Бри. — Как са другите? Как са чичо Джими и леля Лорейн? Имате ли вести от Карлос?

— Тъкмо получихме картичка от него. Отишъл е в Тексас.

— Тексас — повтори Бри. — Май това е по-близо от Калифорния. Добре ли звучи?

— Знаеш го. Звучи добре. Имате ли часове, или непрекъснато работите във фермата?

— О, не, имаме си и часове — обясни Бри. — Направо е като частни уроци, защото сме само десет момичета. Ставаме всеки ден по изгрев, за да си изпълняваме задълженията, после отиваме в черквата, след това закусваме и вършим друга работа. След като обядваме, имаме учебни часове, после продължаваме с работата до вечерната литургия и вечерята. Но след вечеря си говорим и си играем, и много се забавляваме. Понякога пеем. Не знам дали имам някакво призвание на този свят, но може и да имам. Всеки ден се моля да го открия, защото мами би се зарадвала толкова много. Когато се върне. Нямате вести от нея и папи?

— Нищо — отрони Алекс.

— Е, аз вярвам в чудеса — каза Бри. — Да говоря с теб, е чудо. Някой ден ще се случи друго чудо и мами и папи ще се приберат.

— Опитяхме се да ти звъннем на рождения ти ден — каза Алекс. — Мислим за теб непрекъснато.

— И аз мисля за вас. Сестра Мари казва, че трябва да тръгвам. Време е да се погрижа за овцете.

— Добре — отговори с нежелание Алекс. — Бри, последно нещо. Какво е времето при вас?

— Малко е странно — отвърна тя. — В началото беше много горещо и слънчево, но преди около седмица стана сиво и оттогава е така. Всяка нощ се моля на свети Медард да ни съдейства и да ни върне слънцето, тъй като без него реколтата ще загине. Не знам какво ще правим, ако това се случи. Но си остава сиво.

— И тук е такава. Добре, Бри. Ще се чуем пак скоро, обещавам. Пази се. Обичаме те.

— И аз ви обичам — каза тя и затвори.

Алекс задържа слушалката за още един момент. Джули се взираше в картичката от Карлос.

— Чудя се дали е слънчево в Тексас — промълви тя. — Може да отидем там, когато Бри се върне.

понеделник, 1 август

— Пази се от онзи плъх — каза Алекс на Джули, докато се прибираха от „Холи Ейнджълс“. Трупове се множаха ежедневно и плъховете ставаха по-едри и по-смели.

Джули се отдръпна от плъха.

— Сестра Рита не знае какво ще правим, ако слънцето не се покаже скоро.

— Дано да измисли нещо. Слънцето няма да се върне скоро.

— Наистина се тревожа за зеления фасул — сподели Джули. — Обожавам го. Лорън харесва най-много домати, защото са много, но зеленият фасул ми напомня за лятото. — Тя се засмя. — Явно сега е лято. Мислиш ли, че и в манастира е толкова студено?

— Може би — сви рамене Алекс. — Най-вероятно из целия свят става по-студено.

— Британи, тя е новата ми най-добра приятелка, твърди, че баща ѝ бил казал, че най-силните ще оцелеят, а всички други ще измрат и светът ще стане по-добър, защото всички ще бъдат силни. Лорън казва, че покорните ще наследят Земята, не силните, а Британи смята, че и бездруго никой вече не иска Земята, така че силните може да я вземат, ако щат.

— А ти какво мислиш? — попита Алекс.

Но преди Джули да отговори, и двамата доловиха тътен под краката си — от онзи, който обикновено се чуваше в станциите на метрото. Ала в момента бяха навън, пък и метрото не беше в движение.

Продължи около половин минута. Алекс и Джули стояха на място, вцепенени. Малцината други хора, които вървяха по „Бродуей“, също изглеждаха шокирани.

— Земетресение! — извика един мъж.

— Ти си побъркан — заяви друг. — Това е Ню Йорк, не Калифорния.

— Преди живях в Калифорния — каза първият. — Знам какво е земетресение и това си беше точно земетресение. — Замисли се за момент. — Около четири и половина. Нищо сериозно.

— Наистина ли беше земетресение? — попита Джули, когато закрачиха отново.

— Не знам — отвърна Алекс. — Има ли значение?

вторник, 2 август

— Вие усетихте ли земетресението? — обърна се Тони Лорето към Алекс и Кевин по време на обяда. — Аз си бях вкъщи и статуетката на свети Антоний падна от скрина.

— Аз бях на „Бродуей“ — отговори Алекс. — И двамата със сестра ми го усетихме. Някой каза, че било земетресение, но не знаехме дали да му вярваме.

— Трусът не беше особено силен — включи се Кевин. — Цунамито беше по-страшно.

— Цунами? — попита Алекс.

Кевин поклати глава.

— Понякога си мисля, че живееш в пещера, Моралес. Епицентърът на земетресението е бил в Атлантическия океан, така че Долен Манхатън е бил ударен от цунами. При това силно. Все едно приливните вълни не успяха да измият града от греховете му.

— Майка ми работи в общината — каза Тони. — Казва, че до септември ще има задължителна евакуация южно от Трийсет и четвърта улица. В момента целият Долен Манхатън е наводнен и равнището на водата продължава да се повишава. Има огромни проблеми с канализацията. Из улиците плуват ковчези. И страшни здравословни проблеми.

— Заради едно цунами? — попита Алекс.

— И приливите — поясни Тони. — Но те смятат, че ще последват още цунами. Има разлом в Атлантическия океан, близо до града, и тъй като луната променя гравитацията, земетресенията ще зачестят, което означава, че ще има още цунами. Трийсет и четвърта улица още не е под вода, но водата се движи нагоре, носи нечистотии и ковчези и нещата стават все по-страшни.

— Дори плъховете се давят — каза Алекс.

— Едва ли — поклати глава Кевин. — Като ги знам, по-скоро ходят на уроци по плуване.

понеделник, 8 август

— Е, Моралес — подхвана Кевин, докато обядваха варени картофи и консервирани моркови в столовата. — Имаш ли планове за утре?

Алекс сви рамене.

— Нищо необичайно. Ще проверя възрастните, ще уча по теология, ще се боря за оцеляването си. Все същото.

Кевин се засмя.

— Трябва ти нещо ново и вълнуващо. Искаш ли да отидем на пазар за тела? Това е най-новото ми хоби.

Алекс веднага почувства, че това ще бъде нещо гнусно и отвратително, и ако не незаконно, то поне неморално.

— Звучи страхотно. Кога и къде?

— Утре рано сутринта — каза Кевин. — Ще те чакам пред блока ти в седем, за да имаме и двамата време първо да посетим старците и да дойдем навреме за училище. Знам колко мразиш да закъсняваш за часовете.

— Заради отец Малруни — изтъкна Алекс. — Той разказва за свети Августин така интригуващо...

— Де да можеше и себе си да направи интригуващ — отвърна Кевин. — Хах, за вълка говорим...

Отец Малруни се приближи към двете момчета и им даде знак да останат седнали.

— Току-що разгледах списъка ти, господин Моралес — каза той. — Забелязах само седем подписа.

— Да, отче. Само седем души отвориха, когато почуках на вратите им.

Отец Малруни кимна.

— Очаквано. Просто исках да проверя. С течение на времето все повече от възрастните и болните ще напускат този свят. И разбира се, някои от тях ще заминат със семействата си. Ти смяташ ли да напуснеш Ню Йорк, господин Моралес?

— Не, отче.

— Ами добре тогава — кимна отец Малруни. — Ще се видим по-късно в часа по латински.

— Да, отче.

Тъй като светските учители си бяха заминали, а от свещениците бяха останали само трима, учебната програма в академия „Сейнт Винсент де Пол“ се състоеше главно от теология, латински и църковна история. Алекс нямаше против. Имаше нещо успокояващо в тези предмети, някаква връзка с миналото, която му действаше утешително, тъй като настоящето и бъдещето бяха прекалено зловещи.

— Пазар за тела? — каза той на Кевин. — Звучи забавно.

— Ще ти хареса — увери го Кевин. — Носи си маска за лице и чувал за боклук. Аз ще осигуря гумените ръкавици. А когато си казваш молитвите тази нощ, поискай свежа реколта трупове.

Алекс си пое дълбоко дъх.

— Дадено — заяви той.

Успокояваше се с мисълта, че поне Кевин смяташе това, което щяха да направят утре, за полезно.

вторник, 9 август

— Добре — обяви доволно Кевин в седем на другата сутрин. — Имаш маска и торба. Готов си. Ето ги и гумените ръкавици.

— Нося малко ментолов гел — каза Алекс и протегна кутията към Кевин. — Намажи мъничко от него под носа си. Ще облекчи миризмата.

— Добра идея. — Кевин размаза гела. — Добре тогава. Петдесет на петдесет, нали? Щом сме заедно, разделяме плячката. Ще ти покажа къде можеш да я размениш за храна или нещо друго.

— Звучи честно — отвърна Алекс.

— Хайде тогава. Да тръгваме. Искаш ли да минем по Осемдесет и осма?

— Не — поклати глава Алекс. — Нека е Осемдесет и девета.

Кевин се засмя.

— Направо си е табу, нали? Да пазаруваш тела на улицата, на която живееш. И аз така го усещам, макар да не разбирам защо. Отец Малруни сигурно би могъл да го обясни.

Момчетата закрачиха по Уест Енд авеню към Осемдесет и девета. Макар да имаше няколко тела по Уест Енд авеню, Кевин ги подмина.

— Тук няма нищо ценно — обясни Кевин. — Ще се научиш да различаваш къде е плячката. Отблясъкът на часовниците е доста полезен. Часовници винаги се търсят, обувки — още повече. Както и всичко, което стои в портфейл — пари, лични документи и т.н. Пазарът за палта също се разраства. Колкото по-студено става, толкова повече се увеличава търсенето.

— И можем да разменим тези неща за храна? — попита Алекс. Храната в петъчните чанти ставаше все по-оскъдна и макар Алекс да пропускаше вечерите в повечето дни и да постеше в съботите, пак не оставаше почти никаква храна за Джули.

Кевин кимна.

— Виждаш ли това, което виждам и аз? — попита той и посочи към едно тяло, проснато по средата на улицата. — Имаме нещо прясно.

Дотича до трупа, а Алекс го последва.

Беше мъж, напълно облечен, но без връхна дреха.

— Обзалагам се, че са го захвърлили в последните няколко минути — отбеляза Кевин. — Почти не мирише, но това може да се дължи на твоя гел. Вземи часовника, а аз ще проверя джобовете.

Алекс помоли Бог за прошка и свали часовника от китката на мъртвеца.

— Нищо — въздъхна Кевин и сви рамене. — Различните семейства подхождат по различен начин. Някои си мислят, че е хубаво да оставят документ за самоличност. Други крият домашния си адрес. Явно тези са от вторите. А сега обувките. Хубави са. Близките му са постъпили глупаво, като не са ги задържали.

Алекс изхлузи лявата обувка, докато Кевин се погрижи за дясната.

— За теб са — каза Кевин. — Слагай ги в торбата. Това там друго тяло ли е?

— Да, така мисля — отвърна Алекс. — Жена.

— Мъжете са за предпочитане. Техните обувки се търсят повече. Но нека все пак хвърлим по едно око.

Пресякоха улицата и се приближиха към проснатия труп. Миризмата се разнасяше из цялата улица.

— О, доста е ароматна — отбеляза Кевин. — И безполезна. Забележи — вече е без обувки.

— От колко ли време е тук? — попита Алекс и усети в гласа си горчива злоба. Повечето от плътта на жената беше изгризана и момчето виждаше стърчащите от дрехите кости.

— Сигурно от два дни. Хайде. Ей там виждам, че има някакъв куп. Може да ни излезе късметът.

Алекс последва Кевин до ъгъла на Осемдесет и осма и „Ривърсайд Драйв“.

— Забелязваш ли колко е влажна улицата? — попита Кевин. — Съвсем скоро целият град ще е така. Колкото по-влажно става, толкова повече ще се търсят сухи обувки. Я, та това е цяло семейство. Гледай само — татенце, мамче и бебе.

Алекс се взря в тях. Ръцете на майката се бяха отпуснали и бебето беше паднало до нея. Бащата лежеше върху тях двамата.

— Ще повърна — възкликна Алекс.

— Само не върху мен.

Алекс свали маската и се извърна настрани. Стомахът му беше празен, но му се гадеше болезнено. Усети ръката на Кевин на рамото си и се извърна към него.

— Ако не им вземем обувките, някой друг ще го направи — каза Кевин. — Виж, застреляни са. Бас залагам, че татенцето е застреляло мамчето и бебето и после себе си. Колко мило, че се е сетил да го направи на улицата. Или само ги е изнесъл тук и после се е гръмнал. Няма значение. Чудя се колко ли ще изкараме от бебешките неща. Разменял съм разни детски артикули, но никога бебешки обувки.

Алекс си спомни каква беше Джули като бебе. „Правя го за нея“, каза си той.

— Нямам палта — отбеляза Кевин. — Но скивай тук. Татенцето има нов пистолет.

Алекс се взря в оръжието.

— Ще го размениш ли? — попита.

Кевин поклати глава.

— Някой ден може да се окаже полезен. Нали няма проблем да го задържа?

— Вземи го.

— Чудесно — усмихна се Кевин. — Тогава ти можеш да вземеш всички обувки. За мен остава часовникът на татенцето, а за теб — този на мамчето.

— Не ги наричай така — каза Алекс.

— Не бъди толкова докачлив. Те са просто тела. Душите им са в рая или ада, или там някъде. Сигурно дори не са католици. Хайде, свали й обувките. Трябва да свикнеш.

Алекс си пое дълбоко дъх, после изхлузи обувките на жената. Кевин направи същото с тези на мъжа.

— Аз ще сваля тези на бебето — предложи Кевин.

— Благодаря ти.

Кевин поклати глава.

— Държиш се така, все едно за първи път виждаш труп. Какво, да не си турист?

— Не знам — отвърна Алекс. — Друго е, когато лично аз ги докосвам.

— И ние скоро ще сме такива. Виж какво ще ти предложи. Хайде да си понамокрим краката и да продължим още няколко пресечки по-надолу. После ще разменим нещата. Ще си промениш възгледите, когато тези боклуци се превърнат в хляб и риба.

Алекс се съмняваше, че ще си промени вижданията относно ограбването на мъртъвци. Но последва Кевин по „Ривърсайд Драйв“. Водата плискаше под краката му, чорапите му се намокриха през обувките. Беше студено — неестествено студено по този странен начин, с който Алекс не можеше да свикне.

— Мислиш ли, че някога отново ще стане топло? — обърна се той към Кевин.

— Достатъчно ще ни е топло в ада. Имам предчувствие за Деветдесета. Виждаш ли? Казах ти.

Той се затича по улицата. Алекс го настигна. Новият труп не изглеждаше толкова зле, просто мъртъв старец.

— Има очила — отбеляза Алекс. — Те търсят ли се?

— Добър въпрос. Хайде да ги вземем и ще разберем. Хубав часовник. Няма палто, но този пуловер несъмнено ще ни спечели някоя вкусна консерва. Хайде, помогни ми да го сваля.

Алекс махна очилата на мъжа и ги прибра в торбата си. Вдигна едната ръка на мъжа, Кевин хвана другата и заедно измъкнаха

пуловера от тялото. Алекс взе мокасините на мъжа, а Кевин прерови джобовете му.

— Днес нямаме късмет с портфейлите. Но като цяло сутрешният пазар беше доста ползотворен. Готов ли си да разменим събраното?

Алекс кимна.

— Тогава да тръгваме — каза енергично Кевин. — Може да открием още нещо по пътя.

Но единствените трупове, които видяха, бяха стари и обрани.

Когато завиха по Деветдесет и пета, Алекс забеляза едно тяло.

— Виждаш ли го? — попита той.

— И още как.

Алекс се насили да се приближи пръв. „Правя го за Джули — напомни си той. — Бог ще ми прости.“

— Има палто — отбеляза Алекс.

— Бас лоя, че е получил инфаркт. Добра плячка, Моралес. Я да видим дали има портфейл.

Кевин свали палтото на мъжа и Алекс претърси джобовете му.

— Намерих го!

— Твой е — кимна Кевин. — Взemi обувките и часовника, а аз ще взема палтото. Нали е честно?

— Честно е. Това истински ролекс ли е?

— Май да. Палтото е от кашмир. Е, предполагам, че смъртта, ранно или късно, идва за всеки от нас. За него просто е било по-рано. А ние ще спечелим доста от днешната работа.

— Сега накъде? — попита с облекчение Алекс, доволен от това, че претърсването на телата най-после е приключило.

— Към Харви — отвърна Кевин. — Нашият квартален дилър. По-добре се научи да го обичаш, защото той държи монопола в тези райони.

Надписът пред магазина гласеше: ШИВАШКО АТЕЛИЕ „ХАРВИ“. Кевин влезе пръв и Алекс го последна. Възрастен мъж, плешив и не прекалено чист, седеше зад тезгяха. Подът беше покрит с торби и кашони. Помещението не приличаше на шивашко ателие и Алекс подозираше, че мъжът пред тях не е истинският Харви.

— Кевин — каза възрастният мъж. — Какво носиш днес?

— Благинки — отвърна Кевин. — Чудни благинки. Това е приятелят ми Алекс. Дръж се добре с него, Харви. Може някой път да

дойде тук сам, не си и помисляй да го мамиш.

— Твоите приятели са и мои приятели — заяви Харви. — Покажи ми какво носиш.

Алекс и Кевин извадиха от торбите всичко, с изключение на пистолета.

— Чудесно — одобри Харви, докато опипваше палтото. — Поотделно ли да ви плащам?

Кевин кимна.

— Две бутилки водка за твоите неща — предложи Харви. — Навит?

— По-добре да са три — отговори Кевин.

— А най-добре да има слънце и безгрижни дни — срязва го Харви. — Върни слънцето за ден и ще ти дам трета бутилка.

— Добре, нека са две — примири се Кевин. — Я сега обърни внимание на Алекс.

— Очилата ще ти свършат ли работа? — попита Алекс.

— Не знам — отвърна Харви. — Все още няма пазар за тях. Но може да се окажат полезни някой ден. Портфейлът е използваем.

— Нося и ролекс — изтъкна Алекс.

Харви сви рамене.

— Часовникът си е часовник. Днес и биташките часовници работят перфектно. — Почеса се по брадичката. — Чуй какво ще ти предложи. Тъй като си нов в занаята и си приятел на Кевин, ще ти дам шест консерви със зеленчуци плюс две консерви риба тон и пакет с шест бутилки минерална вода.

Алекс видя как Кевин бързо поклаща глава.

— Виж сега — започна Алекс, — може да съм нов, но не съм тъп. Водата ти може да е направо от реката.

— Не бих постъпил така с приятел на Кевин — възрази Харви. — Докарват я от Алтуна.

— Дори и да ти повярвам, а не казвам, че е така, пак искам повече — заяви Алекс. — Ще взема всичко това за портфейла. А какво ще ми дадеш за обувките и часовниците?

— Пазех го за специален повод — каза Харви и извади кутия зърнени закуски. — Можеш да си представиш, че е картофен чипс, просто по-здравословен. Смеси го с рибата тон и ще имаш вечеря, достойна за крал.

— Кралят иска повече — настоя Алекс.

— Аз да не съм Червеният кръст. Нали и аз трябва да печеля по нещо.

— Добре — отвърна Алекс и дръпна портфейла. — Просто ще занеса нещата си при някой честен търговец.

— За къде бързаш? — спря го Харви. — Докъде бяхме стигнали?

— Един безполезен пакет минерална вода, шест консерви зеленчуци, две консерви риба тон и кутия зърнени закуски. Каква друга храна предлагаш?

— Добре, ще добавя и две консерви съомга — съобщи Харви. — И този път, ама само този път консерва пилешка супа.

Кевин кимна почти незабележимо.

— Дадено — одобри Алекс. Подаде портфейла на Харви и напълни чантата си с провизиите.

— Удоволствие е да се работи с теб — каза Харви. — Кевин, следващия път доведи някой по-гламав. И аз трябва да се храня все пак.

— О, признай си, надцакването ти доставя удоволствие — усмихна се Кевин. — Ще се видим пак, Харви.

— Лек ден, хлапе.

Кевин и Алекс излязоха от магазина.

— Върви бързо, но не прекалено бързо — посъветва го Кевин. — Хората биха убили за две бутилки водка.

— Ти имаш пистолет — изтъкна Алекс.

— О, да. Чудя се дали е зареден.

— Защо не пожела храна? — попита Алекс.

— Татко носи бекона вкъщи — обясни Кевин. — Метафорично казано, разбира се. Има фирма за товарни камиони. „Камиони Дейли“. *Наемай седмично. Наемай Дейли.*^[1] Затова все още сме тук. Доста хора изнасят доста неща от Ню Йорк. Подсигурени сме.

— За кого е водката? — попита Алекс.

Кевин се намръщи.

— За майка ми. Предпочита я пред пилешката супа в последно време. Татко все още не се е усетил, че аз съм доставчикът.

Алекс и Кевин достигнаха до „Уест Енд“ и изминаха следващите няколко пресечки в мълчание, потънали в мисли за семействата си.

— Ами това беше — обяви Кевин, когато достигнаха Осемдесет и осма улица. — Да го направим пак утре?

— Мислиш ли, че ще има нови тела? — попита Алекс.

Кевин се засмя.

— Ако сега се върнем на „Ривърсайд“, вече ще има едно-две нови. Мрат като мухи.

Алекс си представи как той и Джули не си лягат гладни.

— По същото време? — попита.

— Да — отговори Кевин. — Не бихме искали да закъснеем за часа по теология.

— Значи, точно в седем. Благодаря ти.

— Няма защо — каза Кевин. — С компания е по-леко. Похапни си добре, Моралес.

— Задължително — отвърна Алекс и за първи път от разговора с Бри насам почувства нещо, наподобяващо щастие.

[1] Игра на думи — фамилията Daley се произнася като думата daily — „ежедневно“. — Б.пр. ↑

понеделник, 29 август

— О, Алекс! — проплака Джули и се спусна в обятията на брат си с насълзени очи.

Алекс сведе поглед към малката си сестра. От началото на всичко бяха изминали три месеца и той никога не я беше виждал да плаче. Тя хленчеше, оплакваше се, цупеше се, пищеше и продължаваше напред, никога не плачеше. Не заплака дори когато вече беше ясно, че мами и папи едва ли ще се върнат. Нито когато Бри замина. Нито когато научи за заминаването на чичо Джими. Нито в безбройните пъти, в които беше гладна, самотна или уплашена. Ала сега ридаше без видима причина.

— Какво се е случило? — попита той, докато внимателно я извеждаше от „Холи Ейнджълс“. — Да не е починал някой?

Джули поклати глава, но продължи да плаче и сълзите ѝ се забиваха в сърцето на Алекс по-мъчително, отколкото го бяха правили тези на Бри.

— Градината — изплю най-сетне тя. — През уикенда сме загубили всичко. Цялата е съсипана — всички зеленчуци. Нашите зеленчуци. Моите бобчета. Искан да си хапнеш от моите бобчета, а сега всички са мъртви.

Алекс си представи редици зелен фасул, положени безжизнени на „Янки Стейдиъм“.

— Плачеш заради някакви бобчета? — попита той. — Нали ни дадоха консерва с боб миналия петък?

— Мразя те! — изрева тя. — Нищо не разбираш.

— Доста работи разбирам — отговори той. — Разбирам, че си разстроена, и не те виня. Цяло лято работеше усърдно в градината. — Спря за момент, но шумът от плъхове го накара да продължи напред. — Все пак ще ви дават обяд, нали? Не е ваша вината, че не можете да работите. — Опита се да овладее паниката си, докато премисляше какво да прави, ако Джули спре да получава обяд.

— Не знам — подсмръкна Джули. — Не ми пука. Ще ми се да бях умряла.

— Не е вярно. Не говори така. Не смей дори да си го помисляш.

— Не можеш да ми нареждаш какво да си мисля — възпротиви се Джули, но поне спря да плаче. — Обичах градината. А тя е мъртва заради студа. Август е, а аз нося зимното си палто и ръкавици и градината ми замръзна до смърт. И мразя трупове! Ненавиждам ги!

Алекс не я винеше. Двамата тъкмо бяха подминали труп, който вече от седмица се разлагаше пред една пицария, докато плъхове оглозгваха плътта му. Първоначално санитарните екипи събираха телата ежедневно. Ала сега вече го правеха без някаква логика или закономерност. Тъй като умираха все повече хора, а курсовете до крематориума оредяваха, труповете се бяха превърнали в част от градския пейзаж. Това беше добре за търговията с Харви, но друг плюс нямаше.

— Ако сега е толкова студено, какво ли ще бъде през декември? — попита Джули.

Алекс поклати глава.

— Не знам — призна той. — Може би дотогава ще са намерили начин да прочистят небето от пепелта. Учените сигурно работят над това.

— Мислех, че търсят начин да върнат луната на мястото ѝ — каза Джули.

— Всичко по реда си.

— Мразя учените — заяви Джули. — Мразя студа и вулканите, и луната. Мразя всичко.

Алекс не си направи труда да я смъмри, защото в този момент и той самият мразеше всичко.

вторник, 30 август

Тази сутрин Алекс изпрати Джули до „Холи Ейнджълс“, но вместо да се отбие да провери петимата души от списъка си, отиде да потърси сестра Рита.

Тя, подобно на всички останали, изглеждаше много по-стара от последния път, в който я беше видял. В очите ѝ имаше тъга и момчето осъзна, че и тя скърби за градината не по-малко от Джули.

— Извинете, че ви безпокоя, сестро — каза той. — Но трябва да знам дали училището ще продължи да сервира обяд за момичетата.

— Доколкото знам, да — отговори сестра Рита. — Поне за момента.

Алекс се усмихна.

— Това е добра новина. Благодаря ви.

Сестра Рита го огледа бавно и внимателно.

— Родителите ви така и не са се върнали, нали? — попита тя. — Джули не говори за това, но сега ти отговаряш за нея.

Алекс кимна притеснено.

— Справяме се — каза той. — Бриана е в манастир извън града, а аз и Джули имаме достатъчно храна. Аз обядвам във „Винсент де Пол“ и сме добре.

— Не се меся — обясни сестра Рита. — Дори и да смятах, че е по-добре Джули да отиде другаде, просто вече няма къде да я пратя. Няма приемни семейства, няма групови домове. Поне не в града. А Джули се справя възможно най-добре, предвид обстоятелствата. Тя е много умно момиче и много работливо. Сигурно се гордееш с нея.

— Благодаря ви. Наистина се гордея — отговори Алекс, изумен от представата, че Джули е някой, с когото може да се гордее. Но сестра Рита имаше право. Джули беше корава и издръжлива, а в днешно време това бяха ценни добродетели.

— Много е лошо, че Ню Йорк е така студен през август — каза сестра Рита. — Струва ми се, че тази зима из страната ще плъзне глад. Всъщност из целия свят. А гладът води със себе си епидемии. Смятам, че ни предстоят ужасяващи времена.

Алекс си помисли за баща си, който най-вероятно беше отнесен от морето, за майка си, която най-вероятно се беше удавила в тунелите на метрото, за брат си, който може би беше или не беше достигнал до Тексас, за чичо си и леля си, които бяха или не бяха пристигнали в Оклахома, за сестра си, която живееше с чужди хора извън града, и за другата си сестра, която се хранеше само два пъти дневно. Реши, че гладът и епидемиите по света са му последна грижа.

— Ще гледам да не го забравя — отвърна той. — Благодаря ви, сестро.

— Алекс. — Сестра Рита улови ръката му. — Чуй ме. Лошото положение сега е нищо в сравнение с това, което предстои. Помисли за

Йосиф и седемте гладни години. Хората успели да оцелеят, защото той ги е подготвил. За момента епархията ни осигурява храна, но ако реколтата из цялата страна загине, доставките ще спрат. Може би нещата ще бъдат по-добре на юг. Може би някъде по света има безопасно място. Но ако възнамеряваш да останеш в Ню Йорк, по-добре събери възможно най-много запаси, докато все още можеш, защото, ако спрат да доставят храна, оставаме без нищо. Опитвахме сами да засадим и отгледаме реколтата, но не успяхме.

Алекс си спомни за бунта за храна и премазаното бебе. Тази картина го преследваше. Щом нещата можеха да се влошат толкова бързо дори в ден, в който поне някои бяха получили храна, какво би станало, когато всички запаси се изчерпеха?

— Ще направя каквото мога — каза той. — Благодаря ви отново.

сряда, 31 август

Алекс заведе Джули на училище, направи си обиколките и отиде в „Сейнт Маргарет“. Пристигна малко след края на сутрешната литургия. Чакането пред кабинета на отец Франко беше доста по-кратко отпреди. По-малко хора, по-малко проблеми.

Въобще не попита свещеника дали има новини от Пуерто Рико. Беше престанал да набира номера на нана още преди да им спрат телефона в апартамента, което беше станало преди две седмици. Папи го нямаше, както и мами, както и Карлос, както и слънцето.

— Нямам вести от приятелите ми в манастира — каза извинително отец Франко. — Но съм убеден, че всичко с Бриана е наред.

— Не затова съм дошъл — отвърна Алекс. — Става дума за Джули. Тя е добре, и двамата сме добре. Все още имаме храна, а в училищата още сервират обяд. Но не знам докога ще продължи това и реших да попитам дали не сте чували за някое място извън града, на което приемат момичета на нейната възраст. След няколко седмици ще навърши тринайсет. Доста е силна и работлива.

— Имаш предвид някой манастир като този, в който е Бриана? — попита отец Франко. — Не съм чувал за друг.

— Имам предвид каквото и да било място — поясни Алекс. — Просто в случай че положението се влоши. Църквата трябва да

разполага с някакво убежище за момичета — сиропиталище или приют, или нещо такова.

Отец Франко поклати глава.

— Трябва да има нещо — настоя Алекс. — Не можете ли да се свържете с епархията и да попитате?

— Ще ти кажа това, което знам — отвърна отец Франко. — През последните три месеца Църквата се занимаваше с починалите и умиращите. Само две католически болници в града останаха отворени. Повечето от малките черкви са затворени и бях уведомен, че и „Сейнт Маргарет“ ще затвори врати преди Нова година. Само се моля да е отворена по Коледа. Всички социални служби прекъснаха дейността си. Всички деца на приемна грижа бяха изпратени извън града през юли, нови деца не се приемат. Повечето от училищата ще затворят тази есен. Във вътрешността на страната има държавни евакуационни лагери. Най-близкият, за който знам, е в Бингхамптън. С Джули можете да отидете там, но не би било разумно да я изпратиш сама. А дори да останете временно там, после пак ще трябва да намерите безопасно място, на което да отидете.

— Няма ли манастири, които приемат момичета? — попита Алекс. — Знам, че е твърде млада за послушница, но все трябва да има манастир, където би могла да отиде.

— Манастирите бяха покосени — отговори отец Франко. — Тези по крайбрежието бяха наводнени, а тези във вътрешността трябваше да се справят със земетресения, вулканични изригвания и болести. Благодаря на Богородица, че успяхме да намерим безопасно място за Бриана. Може би всеопрощаващата Пресвета Дева ще намери място и за Джули.

Пресветата Дева беше намерила място за Джули, помисли си Алекс, докато излизаше от „Сейнт Маргарет“. При чичо Джими и леля Лорейн. Вината за случващото се с Джули беше негова. Заради него тя живееше в този ад и Алекс щеше да прекара вечността в пъкъла заради страданията, които ѝ беше причинил.

четвъртък, 1 септември

Алекс се събуди с мисълта за фенерчето за трийсет долара, без да знае защо. От всички решения, които беше взел, това, да не купи

фенерчето, беше единственото, за което никога не съжаляваше.

После си спомни как продавачът му каза, че цената на фенерчето ще се покачи, и осъзна всичко. Стойността на това, което събираше от трупове, щеше да спадне с намаляването на хранителните запаси. Днес чифт обувки струваше две консерви боб и кутия макарони. След месец щеше да е късметлия, ако получи само макарони.

Първо си помисли, че трябва веднага да излезе и да обиколи целия град в търсене на трупове, но после осъзна какво всъщност означаваше мисълта за фенерчето. Имаше достъп до четири апартамента, пълни с неща, които можеше да използва или размени. Четири сандъчета със съкровища, които беше пренебрегвал, защото дълбоко в себе си беше вярвал, че е грях да взема чужди неща без разрешение.

И без това щеше да отиде в ада. Можеше поне да вземе това, което успее да намери.

Състави плана, без да буди Джули. Трябваше да се направи днес. Не помнеше кога за последно беше имало ток през уикенда, така че не можеше да чака дотогава. В петък сутринта имаше опаска за храна и петък следобед беше най-подходящото време да се пазари, тъй като предполагаше, че запасите на Харви случайно изпадат от петъчните камиони с помощи.

Докато се обличаше, се зачуди дали да не помоли Кевин за помощ в претърсването на апартаментите, но реши да не го прави. Кевин се държеше страхотно, но Алекс не искаше да го поставя пред толкова голямо изкушение.

И все пак се чувстваше виновен, докато двамата с Кевин претърсваха телата по-късно същата сутрин. Но вината се беше превърнала в постоянна част от живота му, подобно на студа, глада и скръбта. А Кевин, дори и да беше забелязал, че нещо тревожи Алекс, реши да не разпитва. Двамата намериха приличен брой обувки, часовници и палта и в замяна получиха супа, зеленчуков микс, черен боб и ориз за Алекс и водка за Кевин.

Джули се беше събудила, когато Алекс се върна.

— Няма да ходим на училище днес — обяви той, докато ѝ подаваше продуктите. — През целия ден ще претърсваме апартаментите, ще събираме това, което можем да използваме, и ще го носим тук.

— А какво ще обядваме? — попита Джули.

— Не знам. Тази храна ще ни стигне ли до вторник?

Джули прегледа донесеното от Алекс и провери запасите в шкафовете.

— От ориза и боба можем да измъкнем по две яденета — каза тя.

— И всеки от нас може да вечеря консерва супа утре. Имаме консерва зеленчуци, консерва моркови и консерва грах. Няма ли да вземеш храна утре?

— Надявам се да взема. Но не трябва да разчитаме на това.

— Значи, няма да обядваме — реши Джули. Намръщи се. — Преди харесвах празниците. А сега празник означава ден, в който няма обяд.

Изведнъж двамата доловиха безползното бръмчене на хладилника, а лампата в хола, която Алекс винаги оставяше включена, грейна.

— Трябва да използваме електричеството, докато можем — каза Алекс. — Хайде да извадим количките за пазаруване и торбите. Ще рискуваме и ще хванем асансьора нагоре, но после трябва да сме внимателни, защото, щом токът спре, може да не дойде до вторник.

Джули изглеждаше замислена.

— Нека оставим всички неща в някой от горните апартаменти — предложи тя. — В противен случай всеки човек на улицата може да види през прозореца събраните вещи.

Алекс не се беше замислял за това. Огледа железните решетки на прозорците им, които предпазваха от крадци. Изглеждаха стабилни, но ако някой беше достатъчно отчаян, можеше просто да разбие вратата.

— Ще дръпнем пердетата — реши той. — И без това отвън не влиза много светлина. Щом вземем няколко допълнителни одеяла, ще покрием прозорците с тях. Така хем ще се предпазим донякъде от студа, хем ще се скрием от погледите на минувачите. Предпочитам да държа нещата тук и да са постоянно подръка.

Джули изрови торбите за боклук изпод мивката.

— Добре — съгласи се тя. — Какво точно ще търсим?

— Абсолютно всичко — отговори Алекс. — Храната вече сме я взели, но съм убеден, че има много палта, пуловери и обувки. Одеяла и юргани. Фенерчета, свещи, батерии, клечки. Чорапи. Алкохол. Всякакви медицински принадлежности. Ще разменя това, което не

можем да използваме. Оглеждането ще трябва да бъде бързо, но обстойно.

— Влошава ли се положението? — попита Джули и Алекс усети прикритата паника в гласа ѝ.

— Да, струва ми се. А не вярвах, че е възможно.

— Не искам да ям плъхове или мъртви хора.

— Нито пък аз — кимна той. — Хайде да тръгваме, за да не ни се наложи.

понеделник, 5 септември

— Джули! — провикна се Алекс, без да успее да скрие раздразнението си. — Тениските ми са мръсни. Не успя ли да ги изпереш по-добре?

Напомни си, че вече никой не бе така спретнат, както някога, но тъй като учебната година официално започваше на следващия ден, Алекс искаше да изглежда възможно най-прилично.

— Защо сам не си изпереш проклетите дрехи? — озъби се тя.

Алекс стисна ръката ѝ.

— Забранявам ти да ми говориш така. Не го прави никога повече.

— Или какво?

— Или няма да ядеш — отвърна той.

Джули го изгледа стъписано.

— Не си сериозен, нали? — попита тя. — Би задържал цялата храна за себе си?

Алекс опита да си спомни кога за последно не беше усещал глад. Бри не гладуваше. Беше охранена като котенце. Ако той беше позволил на чичо Джими да вземе Джули, сигурно и тя щеше да е охранена.

— Не го казах сериозно — отговори той и пусна ръката на Джули. — Докато аз имам храна, и ти ще имаш храна.

— Трудно е да пера на ръка — обясни Джули. — Може би не трябва да ходя на училище, когато вкъщи има ток. Така ще мога да използвам пералнята и сушилнята.

Алекс поклати глава.

— Училището е по-важно — каза той. — Вече сам ще пера собствените си дрехи. И ако не съм достатъчно чист, ще мога да се сърдя единствено на себе си.

— Папи никога не се занимаваше с прането — отбеляза Джули.

— Е, да, ама аз не съм папи — отвърна Алекс. Папи никога не би заплашил дете с глад, независимо колко са мръсни дрехите му.

вторник, 6 септември

Алекс с облекчение видя, че поне някои от момчетата, с които беше ходил на училище миналата пролет, се бяха завърнали тази есен. Огледа присъстващите на литургията и пресметна, че поне една трета от местата в параклиса са заети — не беше зле, като се има предвид, че не бяха приели нови седмокласници, които да заменят завършващите.

Отец Малруни поздрави всички за началото на учебната година и им напомни, че присъствието на литургия е задължително. Бройката на учителите се беше увеличила с две — двама притеснени студенти от семинарията стояха до тримата възрастни свещеници, които бяха удържали фронта през лятото. Господин Ким щеше да преподава всички естествени науки, а господин Бело — всички видове математика. За обяд вече не се изискваше извънкласна работа — всеки, който дойдеше на училище, щеше да получи храна. За Алекс беше станало все по-трудно и отчайващо да проверява хората от списъка. Не искаше да го признае, но физическото изтощение му тежеше — може би защото почти не се хранеше или пък защото въздухът беше лош. И макар да не искаше да се замисля за това, лошият въздух и липсата на храна най-вероятно бяха сред причините, довели до смъртта на някои от хората, които беше задължен да посещава през лятото.

Обядва с Кевин, Тони Лорето и Джеймс Флахърти. Джеймс беше прекарал лятото при баба си и дядо си в Пенсилвания и на Алекс му се струваше странно да го види отново. Беше му трудно да проумее, че хората с пари могат да идват и да си отиват когато пожелаят, че липсата на нечие лице не означава задължително смърт.

— Как беше там? — попита Алекс и погълна на три хапки обяда си от червено зеле и печен фасул.

— Зле — отговори Джеймс.

— И обядът е такъв — вметна Кевин, но Алекс забеляза, че и той изяде всичко светкавично.

— В какъв смисъл зле? — попита Тони. — Земетресения? Наводнения?

Джеймс поклати глава.

— Там е тотално мъртвило — отговори той. — Тук все още получаваме доставки с храна, а през повечето работни дни има и ток. Там няма нищо. Ако щете вярвайте, но тук е и малко по-топло. Градът задържа лошия въздух, но и топлия въздух. А там, без небостъргачи, въздухът е по-чист и по-студен. Но цялата земеделска реколта е загинала и много фермери обсъждаха как ще трябва да заколят животните си, тъй като няма да има с какво да ги хранят през зимата, дори ако ситуацията се подобри идната пролет.

— Което няма да се случи — отбеляза Кевин.

— И според мен не ни чака нищо добро — съгласи се Тони. — Особено тук.

— Но в провинцията поне няма трупове на всеки ъгъл — сви рамене Джеймс. — Ню Йорк не беше такъв, когато заминах. Как издържате въобще? С всички тези тела и плъхове...

— След известно време спира да ти прави впечатление — отвърна Тони. — Трябва да се пазиш от плъховете, но общо взето, и те не представляват особен проблем. Ядат само умрелите и не закачат другите хора.

— Учудвам се, че се върна — каза Кевин. — Мислех, че всеки, който замине, напуска града завинаги.

— Баща ми все още не може да замине — обясни Джеймс. — Той е кардиолог. Можех да остана с баба и дядо, но храната не стигаше за трима ни. Затова се върнах, докато позволят на татко да напусне.

— Какво ще стане с баба ти и дядо ти, знаеш ли? — попита Тони.

— Все още не сме сигурни. Всичко се променя непрекъснато, не е ясно дали ще намерят къде да отидат.

— Мислех, че евакуационните центрове са отворени за всички — вметна Алекс.

— Да не си луд? — възкликна Джеймс. — Баща ми никога няма да изпрати родителите си в евакуационен център.

— Моралес живее в пещера, не му се връзвай — каза Кевин.

— Млъквай, Кевин — изсъска Алекс. — Какво им е лошото на евакуационните центрове?

— Какво им е хубавото? — попита на свой ред Джеймс. — Половината Ню Йорк е натъпкан в Бингхамптън. При това лошата

половина.

— Никой не отива в евакуационните центрове, ако има друг избор — обясни Тони. — Не че и там не са натикани много свестни хора.

— Свестните нямат шанс — каза Джеймс. — Престъпност, болести, недостиг на храна.

— Значи ще съм си като у дома — подметна Кевин, по никой не се засмя.

— Откъде знаеш? — настоя Алекс. — Бил ли си там?

— Майка ми беше — отговори Тони. — Преди две седмици отиде там по работа. Съпровождаха я двама въоръжени охранители и въпреки това тя каза, че никога през живота си не е изпитвала такъв страх. Центърът в Бингхамптън е устроен за трийсет хиляди души, а в момента съдържа сто хиляди. Националната гвардия отговоря за реда в центъра, но не им достига персонал. Ако излезеш от обекта да търсиш храна, хората от града ще те застрелят на място. Няма бани и тоалетни, а в момента хората замръзват до смърт. Радвай се, Джеймс, че не са пратили баща ти да работи там. Хората мрат като мухи, защото лекарите не достигат.

— Баща ми има твърде много влиятелни пациенти — отвърна Джеймс. — Където отидат те, той ще ги последва. И повярвай ми, Алекс, те няма да отидат в евакуационен център.

Тони кимна.

— Татко не би оставил мама — каза той. — А няма да изпратят мен и братята ми сами без тях, така че за момента и ние оставаме в града.

— Тук си ми харесва — въздъхна Кевин. — Трупове и така нататък.

— Тук е за предпочитане — съгласи се Джеймс. — В Ню Йорк хората може да умират, но поне градът е жив. В провинцията всичко е мъртво.

сряда, 7 септември

За вечеря Алекс и Джули си поделиха консерва кисело зеле.

— Сестра Рита казва, че вегетарианците живеят по-дълго — сподели Джули. — Казва, че е хубаво, че се храним така.

— Не ми трябва проповеди от света сестра Рита за това колко ни е добре — отвърна Алекс. — Обзалагам се, че тя всяка вечер похапва пържолки, докато ние умираме от глад.

— Не е вярно! — настоя Джули. — А ние наистина ли умираме от глад?

— Не — въздъхна Алекс. — Съжалявам. Прекалено много ми се струпа напоследък.

— Мога ли да ти помогна с нещо? — попита Джули.

Алекс поклати глава.

— Просто имам проблем, който трябва да разреша сам.

Джули занесе съдовете и приборите до мивката. Алекс я гледаше и се опитваше да измисли начин да я опази жива и здрава. Когато най-сетне си призна, че такъв няма, се прибра в своята стая и яростно запрати требника си в стената.

понеделник, 12 септември

Още щом приближиха апартамента, Алекс усети, че нещо не е наред. Одеялото, което беше заковал от вътрешната страна на прозореца на хола, се развяваше свободно.

„Джули беше права“, помисли си той. Някой действително беше нахлул в дома им. Цялата храна, която беше взел от Харви — бе прибрал едва ли не всичките запаси на дилъра — можеше вече да е отмъкната. Бутилките алкохол, които беше заделил, одеялата и юрганите, двата спални чувала, които беше открил с такава радост, кутията цигари, кафето, бирата, аспирина, витамините, хапчетата за сън, лекарствата против настинка. Електрическата печка, електрическата възглавница, електрическото одеяло. Кожените палта, вълнените палта, пуловерите, ботушите. Беше малоумно от негова страна да задържи всичко това в приземния апартамент. Ако папи или чичо Джими, или дори Карлос беше предложил да съхранява нещата в някое от горните жилища, Алекс щеше да се съгласи. Но тъй като предложението дойде от Джули, той го беше отхвърлил.

Джули. Какво щеше да прави с нея? Не можеше да й позволи да влезе в апартамента, но да я остави сама навън не бе по-безопасно.

— Станало е нещо — прошепна той, посочвайки към развяващото се одеяло. — Влез във входа и се качи на третия етаж. Движи се възможно най-бързо, но тихо. Ще дойда при теб, когато е безопасно. Тръгвай!

Джули го послуша. Алекс изчака пет минути, за да е сигурен, че тя е в безопасност, и отключи външната врата на мазето. Ако крадецът беше само един, изненадващата поява на Алекс би могла да го прогони. С треперещи ръце момчето отключи вратата на апартамента и изкрещя през прага:

— Махай се веднага! Имам пистолет!

— Алекс? Не стреляй! Аз съм, Бри!

— Бри? — извика Алекс. — Добре ли си?

— Да — отвърна тя. — Прибрах се. Сама съм.

Алекс се втурна в апартамента и прегърна силно сестра си, докато тя не започна да кашля.

— Бри, какво става? — попита той. — Наред ли е всичко?

— Да — отговори със задъхване тя. — Всичко е наред. Къде е Джули? Какво се е случило?

— Господи, скрих я — възкликна Алекс. — Остани тук. Не ходи никъде. — Той се засмя. — Как само ще ти се зарадва! Почакай. Ще се върнем след две минути.

Алекс с нежелание остави Бри сама и тичешком се качи на третия етаж.

— Всичко е наред — подвикна на Джули. — Слизай.

— Май е трябвало да заковеш одеялото по-добре — подметна Джули, докато вървяха надолу.

Алекс се засмя.

— Май да — съгласи се той.

Не си спомняше някога да се е чувствал по-щастлив. Имаха храна вкъщи, разполагаха със стоки, които да разменят, сестрите му си бяха у дома. Благодарни от сърце на Иисус Христос и за първи път го стори искрено.

— Джули!

— Бри? Бри, наистина ли си ти?

Бри се закашля отново.

— Нищо ми няма — изрече гърлено тя. — Просто съм много щастлива.

— Ще желаеш ли малко чай? — предложи Алекс. — Джули, сгрей вода за чая.

Джули изтърча в кухнята и сложи чайника на котлона.

— Не мога да повярвам, че си тук — каза Алекс и стисна ръката на Бри. — Какво се е случило? Кога пристигна?

— Преди около час — прошепна Бри. — Толкова се уплаших. Одеялата на прозорците и всички онези вещи, струпани в стаята на мами... Тя върна ли се? А папи?

Алекс поклати глава.

— И от Карлос нямаме вести.

Джули прескочи обратно в хола.

— Заради студа е, нали? — попита тя. — И вашите посеви са замръзнали.

Бри кимна.

— И затова ви разпратиха по домовете? — попита Алекс. — Не искат вече да ви хранят и затова ви зарязват?

— Не, Алекс, въобще не беше така — отвърна Бри. — Сестрите ядяха по-малко, за да има достатъчно за нас. Бяха чудесни. — Бри отново започна да кашля. — Чантата ми — изпъшка тя.

Алекс вдигна чантата и я подаде на Бри. Тя я разтвори и измъкна нещо. Алекс разпозна предмета — инхалатор. Някои от съучениците му бяха имали астма. Но Бри не беше астматичка.

Бри вдиша дълбоко и кашлицата затихна.

— Някои от нас се разболяха — каза тя. — Аз и две други момичета. Сестра Ан ни заведе на лекар и той каза, че имаме астма, развита в зряла възраст. Нещо като обикновена астма, но започва по-късно. Докторът каза, че нищо ни няма, но трябва да се пазим от въздуха. Много е пепелив, а ние работехме навън по цял ден и ни дойде в повече. Сестрите не можеха да задържат нито едно от болните момичета, затова ни докараха обратно до Ню Йорк. Заедно с още две момичета, чиито родители сами бяха настояли за това. Опитаха се да ви позвънят предварително, но телефонът не работеше.

Алекс кимна.

— Тази астма — започна той — ще изчезне ли, след като вече не работиш на открито?

— Не мисля така — отвърна Бри. — Не и докато не се изчисти въздухът. Докторът каза, че трябва да излизам навън само в краен случай. Каза, че някога е имало лекарство, което предпазвало от астматични пристъпи, но вече било изчерпано. Даде ни инхалатори, но ни обясни, че трябва да се пазим от пристъпи, като стоим на закрито, не се натоварваме и избягваме силни вълнения. Много се развълнувах, като ви видях. — Тя се усмихна. — Струваше си. О, Алекс, Джули, така се радвам, че съм си вкъщи!

Алекс си помисли, че Бри ще се нуждае от храна и лекарства. Нямаше да може да ходи на училище и съответно нямаше да получава обяд там. Щеше да му се наложи да взема и Джули на опашката за храна и да се надява, че и Кевин ще продължи да го придружава. Дори със запасите в апартамента и с три торби храна вместо две, пак

трябваше да пропуска вечерите, ако искаше Бри и Джули да ядат по два пъти на ден.

Забеляза, че сестра му не бе охранена като котенце. Беше бледа и толкова слаба, колкото и преди да замине. Заминаването ѝ за лятото се беше оказало ползотворно за него и Джули, но не и за самата Бри.

Но в този момент Бри се усмихна.

— Знаех, че ще спазиш клетвата си — каза тя. — Знаех, че ще сте тук, когато се върна. Никога повече няма да ви оставя. Никога.

Алекс се взря в сестра си. „Нещата ще се наредят“, помисли си той. Богородица му беше върнала сестра му. С нейна помощ щяха да намерят начин да оцелеят.

сряда, 14 септември

Докато Джули и Алекс се прибираха от училище, видяха как мъж скача от седмия етаж и се сгромолясва на тротоара на шест метра от тях.

Алекс сграбчи сестра си и усети как крехкото ѝ тяло трепери под зимното палто.

— Побързай — каза той и я задърпа към тялото. — Ти вземи обувките, аз ще проверя за портфейл и часовник.

Джули се взря стъписана в Алекс. Той я подбутна към краката на мъжа.

— Алекс, струва ми се, че е жив — промълви тя. — Мисля, че още диша.

— Има ли разлика? — попита Алекс. — Скоро ще умре. Хайде, вземай обувките.

Джули се наведе и изхлузи обувките на мъжа. Алекс откопча часовника му, после прерови джобовете, ала не откри нищо.

— Помогни ми с пуловера — нареди на сестра си. — Вдигни лявата ръка, аз ще хвана дясната.

Джули го послуша и двамата заедно измъкнаха пуловера. Алекс го прибра заедно с обувките.

— Няма портфейл — отбеляза той. — Но и това трябва да ни стигне за няколко кутии супа.

— За какво говориш? — проплака Джули.

— Какво мислиш, че правя всяка сутрин? — попита Алекс. — Така набавям храна.

— Бри знае ли?

— Не — призна той. — И ти няма да й кажеш.

Джули застина.

— Искаш ли да идвам с теб? Рано сутринта?

— Не — отвърна той. Нямахте нужда това да тежи на съвестта и на двама им.

петък, 16 септември

— Толкова много храна! — възкликна Бриана, докато Алекс разтоварваше двете торби на кухненския под. — Три чанти тази сутрин, а сега и всичко това. Откъде се появява?

Появяваше се от това, че Алекс, Джули и Кевин бяха стояли на опашка за храна почти пет часа на минусови температури. Все по-малко хора чакаха, но и по-малко хора раздаваха храната. До десет сутринта вече всички кашляха, но никой не си тръгна. Кевин изпрати Джули до „Холи Ейнджълс“, а Алекс занесе торбите вкъщи. После събра четири бутилки вино, задигнати от 11Е, кутия цигари от 14Ж и мъжко палто, часовник и обувки, измъкнати от тяло, на което се беше натъкнал по пътя. Харви отказа часовника с думите, че пазарът вече се е свил, но с радост прие виното и цигарите и даде на Алекс достатъчно храна, че да изкарат цяла седмица, че и повече. Алекс най-много се радваше на двете кутии с риба тон и консервата съомга. По дяволите вегетарианците и по-дългият им живот.

— Нещата трябва да са наред, щом има толкова много храна — каза Бри, докато разпределяше продуктите по шкафовете. — О, Алекс. Яйчен прах! Хубав е почти колкото и истинските яйца.

— Ядеше ли истински яйца във фермата? — попита той. Температурата в апартамента беше около десет градуса, но Бри правеше нещата по-топли и слънчеви.

Тя кимна.

— В началото всяка сутрин. След това кокошките престанаха да снасят. И кравите по-трудно даваха мляко. Всеки ден се моля за монахините и момичетата, които останаха с тях. Смятам, че на нас ни е по-леко.

— И аз така чувам — потвърди той.

Бри се извърна и го погледна в очите.

— Не спирай да вярваш в чудеса. *La madre santissima*^[1] бди над нас. Знам, че е така, защото всяка нощ ѝ се молах да се върна вкъщи и да заваря теб и Джули тук.

Алекс си помисли за всички молитви, които беше изрекъл в последните четири месеца, и за това колко малко от тях бяха чути. Но защо въобще биха го слушали Бог и Света Богородица, след като консерва съомга бе по-важна за него от мъките Христови?

неделя, 18 септември

Лицето на Бри сияеше, докато приближаваха „Сейнт Маргарет“, и Алекс почувства, че е взел правилното решение, като ѝ е позволил да дойде на литургия. Дори когато Бри свали медицинската си маска и използва инхалатора, защото беше започнала да кашля, Алекс знаеше, че е постъпил добре. Щеше да бъде по-безопасно да я оставят вкъщи, но животът на Бри нямаше смисъл без Църквата.

Алекс потъна в размисли, както напоследък се случваше често по време на литургия. Ако земеделската реколта из страната и света загинеше поради липсата на слънчева светлина, колко време още Ню Йорк щеше да получава хранителни помощи? Ако „Холи Ейнджълс“ и „Винсент де Пол“ затвореха врати, какво щяха да обядват Алекс и Джули? Ако Кевин решеше, че вече не му се чака часове наред на опашка за храна, която дори не яде, щяха ли да им стигат две торби?

И това бяха дребните грижи. На Алекс дори не му се мислеше какво щеше да прави, ако им свършеше горивото за отопление или ако река Хъдсън прелееше и достигнеше Уест Енд авеню, или ако се наложеше той и сестрите му да напуснат Ню Йорк.

„Живей за мига — каза си той. — Погледни Бри. Виж колко е щастлива. Тя не е глупачка. Знае по-добре от теб колко е крехък животът. Но намира утеха във вярата. Не можеш ли да направиш същото?“

Ала отговорът беше „не“.

понеделник, 19 септември

Тази сутрин Алекс беше казал на Джули да го изчака в „Холи Ейнджълс“, защото ще я вземе по-късно. Когато часовете му приключиха, отиде при отец Малруни.

— Искам да ви се изповядам — обяви Алекс.

Веждите на отец Малруни се изстреляха нагоре.

— Господин Моралес, от доста години не съм слушал изповеди — сподели той. — Несъмнено можете да отидете при свещеника в „Сейнт Маргарет“.

Алекс поклати глава.

— С него би било твърде лесно.

— Ами някой от другите свещеници тук? — предложи отец Малруни.

— Не, отче — отвърна Алекс любезно, но категорично.

Отец Малруни замълча.

— Ами добре — каза накрая той. — Предполагам, че този кабинет и преди е бил използван като изповедалня.

— Прости ми, отче, съгреших — произнесе Алекс. — Минаха пет месеца от последната ми изповед.

Отец Малруни кимна.

— Съборих старец на земята — продължи Алекс. — После стъпих върху него и най-вероятно съм счупил всичките му пръсти. И не спасих бебе, което бе смазано пред очите ми. И двамата най-вероятно са мъртви.

— Съзнателно ли избра да не спасиш бебето? — попита отец Малруни. — По своя воля ли събори стареца, зли намерения ли имаше?

— Случи се по време на бунт. Въобще не мислех. Ако бях спасил бебето, можеше да загубя сестра ми. Ако не бях блъснал стареца, несъмнено щях да я загубя. Предполагам, че го направих по своя воля, не знам дали съм имал зли намерения. Но това не е единственият ми грях, далеч не. Крада от мъртвите. Вземам всичко, което мога, и го разменям за храна. Карам и сестра ми да го прави. Вече дори не ме е грижа дали са живи, или мъртви, стига да мога да набавя храна за семейството. И не го правя само за сестрите ми. И аз изяждам своя дял.

— Ядосан ли си на Бог? — попита отец Малруни.

— Не — отговори Алекс. — Почти ми се иска да бях. Така е и с родителите ми, и с брат ми. Всички изчезнаха. Карлос най-вероятно е жив, не знам със сигурност. Понякога се замислям за тях, ала болката и гневът са толкова силни, че не мога да ги понеса. Затова изключвам емоциите си. Спирам да чувствам. Същото важи и за Бог. Някога се молех и действително вярвах в думите, които изричах. А сега са просто думи. Защото ако си позволя да почувствам болката и гнева, това ще ме убие. Или аз ще убия някого. Знам, че е грешно да чувствам това към Бог, както знам, че е грешно да не чувствам нищо. Не мразя Бог. Но мразя това, че не го обичам.

— Мисля, че само светец би могъл да обича Бог в подобни обстоятелства — отговори отец Малруни. — А през всичките ми години като преподавател никога не съм попадал на седемнайсетгодишен светец. Твоят грях е гордостта, господин Моралес. Страданията ти не са по-страшни от тези на всички останали, вината ти несъмнено не е по-голяма. Ти си млад човек, който си е поставил много високи цели и през целия си живот се е трудил за постигането им. Оценявам това. Искане ми се да имах повече ученици като теб. Ала сега единствената ти цел трябва да бъде да оцелееш и да запазиш сестрите си живи. Иисус разбира болката. Сърцето му е изпълнено с любов към теб. И се надява собственото ти страдание да ти помогне да разбереш по-добре Неговото. Ако Бог искаше свят, изпълнен със светци, никога не би създал юношеството. Това е. Прекалено мек ли бях?

Алекс избърса сълзите си.

— Не знам — каза той и се опита да се усмихне. — Как да се покая?

— Отиди в параклиса и се помоли за смирение — посъветва го отец Малруни. — Помоли се да приемеш факта, че си само на седемнайсет и не можеш да разбереш всичко, което се случва. Изкажи на Иисус своята благодарност за това, че ти и сестрите ти все още сте живи. Но трябва да вярваш в думите, които изричаш пред Бог. Той ще разбере, ако не е така. Той би простил гнева, но не и лицемерието.

— Да, отче.

— И направи нещо, с което да зарадваш сестрите си. Тяхната радост би била както дар за Бога, така и Неговият дар за теб.

Алекс кимна. Тържествено се покая и смълчан, изслуша как отец Малруни му дава прошка за греховете.

Когато влезе в параклиса, вътре имаше две момчета, които се молеха мълчаливо. Алекс сведе глава пред кръста, после коленичи до една от пейките. „Прости ми за гордостта, Господи — замоли се той. — Прости ми това, че реших, че мога да се справя без Твоята подкрепа и без Твоята любов.“

вторник, 20 септември

— Джули, става ли да идеш в стаята на мами и да направиш отново списък на всичко, което има там? — попита Алекс след училище. — Одеаяла, палта, батерии. Направи един списък за одеаялата, един за дрехите и един за всичко останало. Не пропускай нищо.

— Защо не го направи Бри, докато сме на училище? — измрънка Джули.

— Защото помолих теб — отговори Алекс. — Хайде, моля те.

Джули се намръщи, но взе химикалка и тетрадка и отиде в спалнята на мами. Алекс даде на Бри знак да го последва в кухнята.

— Рожденият ден на Джули приближава — прошепна той. — Хайде да ѝ направим парти изненада.

— Нима можем? — озадачи се Бри. — Истинско парти? Редно ли е?

Алекс се усмихна.

— Можем. Редно е — заяви той. — Но няма да се справя сам. Знам, че ти не можа да получиш парти за рождения си ден, но се надявам, че няма да имаш против да спретнем изненада за Джули.

— С най-голяма удоволствие! — възкликна Бри. — О, Алекс! Истинско парти. Може ли да поканим момчета?

— Джули би ли се зарадвала? — попита той.

Бри завъртя очи.

— Тогава ще намеря момчета — обеща Алекс. — Просто ми кажи какво смяташ за уместно и аз ще се постарая да го набавя.

петък, 30 септември

— Хайде — каза Алекс на Джули. — Да тръгваме.

— Но днес имам рожден ден — проплака тя. — Не ми се ходи на църква на рождения ми ден.

— Джули — поде Алекс със сериозен тон, — знаеш, че мами отиваше в „Сейнт Маргарет“ на всеки наш рожден ден, за да благодари на Исус и Богородица. Трябва да запалим свещ за нея, папи и Карлос. Спри да се мотаеш.

— Бри ще дойде ли? — попита Джули.

Бриана поклати глава.

— Ще остана тук и ще ти приготвя специална празнична вечеря — отвърна тя. — Не всеки ден човек навлиза в юношеството.

— Ще се върнем след около час — каза Алекс. — Хайде, Джули. Шал и ръкавици.

Джули въздъхна.

— Никога преди не съм носила шал и ръкавици на рождения си ден.

Но все пак ги сложи и последва Алекс на улицата.

Двамата изминаха мълчаливо няколкото пресечки до черквата — Джули беше напълно нацупена, а Алекс мислеше за друго. Влязоха в храма, свалиха ръкавиците си, топнаха пръсти в свещената вода, прекръстиха се, поклониха се пред разпятието, после намериха пейка и коленичиха за молитва.

Алекс погледна скришом Джули, вече на тринайсет. Все още бе дете, но в много отношения беше по-зряла от Бриана. Алекс се съмняваше, че Джули ще успее да запази вярата си, както го беше направила Бри. Джули винаги е била по-сърдита, по-несдържана и последните няколко месеца не бяха променили това. Алекс знаеше, че не е справедливо нито да сравнява сестрите си, нито пък да очаква, че всичките ужаси ще направят Джули по-нежна и деликатна личност. Особено след като тя никога не е била нежна и деликатна.

Алекс се усмихна. Не би искал да живее с две сестри като Джули, но все пак беше хубаво, че едната е именно такава. Докосна я нежно по рамото и ѝ даде знак да се изправи. Отидоха при свещите, които сега бяха малко и запалиха една. Алекс се помоли за всички изчезнали и молитвата извираше от сърцето му.

Докато вървяха обратно към апартамента, Алекс си помисли за всички неща, които трябва да обясни на Джули. Уроци за това как да бъде жена, лекции за това как трябва да се старее в училище и да

накара мами и папи да се гордеят с нея. Но думите не искаха да излязат и той си позволи да запази мълчание.

— Да не би телата да са повече отпреди? — попита Джули, когато достигнаха Уест Енд авеню. — В смисъл, повече от миналата седмица.

— Не мисля, че умират повече хора — отговори Алекс, натъжен от това, че смъртта се натрапва в живота им дори на рождения ден на сестра му. — Май просто събират телата по-рядко.

— Това не е хубаво. Има повече плъхове. Мразя плъхове.

— Не мисли за тях днес — посъветва я Алекс. — Имаш рожден ден. Мисли за хубави неща.

— Ще се опитам — въздъхна тя. — Опитвам се, Алекс. Наистина. Просто е доста трудно.

— Знам. Хайде. Я да видим каква гозба ни е измайсторила Бри.

Той отключи входната врата, после и вратата на апартамента.

— ИЗНЕНАДА!

— Какво?! — извика Джули. — О, Алекс! — Тя прегърна брат си, после дотича до Бри и я взе в обятията си.

Алекс се усмихна. Всички бяха там: Кевин, Джеймс и Тони, приятелките на Джули — Британи и Лорън, както и отец Малруни. Нежна светлина от запалени свещи падаше върху жълтите хартиени гирлянди, висящи край вратата, и големия надпис „ЧЕСТИТ РОЖДЕН ДЕН, ДЖУЛИ!“, закачен на одеялото върху прозореца на хола.

Докато се здрависваше с всички, Алекс си помисли колко е забавна ситуацията. Никога не беше канил съучениците си вкъщи, тъй като винаги се бе срамувал малко от жилището си. Не беше единственият ученик, приет на стипендия във „Винсент де Пол“, но момчетата, които беше искал да впечатли, тези като Крис Флин, имаха пари и родители с връзки. Но благодарение на целия хаос парите вече не означаваха нищо. Връзките, освен тези по високите етажи, оставаха в миналото. Сега всички бяха еднакви в очите на обществото и Бога, а неговият апартамент поне се намираше на удобно място и не изискваше човек да се катери десет етажа по стълбите.

Специално благодари на отец Малруни. Колко би се зарадвала мами да види, че свещеник, при това изпълняващ длъжността директор на академия „Сейнт Винсент де Пол“, присъства на рождения ден на дъщеря ѝ.

— Радвам се, че ме покани, Алекс — отговори отец Малруни. — Хубаво е да видя усмивки на младите ви лица.

Джули несъмнено се усмихваше. Алекс не можеше да си спомни дали някога я е виждал толкова щастлива. Тя се беше родила навъсена. Но сега лицето ѝ искреше от радост.

— Донесох преносим CD плейър — съобщи Тони. — Реших, че може да потанцуваме.

Четири момичета се подсмихнаха. Момчетата избутаха мебелите до стените и направиха място за танци. На диска, който беше пунал Тони, имаше песни от миналата пролет — песни, които накараха Алекс да се почувства отново млад. Джеймс покани Джули на танц, Кевин покани Бри, Тони покани Британи, а Алекс покани Лорън. Нито едно от момчетата не беше особено добър танцьор, но момичетата сякаш не забелязваха. Алекс беше поканил Джеймс и Тони не просто защото бяха две от момчетата, с които се разбираше, но и защото бяха двама от по-привлекателните младежи, останали в училището. Не че външният вид имаше значение. Бяха четири момчета и четири момичета и всички се редуваха да танцуват един с друг. Дори отец Малруни се включи в действието и енергично затанцува с Джули.

— Бих искал да споделя, че на младини бях голяма фурия — каза отец Малруни. — Но тези модерни нови танци като валса ме изтощават.

— Но валсът не е модерен, нали? — озадачи се Лорън.

— Не, скъпа — въздъхна отец Малруни. — Това беше просто извинение на един възрастен човек.

Наложил се Бри да прекъсне танците и да използва инхалатора. Алекс се притеснил, че това ще я накара да се почувства неудобно, но Тони каза, че той също има астма, и двамата седнаха на дивана и се заговориха спокойно за това. Всички се сгряха толкова много от танците, че свалиха палтата си. На Алекс почти му се зави свят от носталгия, когато видя Бри и Тони да седят на дивана облечени така, както някога се обличаха обикновените хора.

— Имаме нужда от освежители — заяви Кевин и бавно закрочи към кухнята. — Някой иска ли кола?

— Кола? — изпищяха момичетата.

— Ще донеса чаши — каза Бри и сякаш от нищото изникнаха хартиени чаши.

— Това е моят принос — усмихна се Тони. — Хартиените неща. Кевин ми даде инструкции и аз ги изпълних точно.

— Щеше ми се да правеше така и в час по латински — промърмори отец Малруни и всички се засмяха.

Кевин напълни на всеки по чаша кола.

— За Джули! — обяви той. — Нека животът ѝ бъде изпълнен с любов и щастие!

Всички вдигнаха чаши и казаха в хор:

— За Джули!

Макар колата да беше топла, тя им подежда като диска на Тони — напомни им какъв е бил животът преди няколко месеца.

— А сега нещо наистина специално — нададе глас Джеймс. — Е, надявам се да е специално, но нищо не обещавам.

Отиде в кухнята, забави се известно време и после се върна в хола. В ръцете си носеше торта, украсена с четиринайсет горящи свещи.

— Честит рожден ден! — запяха всички. — Хайде, Джули, духни свещите! Пожелай си нещо!

Джули стисна очи, после ги отвори и духна свещите. Успя да ги угаси от втория или третия път. Алекс си каза, че това не значи, че тя вече не е силна, просто свещите върху тортата ѝ бяха станали много.

— Та това е шоколадова торта! — възкликна Джули, докато я разрязваше. — Шоколадова торта с шоколадова глазура. О, Джеймс, откъде я намери?

— Не я намерих — отговори Джеймс. — Просто къщи ни беше останала една стара кутия микс за торта и пакет глазура. Всъщност беше доста вълнуващо. Имаме електрическа печка, така че просто се надявахме токът да не спре, преди тортата да се е опекла, което почти се случи. Отвътре може да е малко клисава, но е най-доброто, което успях да направя.

— Това е най-красивата торта, която някога съм виждала — каза Джули. — Не мога да повярвам, че семейството ти се е отказало от нея.

И Алекс не можеше да повярва. Зачуди се колко ли чифта обувки беше събрал Кевин, за да се сдобие с продуктите, и благодари мислено на своя приятел, който беше организирал всичко така прецизно и сега

никой нямаше да се замисля за това, колко живота бе коствала тази проста недопечена торта.

Ала още първата хапка от шоколадовата торта прогони всички мисли за смъртта. Беше си цяло чудо. Тортата, колата, засмените му красиви сестри — това бяха истински чудеса.

— Тони донесе хартиените неща, а Джеймс донесе тортата — обобща Кевин. — Така че аз донесох подаръка. Честит рожден ден, Джули. Не е много, но се надявам да ти хареса.

Подаде ѝ малък пакет със странна форма, увит в стара хартия с коледна украса.

Джули я разви така, сякаш хартията беше чисто злато. Под опаковката имаше слой салфетки, а под тях — червило.

— Божичко! — изпискаха момчетата. — О, Джули, цветът е съвършен! Хайде, Джули, сложи го!

Тя се обърна към Алекс.

— Може ли?

— Само ако ми позволиш един последен танц — отвърна той.

Джули изтича в банята, момчетата я следваха по петите. Алекс се възползва от възможността да благодари на Джеймс, Тони и Кевин за това, че бяха направили рождения ден на сестра му толкова специален. И тримата се държаха, сякаш не беше кой знае какво, но Алекс осъзнаваше колко важен беше този ден за Джули, за Бри и за приятелките на Джули. Независимо от всичките ужаси в живота им, те бяха отишли на парти и бяха танцували с истински момчета.

Когато Джули излезе от банята, устните ѝ бяха яркорозови, подобно на бузите ѝ. Алекс ѝ се поклони и я съпроводи до дансинга. Джеймс намери една бавна песен и Алекс и Джули потанцуваха за момент, а после Кевин го потупа по рамото и зае мястото му.

— Най-добре да преместим обратно мебелите — каза отец Малруни, когато песента свърши. — Не бихме искали да нарушим вечерния час.

Само за минута-две момчетата върнаха всичко на мястото му. Тортата беше свършила, но все още имаше няколко чаши кола, които Кевин им каза да задържат.

Тони каза, че ще изпрати Лорън до дома ѝ, тъй като тя живееше само на две пресечки от него, а Кевин обеща да стори същото с Британи. И двете момчета се закискаха весело и прегърнаха Джули

на тръгване. Джеймс, Тони и Кевин целунаха Джули по бузата, което предизвика нова вълна кикоти. Всички си сложиха палтата, шаловете, ръкавиците и излязоха в леденостудената есенна вечер.

Джули пристъпи към Бри, след това към Алекс и ги пое в обятията си.

— Това е най-хубавият рожден ден, който някога съм имала — каза тя. — Когато казвам молитвите си тази нощ, ще благодаря на Мария, *Madre de Cristo*^[2], за това че ме е дарила с най-добрия брат и най-добрата сестра на света и че ми позволи да стана на тринайсет.

[1] Пресвета Богородица (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Майката на Христос (исп.). — Б.пр. ↑

понеделник, 3 октомври

Когато Алекс се приближи към шкафчето си, завари там Джеймс и Тони. И двамата изглеждаха недоволни и Алекс моментално реши, че нещо лошо се е случило заради партито.

— Трябва да поговорим с теб — каза сериозно Джеймс, което не повиши настроението на Алекс.

Тони изглеждаше почти огорчен.

— Знаем, че в момента положението е тежко за теб и семейството ти и не искаме да влошаваме ситуацията — започна той. — Но целия уикенд мислех за това, а Джеймс говори с баща си и вчера всички имахме съвещание в черквата. Налага се да ти кажем нещо.

Съзнанието на Алекс запрепуска през всички катастрофални варианти. Нито един не звучеше реалистично, освен може би възможността да го изключат от училище. Но не можеше да си представи защо. Прочисти гърлото си и зачака.

— Става дума за Бриана — съобщи Тони. — Сестра ти.

— Знам коя е Бриана — отвърна Алекс.

— Тони — прекъсна ги Джеймс. — Ето какво, Алекс. Бри има астма, като Тони, и не е добре за здравето ѝ да живее в приземен апартамент. Не казваме, че не го поддържаш чист — убедени сме, че го правиш. Но в тези места просто се събира мухъл, а сега, с всички тези наводнения, проблемът е дори по-сериозен.

Алекс изгледа добронамерените си приятели. Тони, с неговата астма, най-вероятно не беше стъпвал в приземие преди миналата седмица. А Джеймс, като син на кардиолог, водеше изключително здравословен начин на живот.

— Мама казва, че все още има някои отворени убежища — каза Тони. — Те са под контрола на общината и са сравнително безопасни.

— Няма да се местим в убежище — заяви Алекс. — Но ще видя какво мога да направя, за да реша проблема.

— Извинявай, че се намесваме — сведе глава Джеймс. — Ако ставаше дума само за теб и Джули, не бихме казали нищо. Но знаем, че правиш всичко, което можеш, за доброто на семейството си, а Бри действително трябва да се изнесе от приземието.

Алекс кимна. Астмата беше нещо напълно ново за него, но не и за Тони и бащата на Джеймс. Щом те казваха, че Бри трябва да напусне техния апартамент, щеше да е грешно да не ги послуша само заради своята гордост.

вторник, 4 октомври

— Джули и аз ще пропуснем училище утре — обяви Алекс, докато вечеряха макарони със сос маринара.

— Така ли? — изненада се Джули. — А къде ще обядваме?

— Аз мога да не обядвам утре — включи се Бри. — Ще си разделите моята порция.

— Ще обядваш — заяви Алекс. И без това се притесняваше, че Бри не се храни, когато не е до нея да я следи. — Джули и аз ще се справим някак.

— Та защо няма да ходим на училище? — попита Джули.

— Изнасяме се.

— Не можем! — възкликна Бри. — Ако се изнесем, мами, папи и Карлос няма да могат да ни намерят.

— Ще им оставим бележка — каза Алекс. — На масата, където непременно ще я видят. Няма да се местим много далеч. Просто отиваме горе, в апартамент 12Б.

— Какво не е наред с нашето жилище? — попита Джули. — Всичките ни неща са тук.

— Знам — кимна Алекс. Беше прекарал цялата нощ в разработване на план как да преместят всичко, което бяха взели от другите апартаменти, в 12Б. А трябваше да се погрижат и за дрехите и храната си. — Затова ще се преместим утре. В сряда обикновено има ток, така че ще можем да използваме асансьора. Първо ще качим Бри, а после ти и аз ще опаковаме нещата и ще ги пренесем горе. Дватама ще ги разтоварим. Бри ще държи вратите отворени.

— И аз мога да помогна с разтоварването — настоя Бри.

— Не — заяви категорично Алекс. — Ти няма да вдигаш тежко. Джули и аз ще се справим.

— Как си взел толкова важно решение, без да се посъветваш с нас? — попита Джули. — И защо 12Б? 14Ж е с две спални.

— Хората от 12Б ни позволиха да използваме техния апартамент — обясни Алекс. — Ще се чувствам по-спокойно, ако останем там. Вие с Бри ще вземете спалнята, а аз ще спя в хола. Сигурно имат разтегателен диван, а ако нямат, ще вземем матрак от някой от другите апартаменти и ще спя на него. Ще се справим.

— Щом смяташ, че така е най-добре — въздъхна Бри. — Просто ми се ще да можеш да помогна с още нещо.

— Можеш да помогнеш с разопаковането — каза Алекс. — Ще прибереш храната в шкафовете и така нататък. Не се тревожи, Бри. Няма да останеш без работа.

— Да не смяташ, че приземията ще бъдат наводнени? — поинтересува се Джули. — Затова ли трябва да се преместим горе?

Алекс кимна.

— Ще се случи скоро — потвърди той. — И затова по-добре да изнесем нещата от тук, докато можем. Пък и не знаем колко още ще има ток, а не искам да мъкна целия багаж нагоре по стълбите. Така че утре е ден за преместване.

Бри се усмихна.

— Всяка нощ се молах да се върна у дома и да ви заваря тук — сподели тя. — Но явно домът не е жилището. Домът е мястото, където сте вие.

— Никъде няма да ходим — настоя Алекс. — Освен дванайсет етажа нагоре.

сряда, 5 октомври

Алекс помоли Бог и папи за прошка, когато започна да забива пироните, които щяха да придържат сгънатите надве одеяла за изолация на прозорците на апартамент 12Б.

— Естествено — измрънка Джули. — Най-последно се нанасям в жилище с хубава гледка и разбира се, няма да мога да й се порадвам.

понеделник, 10 октомври

— Цял ден ли ще стоиш там, или ще дойдеш да ми помогнеш? — попита Кевин. Самоубиецът беше паднал по странен начин, тялото му беше извито и Кевин не можеше да измъкне обувките му.

Алекс издърпа едната обувка, а Кевин се зае с другата.

— Как мразя трупно вкочаняване — изръмжа Кевин. — Какво ли не правя за мама.

— Явно я обичаш много — отвърна Алекс. — Аз съм длъжен да върша това, трябва ни храна. Но ти го правиш заради водката.

— На вас ви трябва храна, на нея водка — каза Кевин и най-сетне измъкна обувката. Изрита тялото с отвращение и се заоглежда за нов труп. — Пък и съм й длъжник.

— Какво искаш да кажеш — попита Алекс.

— Тя ми е майка — отговори Кевин. — Не е за хвалене, но като малък доста подмокрях чаршафите. Мама никога не ми се е карала, никога не ми е казвала, че съм лош или че вината е моя. Така че, щом сега се налага да положа това допълнително усилие, за да й набавя нещото, което желае, ще го направя. Ако кажеш на някого за това, ще те убия.

— Не се тревожи — успокои го Алекс. — Пък и не остана на кого да кажа.

— И това е вярно.

Алекс внезапно си припомни една нощ, малко след като се бяха преместили на Осемдесет и осма улица, когато беше подмокрил леглото си. Бе отишъл в стаята на мами и папи, разплакан от срам и мъка.

Те се бяха върнали в неговата стая, папи му беше помогнал да си облече чиста пижама, а мами беше сменила чаршафите. Карлос се бе събудил и бе нарекъл Алекс „бебе“, а папи беше казал на Карлос да замълчи, защото като дете е правил и по-гадни работи. Алекс още си спомняше как папи го вдига на горното легло и как родителите му го целуват по челото за лека нощ.

Болката от загубата и гневът го удариха в стомаха и почти го събориха на колене.

— Добре ли си? — попита Кевин.

Алекс искаше да каже „не“, да каже, че не е добре и никога повече няма да бъде добре. Почувства ярост и негодувание и за момент

включи Кевин в списъка на нещата, които мразеше, защото Кевин имаше храна и дом, и родителите.

— Да, добре съм — отвърна Алекс. — Сигурно съм ял нещо гадно.

петък, 14 октомври

Когато отиде да вземе Джули от „Холи Ейнджълс“, Алекс вече беше в лошо настроение. Пред блока им се беше събрала купчина обрани мъртви тела, нямаше гаранция, че някой въобще ще ги прибере, и самото достигане до входната врата изискваше ловко преминаване покрай гладните плъхове.

Алекс, Кевин и Джули бяха стояли пет часа на опашка за храна тази сутрин при температура доста под нулата и режещ студен вятър. Кевин беше изпратил Джули до „Холи Ейнджълс“, а Алекс беше отнесъл торбите, които не съдържаха особено много храна, до дванайсетия етаж по стълбите, тъй като токът отново беше спрял. После беше отнесъл някои вещи за обмен при Харви и макар в замяна да бе получил оскъдни продукти, пак се беше наложило да изкачи стълбите до новото им жилище. Бри беше прекарала сутринта в апартамента, без да има възможност да използва електрическата печка или електрическото одеяло, завита в спалния си чувал. Алекс отвори консерва зеленчуков микс и нахрани сестра си с лъжица, за да не се налага тя да изважда ръцете си от чувала. Отец Малруни го беше изгледал под вежди, когато Алекс най-после беше пристигнал в училището, и до обяд момчето се беше тревожило, че няма да го допуснат до столовата. Очите му страдаха от преумора, защото се беше опитал да чете на оскъдната естествена светлина, и макар в сградата на училището да поддържаха температура тринайсет градуса, Алекс не бе успял да се отърси от сутрешния мраз.

Имаше уговорка да излезе на пазар за трупове с Кевин на следващата сутрин, но не се надяваше да изкара нещо особено, тъй като вече нямаше търсене на часовници, а дори обувките не носеха някогашната печалба. Но това поне му даваше оправдание да излезе от апартамента и да не прекара деня в бездействие край двете си сестри.

Бри още настояваше да посещава неделната литургия, което означаваше, че се нуждаеха от допълнителен половин час, за да слязат

по стълбите и да достигнат „Сейнт Маргарет“, а после и допълнителен половин час, за да се върнат вкъщи. Трябваше да спират на всеки етаж, за да си поема тя дъх, освен това използваше инхалатора си по два или три пъти на слизане. Но това бяха единствените моменти, в които Бри излизаше от апартамента и сърцето на Алекс не му позволяваше да ѝ ги отнеме. Ситуацията не се облекчаваше от факта, че Джули искаше да изтърчи сама напред, а Алекс не ѝ позволяваше. Доколкото знаеше, бяха единствените останали в сградата, но това не означаваше, че е изключено някой да се крие на стълбището, и затова Алекс не можеше да поеме риска да пусне Джули сама нагоре. Затова Джули прекарваше неделните следобеди нацупена, Бри се задъхваше и обясняваше, че се чувства добре, а Алекс трябваше да се държи състрадателно, макар да му се искаше просто да избяга.

Веднага разбра, че почивните дни, които не чакаше с нетърпение, се очертаваха още по-неприятни. В очите на Джули блестеше нещо особено. Не беше изглеждала така, откакто реколтата в градината бе загинала.

— Какво има? — попита Алекс. — Не са ви нахранили, нали?

Джули кимна.

Алекс се помоли за търпение и разбиране. В понеделник щеше да провери кой светец е покровител на търпението. Би оценил помощта му.

— Изглеждаш разстроена — отбеляза той. — Искаш ли да ми кажеш какво се е случило?

— Няма да ти хареса — отвърна Джули.

Алекс изсумтя.

— Недей! — проплака Джули. — Винаги се държиш така, сякаш всичко става по моя вина. Бри върши всичко добре, а аз правя всичко зле! Ужасно е!

— Какво? — изкрещя Алекс. — Казах, че си разстроена, и изведнъж това ме превръща в злодей?

— Ако ще ми викаш, няма да ти кажа — заяви Джули.

— Добре — отвърна Алекс. — Недей. Хич не ми и пука.

— Ще ми се Карлос да беше тук.

— И на мен — отговори Алекс. Карлос и мами, и папи, и чичо Джими, и леля Лорейн, и всички други възрастни, които знаеха как да се справят с Джули.

Сведе поглед към сестра си. Беше стояла пет часа с него и Кевин на студа, без да се оплаква, без да мрънка, без да промълви дори дума. Нещо неприятно ѝ се беше случило в училище и Алекс заради лошото си настроение не ѝ бе дал шанс да му разкаже със свои думи.

— Съжалявам — каза той, без дори да може да обясни за какво съжалява. Списъкът беше прекалено дълъг. — Кажи ми, когато пожелаеш.

— Искан ми се да бях Бри — отвърна Джули. — В смисъл, аз да бях заминала и аз да се бях върнала болна. Защото знам, че ти харесваш нея повече, отколкото харесваш мен, и съжалявам, че си вързан с мен, вместо да можеш да правиш неща с нея.

Алекс знаеше, че трябва да увери Джули, че я харесва точно колкото харесва Бри, но нямаше смисъл. Джули знаеше истината. Беше ѝ я набивал в главата в продължение на тринайсет години.

— „Холи Ейнджълс“ затваря — изтърси Джули.

Алекс замръзна неподвижно, затвори очи и се помоли да е чул думите ѝ погрешно.

— Днес беше последният ден — допълни тя.

— Откога знаеш? — попита той, сякаш това можеше да промени нещо.

— Съобщиха ни го в понеделник — отговори тя. — Боях се да ти кажа. Знаех, че няма да ти хареса.

— Права си, не ми харесва. Ако ме беше предупредила, можех да говоря със сестра Рита. Казаха ли ви къде ще учите оттук насетне?

— Съжалявам — сведе поглед тя. — Вината не е моя. Наистина.

— Просто ми кажи — настоя Алекс. Надяваше се да е място, на което ще ѝ дават обяд.

— „Винсент де Пол“ — прошепна Джули.

— Господи — изрече Алекс при мисълта, че ще изгуби последното си убежище.

— Не е нужно да ходя на училище — продължи Джули. — Бри не ходи. Мога да оставам с нея, ако така предпочиташ. Ще учим заедно. Мога да не обядвам. Наистина не би било проблем.

Алекс се върна към последната вечер, в която беше разрязвал пица в заведението на Джоуи, беше се притеснявал за това, кой ще е редактор на училищния вестник, беше мечтал за пълна стипендия за „Джорджтаун“. Наистина ли беше недоволен, защото бе само

заместник-председател на класа? Действително ли е бил толкова млад, толкова глупав?

— Всичко ще е наред — каза той на сестра си, защото тя заслужаваше да го чуе. — Така ще е по-лесно. Няма да се налага да те изпращам до „Холи Ейнджълс“ и да те прибирам. А и „Винсент де Пол“ ще ти допадне. Сестрите от твоето училище също ли ще дойдат, или ще имате часове с момчетата?

— Някои от сестрите ще дойдат — обясни Джули. — В „Холи Ейнджълс“ не са останали чак толкова много ученички, затова някои от сестрите са освободени. Но ще си имаме свои часове. Няма да ме виждаш, Алекс, обещавам. Няма да ядем в столовата. Ще обядваме в класните си стаи. Съжалявам.

— И аз съжалявам — отвърна Алекс. — Знам колко много обичаше „Холи Ейнджълс“.

Помисли си колко добре бяха опазили тайната. Дори Кевин не знаеше, че момичетата ще дойдат във „Винсент де Пол“.

— Няма значение — промълви Джули. — Вече нищо няма значение.

Алекс нямаше силата да спори.

понеделник, 17 октомври

Преди литургията отец Малруни изнесе на момчетата строга реч за това, как ученичките от „Холи Ейнджълс“ са техни гости и всеки контакт между тях трябва да е кратък и любезен. Ученичките от „Холи Ейнджълс“ щяха да използват третия етаж на сградата, а всички часове на момчетата щяха да се провеждат на първия и втория. Двете училища щяха да посещават параклиса и библиотеката в различни часове, като присъствието на литургия оставаше задължително за възпитаниците на „Винсент де Пол“.

Алекс не беше ходил на училище с момичета от седми клас, когато се бе записал във „Винсент де Пол“. Липсата на момичета му помагаше да се съсредоточи върху това, което беше най-важно за него: оценките му, заниманията му, бъдещето му. Разбира се, щеше да му е приятно да си има приятелка, и знаеше, че много от съучениците му излизат с момичета от „Холи Ейнджълс“ или дори от обикновени

гимназии. Но техният живот беше уреден. Те можеха да си позволяват забавления.

Спомни си, че миналата пролет Крис го беше попитал дали иска да отидат на двойна среща на бала на „Холи Ейнджълс“. Приятелката на Крис имаше съученичка, която тъкмо беше скъсала с гаджето си и спешно се нуждаеше от кавалер, с когото да го замести.

Всяка събота Алекс работеше в пицарията на Джоуи. Вместо да обясни това на Крис, той беше смотолевил, че баща му е в Пуерто Рико за погребение на роднина и не знаят кога ще се върне. Извинението беше смехотворно, но Крис го беше приел и бе изказал съболезнованията си.

Балът трябва да беше насрочен за съботата, в която папи не се върна. Най-вероятно да беше отменен. Копнежът и негодуванието, които бяха разяждали Алекс, се бяха оказали напълно ненужни.

петък, 28 октомври

Алекс вървеше към столовата, когато усети потупване по рамото. Обърна се и видя Тони.

— Реших, че това ще ти е от полза — каза Тони и му подаде малка хартиена торбичка.

— Какво е това? — попита Алекс.

— Патрони за инхалатора на Бри — обясни Тони. — Имах няколко резервни, затова реших да ти ги дам.

— Благодаря ти.

— Няма проблем — отвърна Тони.

Алекс предполагаше, че това е лъжа, но беше прекалено благодарен, за да задава допълнителни въпроси.

понеделник, 31 октомври

— Предаде ли на Тони благодарственото ми писмо? — попита Бри, след като Алекс и Джули се бяха върнали от училище.

— Абсолютно — излъга Алекс. Никой не беше виждал Тони. Алекс беше направил грубо преброяване по време на литургията — още дванайсет ученици на „Винсент де Пол“ липсваха. Може би някои щяха да се появят през идните дни, но той се съмняваше. Изчезналите

изчезваха завинаги. Но реши да не казва на Бри, защото за нея изглеждаше важно да напише благодарствено писмо. Предпочиташе да я излъже, отколкото да я разстрои.

— Утре е денят на Все светии — смени темата Алекс. — Помислих, че можем и тримата да отидем на литургията в „Сейнт Маргарет“.

— О, това би ми харесало — възкликна Бри. — Благодаря, Алекс.

— Може ли да пропусна? — попита Джули. — Може първо да ме заведеш на училище и после да отидете на литургията.

— Но това е свещено задължение — възпротиви се Бри. — С мами винаги ходехме на литургията по случай Все светии.

— Знам — отвърна Джули. — Но искам да отида на литургия в сряда, когато е денят за възпоменание на покойниците. Искам да се помоля за мами и папи.

— Но те не са мъртви — изненада се Бри.

— Ти си луда — заяви Джули. — Нали, Алекс? Мами и папи са мъртви от първия ден. Всички го знаят. И ти го знаеш, Бри. Просто не искаш да го признаеш.

— Как можа да изречеш подобно нещо? — проплака Бри. — Говорих с папи. Не може да се измъкне от Пуерто Рико. А мами трябва да е жива, тъй като Алекс не е намерил тялото ѝ на „Янки Стейдиъм“. Не е ли така, Алекс?

— Това, че не искаш да признаеш, че са мъртви, не означава, че не са! — разяри се Джули. — Грях е да не се помолим за душите им, нали, Алекс?

— Грях е да се държиш така, сякаш родителите ти са умрели, докато те са живи — отвърна Бри. — Понякога си мисля, че предпочиташ да ги няма. Така имаш повече свобода. Трябваше да прекараш лятото там, където бях аз, и тогава щеше да оцениш дома и семейството.

— А ти трябва да прекарваш всеки ден така, както го живея аз! — Джули вече крещеше. — Вързана за една луда сестра, която непрекъснато се моли, вместо да си върши работата.

— Работя! — настоя Бри. — Върша си училищните задачи, докато вас ви няма.

— Да бе... Само аз готвя и чистя.

— Мислех, че обичаш да готвиш — намеси се Алекс. — Пък и колко му е? Цялата храна е от консерви.

— Готвенето нямаше да ми пречи, ако не се налагаше да мия чиниите — каза Джули. — Или да бърша прах, което ме карате да правя всеки ден, както и да бърша пода с парцал.

— Жилището трябва да е чисто заради астмата на Бри — обясни Алекс. — И не искам тя да мие чинии в студената кухня. Би било вредно за нея.

— И затова аз да правя всичко? Не е честно!

— О, я порасни — тросна се Алекс.

— Мразя ви! — изкрещя Джули, избяга в спалнята и тресна вратата след себе си.

— Аз мога да мия съдовете — проговори Бри. — Наистина мога.

— Не — отсече Алекс. — Ще ѝ мине.

— Какво правим с литургията утре? — попита Бри.

— Утре е денят на Все светии. Разбира се, че ще отидем.

А на следващия ден щеше да отиде с Джули на службата за възпоменание на починалите и да се помоли за папи и мами. И вече сам щеше да бърше прахта и пода.

сряда, 9 ноември

Когато Алекс и Джули се върнаха от училище, Бри ги чакаше.

— Днес е рожденият ден на папи — каза тя. — Мисля, че е редно да го отпразнуваме по някакъв начин.

Алекс и Джули си размениха погледи.

— Как например? — попита Алекс.

Бри се усмихна.

— Не знам — призна тя. — Просто с нещо. Може би да отидем в „Сейнт Маргарет“ и да запалим свещ за него.

— Ние вече го направихме на път за къщи — отвърна Джули.

— Помолихте ли се за безпроблемното му завръщане? Боя се, че ще се опита да стигне до Ню Йорк с лодка. Това би било доста опасно с приливите и цунамитата.

— Убеден съм, че папи не прави нищо опасно — увери я Алекс. — Не се безпокой за него днес, става ли? Той не би искал да прекараме рождения му ден в тревоги.

— Проверих запасите ни — каза Бри. — Оказва се, че имаме цял буркан сос от миди. И половин кутия спагети. От това би се получила великолепна вечеря.

— Пазех ги за Деня на благодарността — заяви Джули. Алекс я стрелна с поглед. — Права си, Бри. Нека ги сготвим днес. За папи.

— В „Сейнт Маргарет“ ще има вечеря за Деня на благодарността — отбеляза Алекс. — Преди малко окачиха съобщение. Ще идем там.

— Това би било великолепно! — зарадва се Бри. — Помните ли пуйките с пълнеж?

— Тиквен пай. Захаросани сладки картофи — каза замечтано Джули. — Ала най-вероятно ще получим ориз и боб.

— Няма значение — отвърна Бри. — Имаме за какво да сме благодарни. Имаме този разкошен апартамент, имаме храна, имаме църквата и най-вече имаме се един друг.

— Мда — въздъхна Джули. — Но все пак бих се зарадвала на тиквен пай.

— Помните ли как преди няколко години мами купи на папи много лотарийни билети? — попита Алекс, защото не искаше да мисли за пуйки и пълнежи, и тиквени пайове, и всички неща, за които не беше благодарен.

— Един от тях спечели — каза Бри. — Петдесет долара.

— Папи заведе всички на кино — добави Джули. — Дори Карлос дойде.

— Мислите ли, че все още правят филми? — попита Бри.

— Едва ли — отвърна Алекс. — Не биха могли с всичките наводнения по Западното крайбрежие.

Джули изглеждаше притеснена.

— Имам няколко билета от лотарията — промълви тя.

— Откъде ги взе? — попита Алекс.

— От магазинчето на чичо Джими — призна тя. — Помниш ли как ме оставихте вътре сама? Пълних торбите с храна, но също така откъснах няколко билета и ги прибрах в джоба си.

— Джули! — възкликна Бри. — Това е кражба.

— Изповядах се и се покаях — отвърна Джули. — А дори да искам, не мога да върна билетите на чичо Джими.

— Поглеждаш ли си ги? — попита Алекс. — Дали някой от тях не е печеливш?

Джули поклати глава.

— Пазех ги за Коледа. Но може би е по-добре да ги използваме днес, тъй като е рожденият ден на папи, а той обожаваше лотарията.

— Хайде да го направим сега! — оживи се Бри. — Коледа е толкова далеч.

— Защо не? — сви рамене Алекс. — Джули, донеси билетите.

Джули изтича в спалнята и се върна с билетите.

— Колко са? — попита Алекс.

— Двайсет и седем — каза Джули.

Алекс се засмя.

— По девет за всеки — обяви той. — Добре, ето ти монетка, Джули, ето една и за Бри и една за мен. Хайде да проверим колко сме богати.

Бри изписка почти веднага.

— Пет долара! — изврещя тя.

Алекс триеше и триеше, но не намираше нищо.

Джули въздъхна и се прекръсти.

— Богати сме — каза тя. — Алекс, виж това.

Алекс взе билета от ръката ѝ. Не можеше да повярва на очите си и го подаде на Бри за потвърждение.

— Десет хиляди долара? — попита тя.

Алекс го грабна отново и го огледа по-внимателно.

— Десет хиляди долара.

— Това ще ни измъкне от тук, нали Алекс? — попита Джули. — С десет хиляди долара можем да си купим билети за някъде, нали?

Алекс отново се взря в билета. Не можеше да си спомни кога за последен път беше виждал някой да използва пари, но това не означаваше, че парите са излезли от употреба. Правителството още съществуваше и правителството дължеше на собственика на този лотариен билет десет хиляди долара. Въпросът беше за какво можеха да послужат десет хиляди долара.

— Може би трябва да кажем на Кевин — предложи Джули.

Алекс осъзна, че не иска да каже на Кевин, както не искаше да му каже, че разменя алкохол и цигари. Някои неща човек трябва да запази за себе си.

— Харви може да ни помогне — каза той. — Но нека не храним големи надежди.

— Не може ли да използваме билета, за да вземем храна? — попита Бри. — Истинска храна. Много. Така няма да се налага да напускаме Ню Йорк.

— Искам да го използвам, за да се измъкнем от тук — заяви Джули. — Билетът е мой. Аз го взех от магазинчето и после беше в моята купчинка, затова аз решавам какво ще правим с него.

— Но какво ще си помислят мами и папи, ако не сме тук? — попита Бри. — Или Карлос? Как ще ни намерят, ако заминем?

— Минаха шест месеца! — изкрещя Джули. — Те са мъртви. И Карлос може да е мъртъв. Няма да вися тук и да умра, докато ги чакам да се върнат. Ти остани, ако искаш, но аз заминавам!

Бри се закашля.

— Къде е инхалаторът? — попита Алекс, докато се оглеждаше из хола за него.

— В спалнята — произнесе задъхано Бри.

Алекс се втурна в спалнята и грабна инхалатора от нощното шкафче на Бри.

— Трябва да е при теб непрекъснато! — изкрещя той и едва се въздържа да не запрати инхалатора по нея.

Бри вдиша дълбоко. Кашлицата ѝ стихна.

— Извинявай — прошепна тя. — Забравих.

— Не може да забравиш — продължи Алекс. — Едно забравяне и си мъртва. Ами ако беше получила пристъп и ние не бяхме вкъщи?

Бри се заплака.

— Честит рожден ден, папи — промърмори Джули.

— Край вече! — извика Алекс. — Джули, отивай в стаята си веднага.

— Защо? — попита тя. — Не съм виновна, че Бри е луда.

— Веднага — нареди Алекс, опитвайки се да овладее гнева си. — Преди да те вдигна на ръце и да те отнеса там.

— Прекалено си слаб, че да успееш — заяви тя, но си взе печелившия билет и се прибра, тръшвайки вратата на спалнята зад себе си.

Бри продължаваше да плаче. Кърпичките им бяха свършили преди месеци, а тоалетната хартия беше прекалено ценна, за да я хабят. Алекс отиде в кухнята и взе една от трите последни салфетки, за да може Бри да си издуха носа с нея.

— Бри, трябва винаги да носиш инхалатора със себе си — каза той. — Не може просто да го оставиш някъде.

— Знам — отвърна Бри. — Съжалявам. Бях в спалнята и после чух, че се прибирате, и толкова се развълнувах, че го забравих. Винаги го нося със себе си. Наистина, Алекс.

— Добре — кимна той. — Съжалявам, че ти се разкрещях.

Бри вдигна глава към него и той съзря сълзите в очите ѝ.

— Не можем да заминем — настоя тя. — Домът ни е тук.

— Не знам — въздъхна той. — В даден момент може да се наложи.

— Но не сега. Не и преди мами и папи да се върнат.

— Ще го обсъдим по-късно. Сега трябва да поговоря с Джули. Би ли останала тук?

— Няма проблем — съгласи се Бри.

Алекс дори не почука. Джули седеше от своя край на леглото, загледана в юргана, който покриваше прозореца на спалнята.

— Ще използвам билета, за да се измъкна от тук — каза тя. — Не ми пука какво ще кажете ти и Бри. Билетът е мой и искам да се махна.

— Джули, не е толкова просто — отвърна Алекс.

— Напротив, просто е. Хората заминават постоянно. Всичките ми приятели заминаха. Повечето сестри заминаха. Само ние сме толкова глупави, че да стоим тук.

— Не сме глупави.

— Бри е — каза Джули.

— Я не говори така — озъби се Алекс. — Вярата ѝ е по-силна от твоята. Може би ти си глупавата.

Джули го погледна право в очите.

— Каж ми, че мами и папи са живи — настоя тя. — Каж ми, че наистина мислиш, че са живи.

— Няма значение какво мисля аз. Дори няма значение какво мисли Бри. Това, което има значение, е, че Бри не може да извърви пет крачки, без да получи астматичен пристъп, а ти си на тринайсет и не можеш да се грижиш сама за себе си.

— Ще мога, ако ми се наложи — заяви Джули.

Алекс поклати глава.

— Не, няма да можеш. Не мога да замина с теб и да изоставя Бри. Нито мога да остана с Бри и да те пусна да отпрашиш сама нанякъде.

Алекс съзнателно не спомена варианта, в който изоставя и двете си сестри и заминава сам.

— Но може би с билета ще намерим начин да се измъкнем — каза Джули. — Десет хиляди долара, Алекс. Това са много пари. С тях може да отидем на сигурно място, където Бри да оздравее.

Алекс знаеше, че Бри никога няма да оздравее. Но се трогна от това, че Джули още вярваше в чудеса.

— Ще говоря с Харви. Обещавам.

— Искам да дойда с теб. Билетът е мой.

— Добре — съгласи се Алекс. — Ще отидем при Харви утре, на път за училище. А сега се захващай с приготвянето на вечерята. Спагети със сос от миди. Истински пир в чест на папи.

— Добре — отвърна Джули и протегна ръка към Алекс. — Няма да ме изоставиш, нали? Обещавах?

— Обещавам — увери я Алекс. — *Te amo, hermanita*^[1], макар да ме побъркваш.

Джули стана от леглото.

— Мислиш ли, че някъде по света все още има тиквен пай? — попита тя.

— Надявам се — отговори Алекс. Поне в този случай Джули не искаше твърде много.

четвъртък, 10 ноември

Джули подскочаше през целия път до Харви.

— Надявам се да отидем някъде, където е топло и слънчево — говореше тя. — Може би трябва да отидем до Тексас и да намерим Карлос.

Алекс искаше да я предупреди да не храни големи очаквания, но през последните шест месеца Джули не беше имала причини да се надява на каквото и да било, затова момчето не желаше да я обезкуражава. Пък и си беше истинско чудо да намерят печеливш лотариен билет на рождения ден на папи. Семейство Моралес отдавна заслужаваше поне едно чудо.

Харви не беше получил седмичната си доставка, затова складът му беше почти празен.

— Тук ли е? — попита със съмнение Джули, докато влизаха вътре.

— В петък е по-пълно — отговори той.

— Алекс — поздрави го Харви. — Радвам се да те видя. А кой е това?

— Харви, това е сестра ми Джули. Джули, това е Харви.

Харви се усмихна. Алекс забеляза, че прекупвачът е изгубил един зъб от последната им среща насам. Харви изгиваше, подобно на самия град.

— Имаме нещо — каза Джули. — Нещо ценно. Нали, Алекс?

— Много ценно — потвърди той.

— В замяна на него искаме да се измъкнем от Ню Йорк — продължи Джули. — Аз, Алекс и Бри.

— Коя е Бри? — попита Харви.

— Сестра ми — отвърна Джули. — Има астма, затова е важно да отиде на място с по-чист въздух, където да оздравее. Някъде, където е топло и слънчево. А тя не може да върви много дълго, затова до там трябва да се стига лесно.

— Това е сериозна поръчка — заяви Харви. — Знам какво носиш обикновено, Алекс. Хубави неща са, не ме разбирай погрешно, ама не можеш да ги размениш за билет за рая.

— Да му покажа ли? — попита Джули и преди Алекс да има шанса да отговори, тя извади лотарийния билет от джоба си и го размаха. — Това е печеливш билет на стойност десет хиляди долара! — изписка тя. — Достатъчно ценно ли е?

Харви взе билета от ръката на Джули. Огледа го внимателно, после го остави на тезгяха.

— Все трябва да струва нещо — каза Алекс. — Какво можеш да ни дадеш за него?

Харви се засмя.

— Преди шест месеца щеше да струва десет хиляди долара. Може би дори и преди пет. Но сега дори не струва хартията, на която е отпечатан.

— Защо? — попита Джули. — Това е печеливш лотариен билет. Ню Йорк трябва да плати на притежателя.

— Миличка, на Ню Йорк не му пука — отвърна Харви. — Нали разбираш, Алекс. Вече никой не използва пари. Всичко става с храна и гориво, и връзки.

— Някой би трябвало да го иска — настоя Джули. — Не искаме истински пари за него. Просто да се измъкнем от Ню Йорк.

— Все още можете да се махнете от града — напомни Харви. — Евакуацията продължава.

— Проблемът не е в самото измъкване — каза Алекс, макар да знаеше, че това е само отчасти вярно. — А в това, да намерим сигурно място, където Бри може да получи медицинска помощ.

Харви поклати глава.

— За това ще трябва да дадете доста повече от лотариен билет. Има такива места, но трябва да познаваш човек с връзки. Иначе няма да се уредиш.

— Може ли да получим нещо за билета? — попита Алекс.

Нямаше да понесе недоволството на Джули, ако си тръгнеха с празни ръце.

Харви погледа билета.

— Знаеш, че те харесвам, Алекс. Предлагаш кофти сделка, но аз те уважавам. Не те мамя. За теб, два буркана пилешка супа.

— Не — заяви Джули и грабна билета от него. — Ще занесем билета на някой друг. Някой, който ще ни помогне.

— Миличка, няма никой друг — отвърна Харви. — Аз съм последният представител на изчезващ вид. Мога да добавя и консерва ананас. Това би ви дошло добре.

Алекс си представи консервата ананас. Бри обожаваше ананас.

— Джули — промълви той. — Ананас. Това е почти като тиквен пай.

— Мразя те! — извика Джули и изхвърча от магазина.

— Джули — викна след нея Алекс. — Харви, съжалявам. Знаеш какви са момичетата на тази възраст. Избухват от най-малкото.

— На колко е години? — попита Харви.

— На тринайсет — отговори Алекс.

Харви кимна.

— Тийнейджъри — промълви той. — Знаеш ли какво, я вземи ананаса. Лудост е да си раздавам стоката, но ако това ще я зарадва, значи си струва.

— Благодаря — отвърна Алекс и взе консервата. — Наистина го оценявам, Харви.

— Няма проблем — кимна Харви. — Ще дойдеш ли утре? Ще получа добро зареждане.

Алекс си помисли за оредяващите запаси от алкохол и пуловери и кимна.

— В късните сутрешни часове — каза момчето. — След опашката за храна.

— Най-доброто време — усмихна се Харви. — Ще ти запазя нещо.

— Оценявам го — отвърна Алекс. — Благодаря за ананаса. Отново се извинявам за Джули. Таеше големи надежди.

— Нещата навсякъде са трудни. Сигурно не е леко да имаш малка сестра.

— Да — въздъхна Алекс. — Хич не е леко. Мерси отново. До утре.

Излезе от магазина, но не видя отпред Джули.

Idiota^[2], помисли си Алекс. Да избяга така. Нещата не протекоха както беше очаквала и тя трябваше да отпраши по особено драматичен начин. Алекс се изкуши да отиде на училище и да остави Джули да се оправя сама. Нека се прибере вкъщи и затръшне проклетата врата на спалнята. Бри можеше да се справи с нея. А още по-добре би било той и Бри да си поделят ананаса и Джули да остане на сухо. Това би й било за урок.

Алекс поклати глава. Животът с тринайсетгодишно дете го караше да мисли така, сякаш и той беше на толкова. Трябваше да намери Джули. Независимо дали се бе запътила към къщи, или към училище, трябваше да тръгне от Харви в посока центъра. Алекс щеше да я настигне и да й се скара, че е избягала така. А вечерта щяха да изядат ананаса. Това щеше да им подейства добре.

Беше дотолкова свикнал с тишината по улиците, че първо дори не разпозна звука. Думите бяха неясни, но гласът принадлежеше на момиче и бе изпълнен със страх.

Първата му мисъл беше да се затича, да открие източника на звука, защото беше сигурен, че гласът принадлежеше на Джули и че някой я беше хванал. Но какво щеше да постигне, ако просто изтичаше там? Похитителят на Джули сигурно имаше оръжие, а дори и да нямаше, Алекс не беше в добра форма за уличен бой. Наблизо нямаше полицаи. По дяволите, наблизо нямаше никого, само плъхове и трупове. И някой, който беше хванал сестра му.

Алекс свали обувките си, за да не издава шум и се затича по посока на звука. Забеляза едър мъж на Деветдесет и първа улица, който влачеше Джули към парка, докато тя се опитваше да се отскубне.

— Пусни ме! — крещеше момичето.

Мъжът се изсмя.

— Няма кой да те чуе. По-добре недей да се съпротивляваш.

— Алекс! — извика тя. — Алекс!

Мъжът се изсмя още по-силно.

Алекс се прокрадна толкова близо до мъжа, колкото посмя.

Джули се опита да изрита похитителя.

— Помощ! — викаше тя. — Някой да ми помогне!

— Ядосваш ме вече — каза мрачно мъжът. — Ще си платиш за това.

Алекс прецени, че не можеше да се приближи повече, без да бъде забелязан. Имаше един шанс и знаеше, че трябва да се прицели перфектно, тъй като мъжът носеше дебело зимно палто и гърбът му беше защитен от врата до петите. „Давид и Голиат“, каза си Алекс и запрати консервата с ананас към тила на мъжа. Право в десетката. Мъжът пусна Джули и се сви от болка.

— Джули, бягай! — изкрещя Алекс.

Джули се обърна и го видя. Затича се възможно най-бързо. Мъжът се обърна и грабна консервата ананас.

— Следващия път — изсъска той.

Алекс пое Джули в обятията си и я измъкна обратно на „Бродуей“. Мъжът не ги последва, но те продължиха да тичат. Когато стигнаха до блока си, двамата кашляха толкова силно, че трябваше да поседнат за няколко минути.

След като си поеа дъх, Алекс стисна Джули за раменете и я разтърси.

— Никога повече не прави така! — извика той. — Никога не тръгвай нанякъде сама!

— Знам. Съжалявам — изхлипа тя. — Алекс, толкова се уплаших. Никога повече няма да го правя, кълна се. Никога.

Алекс я пусна. Пулсиращите пръсти на краката му бяха полузамръзнали. За да се отърси от мъчителната мисъл за предстоящото изкачване по дванайсетте етажа, той се съсредоточи върху ужаса, който едва не беше сполетял сестра му. Спасяването ѝ си струваше ананаса. Струваше си болката.

— Направи ми услуга — каза той. — Качи се горе и донеси другите ми обувки. Те са в килера в коридора. Ако Бри е будна, кажи ѝ... — Опита се да измисли защо би се нуждаел от друг чифт обувки. — Кажи ѝ, че съм си оцапал обувките в един мъртъв плъх.

— Не! — отвърна Джули. — Няма да се качвам по стълбите сама! Няма.

— По стълбите няма никого — каза Алекс. — Хайде, върви.

Тя поклати глава.

— Няма да тръгна сама.

Краката на Алекс трепереха. Той си каза, че трябва да се успокои. И без това би било грешка да прати Джули горе. Тя би казала всичко на Бри и това би довело до пристъп, и Джули щеше да се затича, за да го доведе, и пак щеше да му се наложи да изкачва дванайсетте етажа. Не искаше да си помисля какво би станало, ако пристъпът се окажеше тежък.

— Добре, аз ще отида — въздъхна той. — Ти чакай тук.

— Не. Ще се кача с теб. В случай че той се върне.

— Както искаш. Не ми пука. Само пази тишина. И не казвай на Бри за станалото.

Джули кимна.

— Няма да кажа на Бри — обеща тя. — Просто не ме оставяй сама, Алекс.

[1] Обичам те, сестричке (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Глупачка (исп.). — Б.пр. ↑

петък, 11 ноември

Ден на ветераните. Алекс беше забравил за него. Двамата с Кевин бяха отишли на опашката за храна само за да разберат, че раздаването е отменено. От Харви беше успял да вземе само единия буркан пилешка супа и смачкана консерва боб. И се бе простил с един чифт обувки.

Не можеше да заспи. Взе фенерчето, измъкна се от разтегателния диван и запристъпва в мрака към кухнята. Държаха всичко там — храната и малкото останали провизии, които можеха да разменят. Може би щеше да се почувства по-добре, ако направеше списък. Може би ако преровеше всяко чекмедже и всеки шкаф, щеше да намери неочаквана кутия или консерва, или обилна вечеря с пет ястия, скрита под някое допълнително одеяло.

Дори не успя да открие допълнителното одеяло. Завръщането на Бри ги накара да разменят почти всичко, което бяха намерили в другите апартаменти.

Не за първи път Алекс си помисли колко е иронично, че живеят в блок на шестнайсет етажа, а могат да влязат само в четири апартамента. Пет, ако броеше и тяхното старо жилище. Апартаментите в Ню Йорк имаха метални врати и множество ключалки, и макар липсата на звуци и миризмата на умряло да свидетелстваха, че в сградата не е останал никой, Алекс пак не можеше да влезе в изоставените жилища.

Откри химикалка и лист хартия и противно на волята си, се зае да съставя списък. Списъците вече не го успокояваха, но той продължаваше да ги прави, когато не можеше да заспи. Нямаше смисъл да прави списък на това, което имаха, тъй като нямаха нищо. Нямаше смисъл да прави списък на това, от което щяха да се нуждаят, тъй като се нуждаеха от всичко. Нямаше никакъв смисъл, но той все пак състави един списък.

„ИЗЧЕЗНАЛИ“ написа Алекс най-отгоре на страницата.

папи
мами
Карлос
чичо Джими, леля Лорейн и дъщерите им
Крис Флин
Тони

Алекс се взря в списъка и осъзна, че едва е започнал. Сети се за чичо Карлос и леля Мария, чичо Хосе и леля Айрийн, които бяха присъствали на погребението на нана в Милагро дел Мар. Всичките му братовчеди бяха изчезнали. Както и всички свещеници от „Винсент де Пол“, светските учители и останалият персонал. Някогашният му приятел Дани О’Браян, както и всяко момче, с което беше ходил на училище. Господин Дънлап. Боб, с когото така и не беше успял да обмени интересни истории. Джоуи от пицарията, както и момчетата, с които беше работил там, както и клиентите, с които бе разговарял за дребни неща и от които бе получавал дребни бакшиши. Играчите от „Ню Йорк Янкис“. Беше ходил на стадиона им по-скоро, отколкото те самите. Болница „Сейнт Джон“, където мами с такава радост бе започнала първата си работа като операционна сестра. Изчезнали. Всички бяха изчезнали от живота му. Не съществуваше достатъчно хартия на света, на която да отбележи всички и всичко, което бе изгубил.

„Има ли някакво значение?“, запита се той. Всичко, което имаше значение, беше, че тримата със сестрите му имаха достатъчно храна да издържат до понеделник. За колко време щяха да им стигнат буркан пилешка супа и смачкана консерва боб? Защо не се беше сетил да хвърли обувките си по онзи мъж и да задържи ананаса за себе си?

събота, 12 ноември

— Къде е радиото? — попита Алекс, докато го търсеше из хола.

Ако беше слушал предаванията по радиото по-често, щеше да знае, че петъкът е национален празник и да е подготвен за възможността да не раздават храна. Оцеляването на сестрите му зависеше от това, той да разполага с възможно най-много информация.

Джули и Бри си размениха погледи.

— Какво? — обърна се той към Джули. — Да не си го изхвърлила? Или си го разменила за червило? Радиото е мое, не е трябвало въобще да го докосваш!

— Винаги ме обвиняваш за всичко! — проплака Джули. — Мразя те!

Избяга в спалнята и тресна вратата зад себе си.

— Вече ми писна да прави така — просъска Алекс. — И какво, по дяволите, е направила с радиото ми?

— Не е направила нищо — отвърна Бри. — Вината е изцяло моя.

— Не я оправдавай — каза Алекс. — Не ѝ помагаш така.

— Но вината е моя — настоя Бри. — Когато отивате на училище, ме наляга страшна самота. Затова си пускам радиото. Няма значение за какво говорят, просто имам нужда да чувам човешки глас. И понякога заспивам и забравям радиото включено. Батериите се изхабиха миналата седмица. Боях се да ти го съобщя.

Алекс се опита да си спомни дали не му бяха останали резервни батерии. Беше почти сигурен, че ги е разменил всичките.

— Съжалявам — каза Бри. — Как бих могла да ти се реванширам?

„Като оздравееш — помисли си той. — Оздравей, за да можем да избягаме от този ад.“

— Това, че си тук с нас, е повече от достатъчно — отвърна на глас той. — Сега ще отида да се извиня на Джули.

понеделник, 14 ноември

Алекс се среща с Кевин пред блока в седем сутринта, както правеха всеки понеделник, когато отиваха на пазар за трупове. Все по-трудно намираха ценни неща, но Алекс имаше нужда от всичко, до което успееше да се докопа.

— Предполагам, че скоро ще заминеш — обади се Алекс. — На някое безопасно място.

Кевин сви рамене.

— Не бързам.

— Ти си напълно луд — каза Алекс. — Къде ще отидеш?

— Не съм сигурен. Мама няма да напусне без татко, а има доста неща, които хората искат да извозят от града. Ще отнеме известно време.

— Но когато заминете, няма да отидете в евакуационен център — отбеляза Алекс. — Ще идете на безопасно място.

Кевин изглеждаше по-притеснен, отколкото Алекс някога го беше виждал.

— Попитах татко за теб. И за сестрите ти. Точно след партито на Джули. Той каза, че евакуационните центрове не са толкова зле, че ще бъдете добре там.

— Все пак благодаря — отвърна Алекс. — Не очаквам ти да ни спасяваш.

— На него не му пука — сподели Кевин. — Нито за мама, нито за мен. Ако му пукаше, щеше да ни накара да заминем преди месеци. Така разбираш кой наистина те обича. Този, който те оставя да си отидеш.

петък, 18 ноември

Алекс, Кевин и Джули прекараха пет часа на опашката за храна и се сдобиха с достатъчно ядене за уикенда, евентуално и за понеделник. Алекс отнесе нещата нагоре по стълбите, после взе три от бирите на папи и последната бутилка скоч. Беше пазил бирата на папи възможно най-дълго, но вече нямаше избор. Бе свикнал да не вечеря, Джули също можеше да свикне, ако ѝ се наложеше, но поне за Бри трябваше да има храна.

Погледна към Бри, която лежеше в спалния чувал, покрита с одеяла. Тя му се усмихна.

— Не мога да ти помахам — каза тя. — Прекалено е трудно да си измъкна ръцете.

— Не се мъчи. Остани на топло. След малко ще се върна с още храна.

— Пази се — промълви тя. — Обичам те, Алекс.

— И аз те обичам — каза той.

Алекс прибра алкохола в раницата си, после облече дебелия вълнено палто, забравено в апартамента от Грег или Боб още през юни,

когато никой не се бе замислял, че ще настъпи студ. Алекс се радваше, че го беше запазил. Бе се разделил с всички останали палта.

На път за Харви беше по-притеснен от обикновено и се опита да се разсее, като си представи кутиите за бира като оръжия. Нямаше следи от човека, нападнал Джули, но това не означаваше, че не е някъде наблизо.

Когато пристигна без инциденти, с радост забелязала, че Харви не е загубил още зъби през изминалата седмица.

— Донесох ти най-доброто — обяви Алекс и разтовари раницата. Харви кимна замислено.

— Знам, че винаги мога да разчитам на теб, Алекс. Имам шест консерви зеленчуци и забележи, четири кутии натурален сок. Помниш ли какво беше това? И чудна торба ориз.

— Това е начало — каза Алекс, спазвайки традицията при пазаренето. — Ще ги взема за скоча. Какво ще ми дадеш за бирата?

Харви се засмя.

— Обичам те, хлапе. Добре, ще добавя две от най-добрите си консерви спанак и само защото те харесвам, консерва лимски фасул.

— Мразя лимски фасул — отвърна Алекс и си спомни за времето, когато дори отказваше да го яде.

— Съжалявам. Искаш ли вместо това малко гъби?

Лимският фасул беше по-засищащ.

— Нека да е фасулът — реши Алекс. — Какво друго?

— Убиваш ме, хлапе. Добре, специално за теб, последната в света кутия овесени ядки.

— Има сделка — съгласи се Алекс.

С ориза и овесените ядки можеха да издържат още седмица, че и повече.

— Чакай, чакай — поклати глава Харви. — Имам друго предложение за теб.

— Добре, какво? — попита Алекс, не че нещо би могло да бъде по-хубаво от овесените ядки.

— Не исках да ти казвам нищо миналия петък, преди да поразпитам. Исках да проверя какво мога да направя за теб и болната ти сестра. Търсехте някое безопасно място, до което да стигнете лесно, нали?

— Да — отвърна Алекс. — Харви, открил ли си нещо такова?

— Не беше лесно — въздъхна Харви. — Но вече всичко е уредено. Микробус ще ви вземе и ще ви закара директно на едно местенце край Гейнсвил, Флорида. Това е един от градовете убежища за семействата на важните хора. Има много храна. Електричество. Училища. Дори болница. Искате ми се и аз да можех да се намъкна там. — Изплю се презрително. — По-скоро бих умрял тук, отколкото в някой проклет евакуационен център. Радвам се, че ще те избавя от това.

— Харви, благодаря ти — промълви Алекс. — Кога може да заминем?

Харви се усмихна.

— Кога можеш да ми доведеш сестра си? Сладката малка калпазанка?

— Не може ли микробусът да ни вземе от блока? — попита Алекс. — Не мисля, че Бри ще може да дойде до тук.

— Няма проблем — отвърна Харви. — Кажете ми кога калпазанката може да е тук и микробусът ще те чака, за да те закара до вас и да забереш другата. Това е перфектна възможност за теб, Алекс. Ти и болната ти сестра ще бъдете в безопасност и никога няма да ти се налага да се тревожиш за малката. Не мога да назовавам имена, но мъжът, който ще я вземе, има много добри връзки.

Алекс се взря в Харви.

— Искате да ти продам Джули? — попита той. — Та тя ми е сестра.

— И какво? Нали имаш друга.

Прииска му се да удуши Харви, да стисне гърлото му толкова силно, че гниещите му зъби да западат по пода. Но без Харви никой от тях не би имал достатъчно храна.

Разтегли устните си в нещо, за което се надяваше, че наподобява усмивка.

— Не мисля така — произнесе. — Все пак мерси, Харви. Оценявам предложението, но не мога да го приема.

Харви сви рамене.

— Това беше най-доброто, което успях да уредя. Момичета като нея винаги ще се търсят, но не обещавам друг превоз от врата до врата чак до Флорида.

— Разбирам — каза Алекс. Извади ръка и стисна дланта на Харви. — Без лоши чувства?

— Без лоши чувства — кимна Харви.

Алекс прибра в раницата си зеленчуците, сока, спанака, лимския боб, ориза и зърнените закуски.

— Ще се видим другата седмица — каза на излизане той, опитвайки се да не трепери, докато си закопчаваше палтото.

Харви кимна.

Алекс излезе от магазина и сви зад ъгъла. Не беше хапвал и залък, но все пак изпитваше непреодолимото желание да повърне и след известно време се строполи на земята от ужас и изтощение.

понеделник, 21 ноември

Алекс изповяда греховете си, включително порива да убие човек, на отец Франко в събота и прекара остатъка от деня в пост и молитва. Яде чак след литургията в неделя, а докато се изкачваше по дванайсетте етажа редом до Бри, си представяше етапите от Кръстния път.

До неделя беше съставил план. Единственото, което го беше спирало до момента, беше фалшивата му гордост. А в днешно време гордостта водеше до смърт.

С лекота заблуди всички в понеделник сутрин. Излезе на пазар за трупове с Кевин, никой от двамата нямаше особено желание за разговор. Върна се в апартамента с малкото, което беше събрал. Поздрави Бри, която беше будна, но още лежеше под завивките. Накара Джули да побърза, защото винаги закъсняваха за училище в понеделник. Отиде във „Винсент де Пол“, остави раницата в шкафчето си и напусна, без да каже дума на отец Малруни или на някой от другите учители. Напоследък момчетата идваха и си отиваха и никой не обръщаше внимание на нечие отсъствие.

Взе визитката, която Крис Флин му беше дал преди месеци, и погледна адреса, макар да го бе научил наизуст. Петдесет и втора западна улица, по на юг, отколкото Алекс беше отивал от месеци насам.

Беше странно да види булевардите с небостъргачи, някога кипящи от живот, полузамрели. Но дори и така бяха по-оживени от

неговия квартал, а хората из тях не се мотаеха безцелно. Това бяха важни хора, осъзна той, хора с връзки, хора, чиито семейства са в безопасност. Всичко в тях излъчваше чистота, дори маските им за лица не бяха толкова оцапани. И още имаха плът по телата си, нито един не се беше превърнал в ходещ скелет. Алекс се зачуди какво ли е да не си гладен и мръсен, и изплашен. Макар че ако имаха капка разум, щяха да са уплашени.

Надяваше се хората да не забележат, че не се вписва в обстановката, и да не го изгонят, преди да е успял да се срещне с господин Флин. През целия му живот беше имало определени моменти, в които се бе чувствал различен от околните — в семейството си, защото обичаше училището прекалено много, в училището, защото семейството му беше бедно. Но никога преди не се беше чувствал различен от хората в Ню Йорк. А сега изглеждаше точно такъв в собствените си очи и това го ужасяваше.

Докато вървеше на юг от Сентръл Парк, забеляза, че по улиците нямаше плъхове и трупове. Или хората от тези райони бяха по-здрави, или събирането на трупове — по-редовно. И в двата случая се виждаше, че имаше повече от един Ню Йорк, и явно само този тук имаше значение.

Стискаше визитката на господин Флин като броеница. Дори не можеше да е сигурен, че бащата на Крис още е в Ню Йорк. Но не беше останал никой, към когото можеше да се обърне за помощ. Бри и Джули зависеха от него. Спря за момент пред офис сградата, помоли Христа за сила и милост, после оправи вратовръзката си и влезе вътре.

В иначе празното фоайе стоеше само един охранител.

— Да? — обърна се той към Алекс.

— Дошъл съм да разговарям с Робърт Флин — каза момчето. — От „Данфорт Глобал Иншурънс“. Той е заместник-управител.

— Очаква ли те? — попита охранителят и ръката му се насочи към кобура на пистолета.

— Знае кой съм — отвърна Алекс. — Аз съм приятел на сина му. Нося визитката му.

— Това е доста важно — отбеляза охранителят. — Дай да те претърся.

Алекс се приближи и застана напълно неподвижно, докато охранителят прокарваше ръцете си по него. Поне не беше въоръжен с

консерва ананас.

— Добре, предполагам, че няма да го убиеш — каза охранителят.
— Дай да проверя. Да, Флин е на шести етаж. Ще го намериш някъде на шестия етаж. Стълбите са ето там.

— Асансьорите не работят ли? — попита Алекс.

— Няма значение. Асансьорите са само за мениджърите. Ти се качи по стълбите.

— Добре — отвърна Алекс.

Приблужи се до стълбището и започна да се изкачва. Дотук добре.

Отвори вратата на коридора на шестия етаж, после провери всички врати, докато най-сетне не откри една, на която бе поставена табелка с текст „ДГИ, РОБЪРТ ФЛИН“, изписан ръчно. Почука.

— Влез.

Алекс откряна вратата. Не знаеше какво да очаква, но беше смятал, че ще намери чакалня, пълна с хора, може би дори и секретарка. Вместо това съзря същата запуснатост, която се ширеше из целия град — никакви хора, само кашони, пълни с документи, натрупани по мебелите и пода. Стаята беше топла, може би имаше осемнайсет градуса. Една от вътрешните врати беше отворена и Алекс се приближи към нея.

— Господин Флин? — попита той, макар да не се нуждаеше от отговор.

Мъжът зад бюрото изглеждаше като по-възрастен, доста поизморен Крис. Гледката стресна Алекс, сякаш момчето виждаше в какво щеше да се превърне Крис след трийсет години. Ако Крис останеше жив през следващите трийсет години, разбира се.

— Да?

— Името ми е Алекс Моралес. Не знам дали ме помните, аз бях съученик на Крис в академия „Сейнт Винсент де Пол“.

Господин Флин се взря в Алекс.

— О, да — каза той. — Алекс, приятелят на Крис. Крис често говореше за теб.

— Как е Крис? — попита Алекс. — Харесва ли му Южна Каролина?

— Някой харесва ли изобщо нещо напоследък? — отвърна господин Флин. — Добре е, предполагам. Не съм го чувал от известно

време, но последно разбрах, че ходи на училище. Как са нещата във „Винсент де Пол“? Продължава ли да действа училището?

— Да, сър. Не останаха много учители, но продължаваме да се образовваме.

— Добре, добре — кимна господин Флин. — Седни, Алекс. Задължително ще предам на Крис, че сме се видели.

— Направете го, моля ви. — Алекс се чудеше как да продължи. — Съжалявам, че ви безпокоя, но Крис ми каза, че ако някога имам проблем, сериозен проблем, мога да се обърна към вас. Точно преди да замине.

— Дано да мога да ти помогна — въздъхна господин Флин. — От известно време не мога да се справя с нито един проблем.

— Става дума за сестрите ми. Бриана и Джули. Бри е на петнайсет и има астма. Появи се това лято и отслаби организма ѝ. Джули е на тринайсет и е издръжлива, но все пак е момиче, ако разбирате какво имам предвид, сър.

— Къде са родителите ви? — попита господин Флин. — Не могат ли да ви помогнат?

— Няма ги — отговори Алекс и се изненада от болката, която изпита при тези думи. — Изчезнаха от самото начало. Имаме брат, но той е в армията. Сега аз съм главата на семейството.

— Та ти самият си дете. На колко си? Осемнайсет?

— Ще ги навърша след месец. Успях да се справям досега. Помните ли приятеля на Крис Кевин Дейли? Той доста ми помага.

— Онзи хитричкият? — засмя се господин Флин. — Не се бях сещал за него от месеци. Това ли е всичко? Разполагаш само с Кевин?

— И от Църквата ми помагат — допълни Алекс. — Но вече направиха за нас всичко, което можах. Знам, че има евакуационни центрове, но Бри не би оцеляла там, а Джули се нуждае от закрила. Затова идвам при вас. Не знам към кого да се обърна.

Господин Флин кимна.

— Трябва да задвижим нещата бързо — каза той. — Така ще е най-добре за теб и сестрите ти.

— Аз мога да остана тук. Мога да се оправя сам, особено ако знам, че Бри и Джули са на сигурно място.

— Сега може да е така, но това няма да продължи дълго — отсече господин Флин. — Чуй ме, Алекс, слушай ме, сякаш съм твой

собствен баща. Ню Йорк Сити е на животоподдържащи системи. Ще го държат жив, докато всичко ценно бъде изнесено от него. Знаеш ли колко е трудно да транспортираш каквото и да било? Документи, компютри, хора? Множество посолства, представителите на Обединените нации? Всеки експонат от „Метрополитън“ и останалите музеи, които приемахме за даденост? Библията на Гутенберг. „Първо фолио“ на Шекспир. Иглата на Клеопатра, за бога! Не можеш просто да изнесеш картина на Рембранд от града. Всичко трябва да се категоризира, опакова, надпише и да се откара на сигурно място извън града. Първоначално планът беше Ню Йорк да се премести в Невада. Богатите и могъщите, не хора като теб и сестрите ти. Президентът, кметът, лидерите на най-големите корпорации — всички тези хора обсъждаха къде да идем, кога и как. За добро или лошо, президентът ни е оптимист. Не послуша учените, когато му казаха, че Невада не е добра идея. Тогава започнаха вулканичните изригвания и Невада вече не беше подходяща, после дойде студът и нито един град не беше подходящ, но богатите и могъщите още имаха къде да отидат, както и картините на Рембранд. Затова ще поддържат Ню Йорк жив още малко. Но веднага щом могат, ще дръпнат щепсела и ще оставят града да умре. Няма друга възможност. Това е остров, Алекс, а островите не могат да оцелеят в този свят, вече не. Измъкни се, докато можеш.

— Благодаря ви — отвърна Алекс. — Ако намерите безопасно място за Бри и Джули, ще напусна Ню Йорк, обещавам. Мога да издържа в евакуационен лагер поне докато не измисля начин да събера семейството.

— Това няма да е необходимо — каза господин Флин. — Мога да измъкна и трима ви, ако се задействаме достатъчно бързо.

Изправи се, отиде до стената, свали картината и разкри скрит в стената сейф. Завъртя механизма няколко пъти, извади няколко плика, а след като откри това, което търсеше, прибра всичко друго обратно в сейфа и отново го скри зад картината.

„Като по филмите — помисли си Алекс. — Перфектното скривалище за печеливш лотариен билет.“

— Ето три пропуска — каза мистър Флин и подаде на Алекс три карти. — Те гарантират изхода от града и квартирата за трима членове на моето семейство. Кандидатствах за тях, когато се случи всичко, но успях да измъкна жената и децата си, преди да ги използвам. Запазих

ги, защото сметнах, че някой ден може да се окажат полезни. Този момент настъпи.

Алекс се взря в трите карти, които щяха да откарат него и сестрите му на безопасно място.

Господин Флин претърси няколко документа.

— Хората напускат града на групи, под охрана — обясни той. — Не съм се интересувал къде изпращат семействата сега, защото моето е на сигурно място в Южна Каролина. Но знам, че безопасните градове са на юг, във вътрешността, и разполагат с полиция, медицинско обслужване, храна и училища. Това мога да ти обещаю. Следващата група заминава на двацет и осми ноември, но резервацията трябва да се направи две седмици предварително, така че тази няма да ни свърши работа. Добре, следващата е на дванайсети декември. Кога ти е рожденият ден?

— Двацет и втори декември — отвърна Алекс.

— Значи тъкмо ще можеш да се измъкнеш. Лицата на издръжка трябва да са под осемнайсет години. Ще трябва да донесете актовете си за раждане и свидетелство за актуален адрес. — Той измъкна комплект канцеларски материали. — Джули прякор ли е? Ами Алекс?

— Джули е Джули — отговори Алекс. — По паспорт съм Алехандро.

— Добре — каза мистър Флин, докато записваше скорострелно. — Алехандро, Бриана и Джули Моралес според закона вече са лица под моя опека. Ако ти се смръщят за пропуските, дай им това писмо. Аз ще направя резервациите, така че не би трябвало да има проблеми. Ето списък какво можете да вземете със себе си. Не е много, както виждаш, но градът, в който ще ви откарат, би трябвало да е добре запасен.

— Благодаря ви — изрече Алекс, докато вземаше документа от него.

— Групата тръгва от „Порт Ауторити“ в два следобед в понеделник, дванайсети декември — разясни господин Флин. — Бъдете там в единайсет. Може би бащата на Кевин Дейли може да ви откара, нали има камиони. — Той замълча за момент. — Или не, не го питай. Не казвай на никого за пропуските, прекалено са ценни. Не казвай на никого, че напускаш Ню Йорк, до самия ден на заминаването.

Алекс кимна.

— Благодаря ви, господин Флин. Спасявате сестрите ми от смърт.

— И теб също — добави господин Флин. — Не бих могъл да погледна Крис в очите и да му кажа, че съм те оставил да умреш в града. Винаги съм оценявал това, което правеше за Крис. Преди да започне да се съревновава с теб, той си мислеше, че победите идват лесно. Ти го научи колко ценна може да бъде загубата. Според мен той оцелява днес благодарение именно на тези уроци.

— И аз оцелявам благодарение на уроците, които ми даде той — призна Алекс. — Благодаря ви, мистър Флин, за всичко. Ще съм ви задължен завинаги.

— Остани жив. Това би било достатъчна отплата.

четвъртък, 24 ноември

На вечерята по случай Деня на благодарността в „Сейнт Маргарет“ нямаше тиквен пай, но имаше тиквен пудинг със сметана. Бобът несъмнено беше от консерва, но някой беше добавил малко натрошени бадеми, сладките картофи бяха омесени с бонбонки и имаше достатъчно храна за всички. Имаше пунш и дори малко ябълков сок. Какво, като нямаше пуйка?

Само след осемнайсет дни щяха да са в безопасност извън Ню Йорк. От всички тайни, които му се беше наложило да опази през последните шест месеца, тази беше единствената, която го караше да се усмихва. Нямаше значение, че не знаеше къде точно щяха да отидат. Може би във Флорида, може би в Оклахома или Тексас, или на някое напълно различно място. Нямаше да бъде раят, за който бе мечтала Джули, със слънчева светлина и чист въздух. Но щеше да бъде спокойно и щеше да има храна и лекарства, и оттам биха могли да започнат на чисто.

За първи път от месеци Алекс мислеше за бъдещето. Ако беше прекалено голям, за да ходи на училище, щеше да си намери работа. Градовете не можеха да съществуват без работници. Ако можеше да замине за малко, би опитал да открие Карлос или чичо Джими. Ако ли не, щеше да остане като работник, докато Бри и Джули получават необходимите грижи. Не би се изненадал, ако Бри решеше да отиде в

манастир след гимназията. Джули сигурно щеше да си намери приятел и да забременее в гимназията, както бе станало с мами.

Алекс довърши тиквения си пудинг и се усмихна. Ако преди седем месеца някой му беше казал, че ще очаква с нетърпение бъдеще, в което малката му сестричка забременява, преди да навърши осемнайсет, а той самият става работник, вместо студент, Алекс би побеснял. Но сега всичко това му звучеше като земен рай.

Изглежда, всички жители на Горен Уест Сайд, които не бяха напуснали града, бяха дошли в „Сейнт Маргарет“ този следобед. Малцината останали преподаватели от „Винсент де Пол“ и „Холи Ейнджълс“ седяха на обща маса и се смееха заедно. Харви седеше на друга и се тъпчеше с храна. Алекс вече дори не можеше да го мрази. Животът по изключение бе станал хубав и момчето не чувстваше гняв към никого.

Докато той и сестрите му вървяха към дома, чуха шум по Деветдесета улица.

— Какво е това? — попита Джули и Алекс долови напрежението в гласа ѝ.

Бри изглеждаше объркана.

— Звучи, сякаш някой се забавлява — каза тя. — Чувате ли? Мисля, че се смеят.

Идеята, че някой може наистина да се радва, звучеше толкова неправдоподобно, че страхът в миг напусна и тримата. Отправиха се по посока на звука. Там, на ъгъла на Деветдесета и „Колумб“, дванайсетина мъже играеха хандбал.

Един от тях видя Алекс и сестрите му.

— Идвай — провикна се той. — Трябват ни още играчи.

Алекс посочи към сестрите си.

— Ами те?

— Мажоретки! — отвърна мъжът.

— Може ли? — попита с желание Джули. — О, Алекс, моля те!

Алекс изгледа Джули и Бри. Половината играчи кашляха от замърсения въздух. Бри не би могла да остане навън задълго. Но нито един от тримата не беше имал поводи за забавление от рождения ден на Джули насам.

— Само за няколко минути — обяви Алекс. — Бри, ти ще си публика.

— Дадено — отвърна Бри, но и тя кипеше от възбуждение.

Пресякоха улицата и се присъединиха към групата.

— Не е Ден на благодарността без малко спорт — каза един от мъжете.

— Стегнете се! — обади се друг. — „Акули“ срещу „Гиганти“!

— На нас ни трябва още един човек — провикна се трети. — Ела, хлапе. Ще бъдеш гигант.

И за един славен миг Алекс се почувства точно такъв.

вторник, 29 ноември

Преди ваканцията за Деня на благодарността в академия „Сейнт Винсент де Пол“ бе имало осем дванайсетокласници. Сега бяха останали пет. Алекс реши, че повечето са напуснали с охраняваната група предишния ден.

Джеймс Флахърти беше сред заминалите. Това обезпокои Алекс. Бащата на Джеймс беше доктор и Алекс се надяваше да получи от него още патрони за инхалатора на Бри, когато наличните свършеха.

Но нямаше значение. Бри имаше достатъчно за момента. Тримата скоро щяха да напуснат града и да пристигнат на ново място с доктори, болници и истински лекарства.

Две седмици. Щяха да издържат още толкова. Несъмнено щяха да издържат още две седмици.

четвъртък, 1 декември

Нямаше представа колко беше часът, когато се събуди — знаеше само, че му беше студено. Беше свикнал да му е студено, но сега беше различно.

Прокара пръсти по масичката, за да напипа фенерчето, и събори пълната с вода чаша, която винаги държеше до дивана си. Но не последва звук от разливаща се вода.

Освети чашата с фенерчето и видя, че нищо не се е разляло от нея. Там имаше само лед, не вода. Стайната печка явно беше останала без газ.

Беше знаел, че това, рано или късно, ще се случи, но беше посветил доста време в молитви да успеят да се изнесат, преди бедата да ги застигне.

— Не можа ли да почакаш две седмици? — попита той.

Явно не. Въпросът беше как щяха да се справят сестрите му, особено Бри.

Позволи на познатото усещане на паника да мине през него, след това започна да разсъждава. Оставаха само дванайсет дни и поне в някои от тях щеше да има ток. Бри можеше да включва електрическото одеяло и електрическата печка. Той и Джули щяха да са на училище, а нямаше причина да допусне, че газта щеше да свърши и там.

А през остатъка от деня, или от това, което минаваше за ден, нямаше да имат проблеми, ако стояха с пуловери, палта, шалове, ръкавици и няколко чифта чорапи. Сградата осигуряваше някаква защита от студа. Алекс не беше сигурен, но предполагаше, че температурата навън не падаше под минус пет градуса през деня, значи и вътре беше толкова, или малко по-топло.

Нощите щяха да са по-тежки, но тримата все още имаха резервни одеяла. Момичетата спяха в спални чували. И двете бяха толкова слаби, че можеше да се вмъкнат заедно в един чувал, което би им помогнало, защото щяха да се топят взаимно. Щеше да помогне и

на него, тъй като и на него би му било по-топло в спален чувал. Джули нямаше да иска да си даде спалния чувал, но щеше да ѝ се наложи. Астмата не беше заразна.

Ако двете момичета спяха в общ чувал, затрупани с палта, шалове и одеяла, би трябвало всичко да е наред. Той щеше да се завие с одеяло в спалния чувал и това трябваше да му е достатъчно.

Налагаше се и тримата да покриват главите си възможно най-много по време на сън. Но ако в 11Е имаше две маски за ски, момичетата можеха да ги носят ден и нощ. Той щеше да си обвие главата с пуловер и това щеше да му стигне.

Напомни си, че всичко е за по-малко от две седмици. После щяха да живеят в сграда с отопление и гореща вода. Трябваше да оцелеят още единайсет дни и нещата щяха да се оправят.

Той донесе двете допълнителни одеяла от спалнята и ги разстла върху спящите си сестри. Сутринта щеше да им разясни новите правила.

Освети ръчния си часовник с фенерчето и видя, че минава пет сутринта. Нямаше смисъл да се връща в леглото. Вместо това се облече, коленичи пред разпятието, което бяха донесли от собствения си апартамент, и се помоли той и сестрите му да имат силата да посрещнат бъдните дни.

петък, 2, декември

На опашката за храна нямаше почти никого, но движението не беше по-бързо. Джули стоеше неотменно до Алекс, както правеше всеки път когато излизаха навън. Кевин ѝ разказваше вицове и наистина слушаше какво му говори тя. Алекс виждаше, че това ѝ допада.

Всяка вечер, докато си казваше молитвите, Алекс благодареше на Бог за приятелството на Кевин. Не го казваше на самия Кевин и мислеше, че той не би искал да го знае.

— Как се справяш? — беше го попитал Алекс на обяд. — Как е семейството ти?

— Добре — отвърна другото момче. — Доколкото можем да сме добре, предвид обстоятелствата.

— Хубаво — кимна Алекс. — А студено ли е?

— Точно в този момент не се оплаквам.

Алекс се засмя.

— Имам предвид у вас. Сградата има ли отопление.

— Ми да — отвърна Кевин. — Преместиха ни в ОЖК преди Деня на благодарността, така че сме добре. Мама се оплаква, че температурата е едва осемнайсет градуса, ама никой не замръзва до смърт на осемнайсет градуса.

— Какво е ОЖК?

Кевин видимо се напегна.

— Обособен жилищен комплекс — каза той. — Правят ги за семействата на най-важните служители, за да бъдат нещата поносими, докато се измъкнем.

— Предполагам, че трябва да си шесто ниво за подобен лукс — рече Алекс.

Кевин се засмя.

— Шесто ниво ли? — попита той. — Шесто ниво означава, че можеш да изкачиш шест етажа стълби, без да получиш инфаркт. Откъде ти дойде на ума?

— Чух го някъде — отвърна Алекс. — Явно не съм разбрал.

— Явно — кимна Кевин. — Вие добре ли сте? Имате ли отопление?

— О, да, всичко е наред. Просто се чудех как е майка ти.

— Липсва й старият ни апартамент. Когато е достатъчно трезвена, че да си го спомни.

— А на теб какво ти липсва? — попита Алекс. — Кое е това, което ти липсва най-много?

Кевин сви рамене.

— Може би телевизията. Читавата храна. Интернет. Слънцето не ми липсва чак толкова. Вече поне нямам лунички. А на теб?

Алекс се опита да намери отговор, който да е едновременно кратък и искрен.

— Семейството — промълви накрая той.

— Беше глупаво да питам — отвърна Кевин. — Липсва ми усещането, че съм умен. С това компенсирах за доста неща в живота.

— При мен също — призна Алекс.

— Мислиш ли си понякога, че това е просто кошмар и някой ден ще се събудиш и нещата ще бъдат като преди? — попита Кевин.

Алекс поклати глава.

— Нито пък аз — въздъхна Кевин. — Но майка ми си го мисли. Затова е все пияна. Когато изтрезнее, осъзнава, че всичко това е истина. Дано Харви има големи запаси от алкохол. Мисля, че мама би се самоубила, ако ѝ се наложи да остане трезвена.

— Съжалявам. Сигурно не ти е леко.

— Преживява се — отвърна Кевин. — И аз бих пил непрекъснато, ако не трябваше да се грижа за нея.

Опашката за храна най-сетне се раздвижи. Една жена на няколко крачки пред тях припадна. Алекс и Кевин просто я заобиколиха.

Когато най-последно взеха торбите, Кевин подаде своята на Алекс.

— Този път не е особено много — отбеляза Кевин.

Алекс надникна вътре. Всяка торба съдържаше кутия ориз, консерва червен боб, консерва зеленчуци и две консерви доматиена супа.

— Може би Харви ще има нещо — каза Алекс. — Остава ли уговорката за понеделник сутрин?

— Не бих го пропуснал — отговори Кевин. — Точно в седем, пред твоя блок.

— Добре. А сега ще ида до къщи. Ще се видим в училище.

— Задължително — кимна Кевин.

— А, и Кевин...

Кевин спря на място.

— ... Нищо — довърши Алекс. — Просто исках да ти благодаря, че идваш с мен.

— Винаги — отвърна Кевин. — Ще се видим в училище.

събота, 3 декември

— Какъв е този звук? — попита Бри тази сутрин. — Звучи, сякаш от небето падат счупени стъкла.

— Чудесно — измърмори Алекс. — Точно това ни трябваше.

Бри се изкиска.

— Звучиш като Джули — отбеляза тя.

— Това да не е лошо? — попита Джули. — Алекс, може ли да погледнем през прозореца и да видим какво се случва?

Алекс веднага се сети за две причини да не го правят. Първата беше, че за да открият прозореца, трябваше да смъкнат от стената някои от пироните, които придържаха одеялата. Втората беше, че самият той не искаше да вижда какво се случва. Щраусите определено знаеха как да се справят с проблемите в живота. Все пак се освободи от увитите около тялото му одеяла и отиде в кухнята да потърси чук. Виждаше дъха си. „Още девет дни — помисли си. — Трябва да оцелеем само още девет дни.“

Джули и Бри се струпаха до прозореца, докато Алекс вдигаше одеялото.

Бри ахна:

— Всичко е бяло.

— По-скоро сиво — поправи я Джули. — Никога преди не бях виждала сив сняг.

Алекс си знаеше, че не трябваше да поглеждат. Западна Осемдесет и осма улица беше покрита със сняг. Беше трудно да определи точно колко се беше натрупал, но момчето предполагаше, че е поне петнайсет сантиметра. А сега валеше суграшица и снегът проблясваше като лед.

— Сигурно е започнало, след като сме се прибрали от училище — каза Джули. — Мислиш ли, че училището ще работи в понеделник.

— Не виждам причина да не отвори — отвърна Алекс и бързо пресметна колко храна имаха вкъщи и за колко дълго щеше да им стигне, ако той и Джули не ходеха на училище. — Нали не извозват учениците с автобус.

— Някога обичах снега — въздъхна Бри. — А сега май той само влошава положението.

Докаато се взираше през прозореца, Алекс осъзна, че сестра му беше права. И без това щеше да е достатъчно трудно да заведат Бри пеша до „Порт Ауторити“. Но сега улиците бяха блокирани от сняг и лед, а властите едва ли щяха да ги почистят.

Вгледа се в Бри, или по-точно в очите ѝ, тъй като останалата част от лицето и тялото ѝ беше покрита. Колко ли тежеше? Той безразсъдно се беше претеглил миналата седмица и бе установил, че е станал петдесет килограма. Бри сигурно тежеше около четиридесет. Не би могъл да я носи на ръце в продължение на три километра.

Ами ако стъкмеше някаква носилка, която да вдигне с Джули? Погледна към сестричката си, взираща се през прозореца, вкаменена от гледката навън. Съмняваше се да има над трийсет и пет килограма. Тя изглеждаше достатъчно здрава и напоследък изкачваше стълбите по-безпроблемно от него. Но беше опасно да допусне, че тя би могла да носи толкова тежък товар на такова дълго разстояние.

Можеха ли да извличат Бри на дюшек? Дори и да можеха, дюшекът щеше да се намокри, а за Бри не би било добре да лежи на мокър дюшек при температура под нулата в продължение на три часа или колкото там време щеше да им е необходимо. Освен това, когато дюшекът се навлажнеше, щеше да стане по-тежък и по-труден за дърпане.

Защо Бог им причиняваше това? С какво бяха заслужили подобно наказание?

— Няма значение, че снегът е сив — обади се Бри. — Пак е красиво. Вижте как скрива трупове.

— Страхотно — изпуфтя Джули. — Сега и проклетите пльхове ще освирепеят.

— Не употребявай такива думи — каза автоматично Алекс и противно на волята си, се засмя.

Скромност, напомни си той. Господ не наказваше само него. Ако Алекс се довереше на Иисус и използваше малкото си останали мозъчни клетки, щеше да намери решение. Защото все имаше такова. Просто трябваше да има. Трябваше.

неделя, 4 декември

— Хайде — каза Бри, когато дойде в хола и разтърси спящия Алекс. — Неделя е. Не бива да пропускаме литургията.

— Връщай се в леглото — отвърна Алекс. — Така ще замръзнеш.

— Не ми е толкова студено — заяви Бри. — Пък и в „Сейнт Маргарет“ е топло. Моля те, Алекс. Пригответи се, а аз ще събудя Джули.

Алекс с нежелание изпъзля от спалния чувал и се приближи до прозореца. Дръпна одеялото и махна на Бри да дойде при него.

— Виж какво става навън. Сняг върху лед, върху още сняг. Как, по дяволите, си мислиш, че ще стигнем до черквата?

— Ще се справим — заяви Бри. — Няма да ви бавя, обещавам.

— Не. Може би другата неделя, ако снегът изчезне. Но не и днес. Бри заплака.

— Какво? — попита Алекс, опитвайки се да скрие раздразнението в гласа си. — Само тези седмица. Бог ще разбере.

Бри поклати глава.

— Не е това. Знам, че Иисус ще ни прости, че не отиваме на църква днес. — Тя си пое дълбоко дъх. — Съжалявам. Знам, че всички страдат. Ала се чувствам като в капан. Неделя е единственият ден, в който излизам. Явно Бог се е досетил, че подбудите ми са нечисти. Ще се моля за прошка.

— Чуй какво ще ти кажа. Връщай се в леглото и поспи още малко. А следобед и тримата заедно ще се помолим за прошка.

Бри се засмя.

— Джули ще е много доволна — каза тя. — Но ти благодаря за разбирането, Алекс.

— Опитвам се. Сега върви. На теб може да не ти е студено, но аз замръзвам.

Бри леко целуна брат си по бузата.

— Ще се видим по-късно — прошепна тя и се върна в стаята си.

Алекс продължи да се взира през прозореца. Сигурно имаше трийсет сантиметра натрупал сняг, със слой лед по средата. Разбираше защо Бри се чувства като в капан.

Облече се бързо, остави бележка на сестрите си, в която казваше, че отива да провери какво е положението навън, после слезе по дванайсетте етажа. Спускането беше по-лесно от качването, но Алекс достигна партера задъхан.

Вратата на входа се отваряше навътре, така че успя да я разтвори без проблем. Но снегът беше дори по-дълбок, отколкото бе предполагал.

Проклинаше се, докато вървеше към кабинета на папи, за да потърси лопата и каменна сол. Трябваше да хапне нещо, преди да тръгне. Щеше да му е достатъчно трудно да изрине снега пред входната врата, но както не беше ял от близо двама часа, задачата ставаше почти непосилна.

Но мисълта да изкачи отново дванайсетте етажа, за да напълни устата си със студен ориз и боб, беше още по-неприятна. Щеше да се

справи. Нямахте избор.

Лопатата и торбата каменна сол бяха на обичайното си място. От всички задължения по поддръжката на сградата, папи най-малко харесваше разчистването на снега, затова Карлос и Алекс поемаха по-голямата част от работата. Предишната зима се беше натрупал много сняг, Алекс си спомняше няколко сутрини, в които папи го беше събудил преди изгрев-слънце, за да изринат снега, преди хората от блока да тръгнат на работа. Папи винаги му се караше, ако забележеше непочистен сняг на тротоара, независимо от това, че хората щяха да го стъпчат и изравнят до обед.

Опита се да вземе наведнъж лопатата и десеткилограмовата торба с каменна сол, но не успя. Затова остави торбата на стълбището и изнесе лопатата горе. Чуваше в съзнанието си как папи се надсмива над слабостта му и използва енергията, която му вдъхваха ядът и негодуванието, за да почисти площадката пред входната врата.

Работата беше зверска. Снегът беше тежък, а слоевете лед превръщаха всяко повдигане на лопатата в истинско мъчение. Докато трупаше снега върху куп разлагащи се тела, на два пъти забеляза, че хвърля и замръзнали в снега плъхове. След няколко минути осъзна, че трябва да спира и да си поема дъх след всяко движение с лопатата. Наистина беше *blanducho*^[1], както винаги беше казвал папи.

След половин час беше почистил достатъчно пространство пред вратата, за да може да стои навън и да прецени колко работа му остава. Реши, че не е особено много. Просто трябваше да изрине снега от блока до улицата, после да изрине Западна Осемдесет и осма улица до „Уест Енд“, после „Уест Енд“ до „Кълъмбъс Съркъл“ и до Осмо авеню, а после надолу по Осмо до Четиридесет и втора улица и „Порт Ауторити“. А сигурно нямаше да е дори толкова. Ако могъщите хора бяха проявили благоразумие да задържат край себе си работници, които да им вършат черната работа, надолу от „Кълъмбъс Съркъл“ сигурно щеше да е почистено. Трябваше да почисти само около два километра и половина. Нищо работа за майстор като него.

Но все още нямаше идея как да прекара Бри от Осемдесет и осма улица нататък. Съмняваше се тя да има силата да стигне пеша дори до „Бродуей“.

Алекс се захвана с почистване на пътя от блока до улицата, тъй като не знаеше какво друго да прави. Беше свикнал с тишината, но с

изключение на плющияция наоколо вятър, всичко изглеждаше дори още по-тихо, отколкото беше само преди два дни. Момчето осъзна, че целият квартал е изоставен. Той, Бри и Джули бяха единствените хора, които още живееха на Западна Осемдесет и осма улица. Когато и те заминаха, нямаше да остане никой.

Спря се за момент и се подпря на лопатата. Не трябваше да изпраща Бри в манастира. Това беше първата му грешка. Ако не я беше отпратил, тя можеше да замине с чичо Джими и леля Лорейн и най-вероятно изобщо нямаше да развие астма. Ако знаеше, че Бри е на сигурно място, щеше да потърси къде да прати Джули. Може би нямаше да е някой от семейството, но през юни нещата не бяха изглеждали толкова отчайващо и все щеше да се намери някой сигурен човек, който да я приеме и да я закриля.

А ако не беше вързан за сестрите си, самият Алекс щеше да напусне Ню Йорк и да си опита късмета другаде. Може би щеше да успее да открие Карлос и да се запише в Морската пехота. Карлос сигурно беше някъде на топло, ядеше по три пъти на ден и спеше в истинско легло. Живот си живееше.

Прииска му се да закрепси. Всяко негово решение се беше оказало погрешно и заради него животът на сестрите му беше в опасност.

Свлече се на колене, без да се притеснява, че снегът се просмуква през панталоните му, и помоли Бог да бъде милостив към сестрите му.

— Алекс?

Вдигна глава и видя Джули, застанала на прага.

— Какво? — озъби се той.

— Бри ми каза да те потърся. Притесняваше се за теб.

Той се изправи на крака. Чувстваше се като глупак.

— Кажи й, че съм добре. Ще се кача след няколко минути. Трябва да довърша разчистването на тротоара.

— Няма нужда — настоя Джули. — Тук не е останал друг освен нас.

— Знам — отвърна Алекс. — Но папи би го очаквал от мен.

[1] Слаб, слабохарактерен (исп.). — Б.пр. ↑

понеделник, 5 декември

Алекс реши да почака Кевин петнайсет минути, след което да се прибере вътре. Ако апартаментът се отопляваше, щеше да остане пред входа само пет минути, но тъй като топлината беше само въображаема, момчето прецени да отдели петнайсет.

Щяха да са му необходими само пет. Кевин се появи в 7:03.

— Нали знаеш, че си луд? — попита Алекс. — Как въобще успя да се добереш до тук?

— Не беше толкова трудно — отвърна Кевин. — В моя квартал са поразчистили малко. — Огледа тротоара пред блока на Алекс. — Добра работа. На някое хлапе ли плати?

— Ще ми се. Наистина ли смяташ, че ще намерим нещо?

— Естествено, иначе нямаше да съм тук — каза Кевин. — Днес ще намерим доста добри неща. Край парка има много нови тела. Няколко самоубийци, предполагам, снежната буря им е дошла в повече. А хората мрат като мухи. Един от докторите в моя комплекс обясни, че е плъзнал някакъв гаден вирус.

— Чудесно — изпуфтя Алекс. — Само това ми липсваше.

Кевин се засмя.

— Радвай се, че не е чума. Харви каза, че пазарът за бижута се разраства. Трябва да започнем да събираме венчални халки, годежни пръстени, обици и всичко друго, което намерим. Явно хората са осъзнали, че мините за ценни метали няма да заработят скоро.

Алекс ненавиждаше идеята да краде венчални халки от мъртви тела, но трябваше да осигури храна за семейството си за още една седмица. Когато заминеше, щеше да остави бележка за Кевин. Самият той също щеше да замине скоро, може би в същия град.

Алекс zakрачи по стъпките, които Кевин беше направил в снега на път за апартамента. Това бяха единствените следи. Ако в Горен Уест Сайд все пак бяха останали хора, те не бяха излизали от неделя.

Движението по затрупаните тротоари беше трудно и момчетата вървяха в мълчание. Градът щеше да е красив, ако снегът беше бял. Но всичко беше мъртвешки сиво. Където и да се озовеше Алекс, Ню Йорк нямаше да му липсва. Беше му мъчно, че ще остави Кевин и „Винсент де Пол“, и „Сейнт Маргарет“, и дори отец Малруни, но само толкова. Всяко място щеше да е по-добро от това.

Помисли си за Крис Флин в Южна Калифорния. Може би там беше топло, или поне по-топло. Ако все още имаше колежи, Крис несъмнено щеше да се запише. Преди година Алекс би побеснял при мисълта, че Крис отива в престижно учебно заведение, а самият той не знае дали ще го приемат в колеж. Сега вече нямаше значение.

— Мислиш ли си понякога за Крис Флин? — обърна се той към Кевин.

— Мхмхмхмхмх — отговори Кевин.

Беше покрил устата си с шал, който, в съчетание с виещия вятър, правеше думите му напълно неразбираеми.

Не че имаше значение. Крис си имаше свои грижи, Кевин също. Важното беше Алекс да успее да заведе сестрите си на безопасно място.

Погледна напред и му се стори, че вижда блясък на диамант малко по-нагоре по улицата. Затича се напред, внимавайки да не залитне по покрития с лед сняг. Ако печеливш фиш за лотарията на стойност десет хиляди долара стигаше за консерва ананас, кой можеше да знае какво щеше да получи за диамантен пръстен.

Алекс не беше сигурен кое привлече вниманието му първо — странният хрущящ шум или особеният звук, който издаде Кевин, или дори последвалата тишина. Но нещо го накара да спре и да се обърне.

Щеше му се да не го беше правил. Щеше му се да бе продължил да тича към диамантения пръстен, който би осигурил на семейството му консерва нарязани праскови. Щеше му се да беше продължил да върви, докато излезе от Ню Йорк и достигне до някое топло и безопасно място.

Вместо това той се обърна и видя Кевин да лежи на тротоара, върху врата му беше проснат покрит с лед клон, който го притискаше към земята.

Алекс се върна по стъпките си в снега. Кевин лежеше с лице надолу и първата мисъл на Алекс беше, че приятелят му ще се задуши

в снега. Опита се да вдигне клона, но той беше прекалено голям и твърде тежък заради снега и леда. Алекс вдигна глава и видя прясно разкъсаната цепнатина на дървото, от което беше паднал клонът.

— Помощ! — изкрещя Алекс. — Някой да ми помогне!

Но разбира се, никой не го направи. Никой не беше помогнал на Джули, когато тя беше крещяла преди няколко седмици. Ню Йорк беше повече мъртъв, отколкото жив, и малцината останали хора се грижеха единствено за себе си.

Главата на Кевин беше извита и Алекс можеше да види дясното му око, което изглеждаше по-скоро изненадано, отколкото уплашено или мъртво. Алекс свали ръкавиците си и опита да намери пулса на Кевин. После реши, че това е загуба на време — трябваше възможно най-бързо да измъкне Кевин от хватката на клона. Ако не можеше да го вдигне, значи трябваше да изкопае пролука в снега, през която да издърпа Кевин. Без дори да си сложи обратно ръкавиците, започна да копае в ледения сняг под главата на Кевин и дървесния клон. Кевин не дишаше и Алекс осъзна, че трябваше да измъкне увития около устата му шал. Платът беше затиснат от клона и Алекс го дръпна силно, при което главата на Кевин се изви рязко. Алекс изпищя от ужас и тогава разбра, че единственият му истински приятел беше мъртъв. Ако Кевин беше жив, ако се държеше дори на косъм, щеше да се засмее на това, че е стреснал Алекс така успешно.

Но Алекс продължи да копае. След известно време направи достатъчно голяма пролука, че да измъкне Кевин изпод клона. Сграбчи мишниците на Кевин и задърпа. Беше необходима повече сила, отколкото Алекс смяташе, че има, но в крайна сметка Кевин беше освободен.

Сърцето на Алекс препускаше, но той не знаеше дали е от изтощение, или от вида на проснатото тяло на Кевин. Нямаше значение. Обърна Кевин и го сложи да легне по гръб.

Отново потърси пулс. Долепи ухо до устните на Кевин. Удари гърдите му в слаб опит да имитира оказване на спешна помощ.

— Събуди се! — изкрещя той на Кевин. — Накарай го да се събуди! — изкрещя на Господ.

Очите на Кевин се взираха в небето. Устата му беше полуизвита, почти се усмихваше. Червена кръв се стичаше от носа и устните му. Това червено беше единственият цвят в целия град.

Моля те, Господи — промълви беззвучно Алекс. — **Погрижи се за душата му. Той често говореше, без да мисли.**

Очите на Кевин се вираха в небесата, а Алекс измъкна часовника му, за да го даде на родителите му. Тогава осъзна, че нямаше идея къде да ги намери. Не знаеше адреса, на който живееше Кевин, не знаеше къде е офиса на „Камиони Дейли“.

Кевин едва ли носеше лична карта, особено наскоро обновена лична карта с актуалния му адрес, но Алекс трябваше да провери. С извинение прерови джобовете на Кевин. Единственото, което откри, беше пистолетът.

Алекс го измъкна. Разпозна го веднага — беше от първия ден, в който бяха отишли на пазар за тела. Колко странно — Кевин го беше носил със себе си през цялото това време, а Алекс така и не бе знаел за това. Знаеше за Кевин повече, отколкото за почти всеки друг човек, но явно не толкова, колкото си бе мислил.

Алекс заопипва врата си, опитвайки се да разкопчае верижката на кръстчето, което винаги носеше. Трепереше толкова силно, че му бяха необходими няколко минути, за да успее. Когато го направи, целуна кръстчето и го постави върху сърцето на Кевин. Тогава затвори очите на приятеля си.

В някой момент родителите на Кевин щяха да започнат да се притесняват за него, осъзна Алекс, докато вървеше към диамантения пръстен. Може би знаеха къде живееше Алекс, може би, но едва ли бяха наясно точно в кой апартамент се бе нанесло семейство Моралес. По-скоро щяха да отидат във „Винсент де Пол“ и да проверят дали Кевин се е появил на училище.

Алекс измъкна диамантения пръстен от ръката на мъртвата жена. Реши да занесе часовника на Кевин на отец Малруни. Свещениците имаха задължението да успокояват близките на починалите. Алекс имаше задължението да опази живота на сестрите си.

С пръстена, пистолета и часовника в джоба си, Алекс се отправи по дългия път обратно към своя квартал. Може би с пръстена и пистолета можеше да уреди превоз за Бри до мястото, откъде щеше да замине охраняваната група. Това би се харесало на Кевин.

вторник, 6 декември

— Имам да ви съобщя изключително тъжна новина — обяви отец Малруни пред шепата момчета, които съставляваха ученическия колектив на академия „Сейнт Винсент де Пол“.

Алекс очакваше известие за смъртта на Кевин. Когато беше съобщил новината на отец Малруни предишния ден, свещеникът изглеждаше искрено натъжен.

— Господин Ким е починал — каза вместо това отец Малруни. — Най-неочаквано. Смъртта му е изключителен удар за нашата общност.

Господин Ким беше преподавал научни дисциплини, ако не с ерудиция, то поне с ентузиазъм. Алекс, общо взето, го беше харесвал, но нямаше да тъгува за него, след като заминаше със сестрите си.

Все пак му беше странно да научи, че и господин Ким е мъртъв. Още една жертва на вируса и самоубийствата.

сряда, 7 декември

— Трябва ми нещо от теб — каза Алекс на Харви. — Склонен съм на размяна.

— Всичко за приятеля на Кевин — отвърна Харви. — Странно, не съм го виждал от няколко дни.

Алекс сви рамене.

— Трябва ми шейна.

Харви се засмя.

— А отбор кучета не искаш ли? — попита мъжът.

— Просто обикновена шейна — уточни Алекс. — Но трябва да мога да я дърпам. И с нормален размер, не съвсем бебешка.

Харви се замисли.

— Току-виж успея да намеря. За кога ти трябва?

— Искам я възможно най-скоро.

Щеше му се да се беше сетил да потърси шейна по-рано. Но смъртта на Кевин правеше мисълта за каквото и да било изключително трудна. Или просто Алекс беше прекалено гладен, за да мисли, и използваше смъртта на Кевин за оправдание. Нямаше значение. Нищо нямаше значение, освен откарването на Бри до центъра. Шейната звучеше най-логично.

— Каза, че си склонен на размяна — отбеляза Харви. — Шейната е сериозна работа. Не е консерва зелен боб. Какво предлагаш?

Алекс извади диамантения пръстен и пистолета на Кевин.

— Това как ти се струва?

— Доста впечатляващо — отговори Харви. — Пистолетът ми харесва. Винаги има пазар за тях. Да не би да криеш стоки от мен, хлапе? Имаш ли подобни артикули?

Алекс си помисли за последните четири кутии от бирата на папи, които пазеше за спешни случаи.

— Нищо чак толкова добро. Наистина ми трябва шейна, Харви.

— Чуй какво ще ти кажа. Ела утре сутринта. Тогава ще ти кажа дали съм успял да намеря шейна. Имаш ли нещо друго за мен днес?

Алекс погледна консервите спанак на рафта зад тезгяха.

— Предполагам, че няма да ми дадеш малко спанак като аванс.

— Аванс на какво? — попита Харви, след което избухна в смях. — Съжалявам, хлапе. Приемам само пари и продукти. Не мога вечно да давам подаяния само защото харесвам някого.

Алекс кимна.

— Просто реших да попитам.

— От питане глава не боли. Ще се видим утре сутринта. Може да изнамеря шейна за теб. И кой да знае — може пък и да добавя консерва спанак.

четвъртък, 8 декември

Докато тикаше шейната към стария им приземен апартамент, Алекс си помисли, че Харви беше надминал себе си. Шейната беше почти свършена. Беше достатъчно голяма, за да може Бри да седи удобно, и имаше поставки за крака, за да се раздвижва сестра му по време на дългия път до „Порт Ауторити“. Беше от здрава пластмаса, а седалката беше достатъчно високо и Бри нямаше да се намокри от снега. Единственото неудобство беше, че въжето за теглене беше единично, тоест Алекс щеше да я дърпа сам. Но и бездруго той и Джули едва ли щяха да могат да дърпат в синхрон.

Почувства се странно, когато отключи вратата на приземния апартамент. Алекс не беше идвал тук, откакто се бяха преместили в

12Б, но нямаше смисъл да мъкне шейната нагоре, след като щяха да я използват само след няколко дни. Токът не беше идвал от снежната буря насам, дори и в работни дни. Алекс нямаше търпение да се измъкне.

Всичко миришеше на влага и плесен. Беше му чудно да повярва, че някога всички бяха живели там, без да го забележат. Били са като къртици. След няколко дни щяха да бъдат част от елита.

Отиде в спалнята на мами и извади кутиите от гардероба. Светлината беше оскъдна, а той не се беше сетил да вземе свещ или фенерче. Но в крайна сметка намери актовете им за раждане и кръщелните им свидетелства.

Алекс огледа апартамента, за да провери дали не трябва да вземат още нещо. На кухненския плот до телефона стоеше бележката, с която той съобщаваше, че се преместват в 12Б. Не беше сигурен какво да прави с нея. Нямаше смисъл да пише нова бележка, тъй като не знаеше къде щяха да заминат.

Когато Бри и Джули бяха на сигурно място, той щеше да открие Карлос и да му каже къде са момичетата. Мами и папи също можеха да го открият, ако някога се върнеха. Алекс остави бележката, в случай че някой се появи преди понеделник. Огледа още веднъж дома си. Все още си спомняше как се бяха нанесли тук, когато беше на пет. Беше излязъл навън да си поиграе с децата на улицата и бе казал нещо на испански. Другите деца му се бяха присмели и той бе изтичал обратно вкъщи със сълзи на очи.

— Тук ще говориш английски — бе казала мами. — Без повече испански.

Това не представляваше особена трудност — Алекс беше израснал и с двата езика. Но никога повече не се опита да играе с децата от квартала. Карлос нямаше подобни проблеми. Но Алекс винаги се чувстваше така, сякаш другите деца го смятаха за по-нисш от тях. Всички бяха като Дани О'Браян.

Но след пет дни и той щеше да стане като Дани О'Браян. Случващото се напомняше роман на Дикенс. Бездомно дете открива, че е наследник на богат род. Разбира се, Алекс не беше нито бездомно дете, нито наследник на богат род, но основната идея беше подобна. Пък и той беше заслужил изкачването си по социалната стълбица с усилията, които беше положил във „Винсент де Пол“. Господин Флин

нямаше да даде пропуските на някой случаен човек — това не беше благотворителност, а свидетелство за уважение.

„Папи би се гордял с мен — помисли си Алекс. — Грижа се за сестрите ми. Държа се като мъж.“

петък, 9 декември

Беше събудил Джули и я беше накарал да отиде с него на опашката за храна. Нямаше желание да го прави, но въпреки не беше останала никаква храна и ако искаха да изкарат уикенда, трябваше да вземат всичко, което можеха.

Опашката изглеждаше достатъчно безопасна — хората бяха съвсем малко. Алекс се погрижи сестра му да не се отдели от него през двата часа, в които чакаха. Предполагаше, че температурата е под минус петнайсет градуса. „Адът не е горещ — каза си той. — Адът е вледеняващ.“

— Къде е Кевин? — попита най-после Джули.

Алекс знаеше, че тя ще се поинтересува, но това не правеше нещата по-лесни.

— Мъртъв е — отговори той.

— Сигурен ли си? Може просто да е заминал.

— Бях там. Мъртъв е, Джули.

— О... — въздъхна тя. — И три от сестрите умряха. Е, сестра Джоан беше просто послушница.

— Как умряха? — попита Алекс, тъй като не искаше да говори за Кевин.

Джули сви рамене.

— Разболяха се. Сестра Рита не ни каза от какво. Плачеше, само дете се опитваше да го прикрие. Но ние го забелязахме. Не че сме останали много. Може би някои от момичетата също са умрели.

— Сигурно са напуснали града. Повечето хора вече се изнесоха.

— Не искам да умра — промълви Джули. — Сестра Рита каза, че сестра Долорес, сестра Клеър и сестра Джоан са на небето при Богородица, но аз предпочитам да съм жива.

— Аз също.

Известно време постояха в мълчание. Тогава Джули докосна ръката му.

— Съжالياвам за смъртта на Кевин. Той беше добър приятел.
— Да — отвърна Алекс. — Такъв беше.

събота, 11 декември

— Джули, искам да отидеш в 11Е — каза Алекс след обяд. — Искам да провериш дали не е останало нещо, което може да ни е от полза.

— Защо да ходя? Там няма нищо.

— Ще идеш, защото ти казвам. Хайде, Джули, просто го направи. Послушай ме.

— Ами ако срещна някого на стълбите? — попита тя.

— Няма да срещнеш никого. Само ние сме останали тук. Моля те. Само един етаж по-надолу. Нищо няма да ти стане.

Джули взе фенерчето.

— Моли се наистина да е така. В противен случай Бог никога няма да ти прости.

— Ще рискувам. Тръгвай.

Наблюдаваше как Джули излиза от апартамента. След като чу как слиза по стълбите, отиде в спалнята. Бри беше завита в спалния чувал и макар да беше покрита с две палта и няколко одеяла, все пак трепереше от студ. „Само още един ден“, напомни си Алекс. След един ден щяха вече да пътуват към новия си живот.

Бри вдигна очи към него и се усмихна.

— Мислех, че Джули ще дойде да вдигне чинията ми. Вече ти ли вършиш къщната работа?

Алекс се засмя.

— Никакъв шанс. Всъщност исках да поговоря с теб, Бри. Насаме. Изпратих Джули, за да не ни безпокои.

Бри с усилие се надигна до седнало положение. От изтощение се закашля. Грабна инхалатора и вдиша дълбоко.

„Още един ден“, помисли си Алекс. Седна на леглото до сестра си.

— Бри, ще ти кажа нещо и не искам да се разстройваш — започна той. — Ще те помоля да направиш жертва заради Джули.

— Бих направила всичко за Джули. Знаеш, че е така.

Алекс кимна. На това разчиташе.

— Бри, за Джули вече не е безопасно в Ню Йорк. Нямам предвид студа или глада. Не е безопасно за момиче.

Очите на Бри се разшириха.

— Случило се е нещо, нали? — попита тя.

— Нищо не се е случило. Но папи ми е казвал, че най-важното, което трябва да направи един мъж, е да предпази жените, които обича. Трябва да предпазя теб и Джули и до този момент давах най-доброто от себе си. Но условията стават все по-лоши, затова се наложи да предприема нещо. Напускаме Ню Йорк утре. Помниш ли Крис Флин? Баща му ми даде три пропуска, с които ще отидем на безопасно място, при семействата на важните хора.

— Не — каза със задъхване Джули. — Вие с Джули идете. Аз ще остана тук и ще чакам мами и папи.

Алекс погали косата на Бри.

— Джули няма да тръгне без теб, нито пък аз. Трябва да дойдеш с нас, за наше добро.

— Ами мами и папи? — проплака Бри. — Те как ще ни намерят?

— Измислил съм го. След като заминем, ще открия Карлос и ще му кажа къде сме. Той ще може да каже на мами и папи. Но трябва да се махнем от тук, Бри. Ако животът на Джули означава нещо за теб, и тримата трябва да заминем утре.

— Боя се — призна Бри. — Алекс, боя се. Знам, че ви дърпам назад. — Тя избухна в сълзи. — Съжалявам, че се върнах вкъщи. Трябваше да остана в манастира и да умра там.

— *Idiota* — промълви нежно Алекс и я целуна по челото. — Искам те жива, Джули също. Няма нужда да бъдеш *dramatica* като леля Лорейн. Помисли колко ще е хубаво да живеем на място с отопление и електричество и три хранения на ден.

Бри отново вдиша от инхалатора.

— Мислиш ли, че ще оздравея? — попита тя.

— За това се моля.

Бри си пое дълбоко дъх.

— Съжалявам. Знам, че само правя нещата по-трудни. Но съм убедена, че мога да извървя пътя до „Порт Ауторити“.

— Няма да ти се наложи — отговори Алекс. — Трябва да видиш шейната, която намерих. Е, ще я видиш утре. Ще изминеш в лукс целия път до там. След това автобусът ще ни отведе до новия ни дом.

Това може да отнеме няколко дни, а автобусът ще се отоплява. Можеш ли да си представиш? Отопление. — Той се засмя. — От утре ще живеем като царски особи.

— Джули сигурно е много щастлива.

— Ще бъде. Още не съм ѝ казал. Ти си следващата по големина, затова казах първо на теб.

— Когато се върне, може ли да ѝ кажеш тук? — попита Бри. — Искам да ѝ видя лицето, когато научи.

Алекс кимна.

— Добра идея. Сега си почини, а аз ще се върна, когато Джули си дойде. Утре ще е голям ден и искам да си възможно най-силна и подготвена.

— Държа броеницата си в спалния чувал — отвърна Бри. — Сега ще се помоля. И ще благодаря на Бог за теб и за господин Флин, и за всички добри хора по света.

понеделник, 12 декември

„Само още пет пресечки“, каза си Алекс. Бяха стигнали чак до тук, пет пресечки нямаше да ги спрат.

Пътуването към центъра се бе оказало много по-трудно, отколкото си беше представял, въпреки лекотата, с която се бе случило всичко предишния ден. Алекс беше останал доволен от начина, по който бе уредил нещата — от съобщаването на новината на Бри и после на Джули (която ограничи радостта си до тих вой, за което ѝ беше благодарен), през бележката, която беше пъхнал под вратата на „Винсент де Пол“, за да не се тревожат отец Малруни и сестра Рита, до опаковането на багажа. Той и Джули бяха почистили апартамента възможно най-старателно, предвид обстоятелствата. После бяха вечеряли и бяха оставили достатъчно храна за закуска.

Не беше спал добре, но това се дължеше на вълнението, пък и щеше да има достатъчно време да се наспи в автобуса. Около четири и половина окончателно се отказа с опитите да заспи, приключи с финалните приготовления и събуди сестрите си. Беше толкова странно и невероятно да закусват — Алекс не помнеше кога за последен път денят му не бе започвал с глад.

Увери се, че Бри и Джули са приготвили всичко необходимо — резервен комплект дрехи, една или две лични вещи, нищо прекалено тежко или голямо — само неща, които се побираха в раниците им. И тримата облякоха няколко ката дрехи, повече от обикновено — както като трик, с който да вземат повече багаж, така и защото щяха да са навън в продължение на часове.

Най-после бяха готови за тръгване. Слизането по стълбите се проточи, тъй като трябваше да спират на почти всеки етаж, за да си поема дъх Бри. Алекс си помисли, че тя действително не би могла да оцелее още дълго при подобни условия. Беше убеден, че патроните на инхалатора ѝ се изчерпват, и нямаше представа как да ги замени. Но

само след дни тримата щяха да бъдат на сигурно място и проблемите им щяха да са в миналото.

Алекс остави Бри и Джули на партера, докато слезе по стълбите до стария им апартамент. Всичко беше така, както го бе оставил. Донесе шейната и беше посрещнат с викове от вълнение и обожание. Остави шейната пред сградата, после се върна, изнесе на ръце Бри и я намести внимателно на шейната, за да не се намокри. Беше му странно да осъзнае, че никога нямаше да се върнат, никога нямаше да видят Западна Осемдесет и осма улица, нито дори Ню Йорк.

Предложи да се помолят в мълчание, преди да тръгнат, и видя благодарността в очите на Бри. Когато моментът за тръгване настъпи, той затегли шейната на Бри, а Джули вървеше покрай тях.

Не беше лесно, тъй като и двамата с Джули трябваше да крачат през непочистен сняг, а скоро ръката и гърбът го заболяха от усилието да тегли шейната с Бри и раниците. Джули предложи да помогне и сложи една раница на гърба си и друга на гърдите си. С това товарът на Алекс не се облекчаваше особено, но момчето беше благодарно на сестра си за положените усилия.

Отне им цял час да стигнат до Седемдесета улица и дотогава Бри вече дишаше трудно. Джули падна на Шейсет и осма улица и Алекс трябваше да я издърпа, което му отне повече енергия, отколкото би искал да пожертва. В ботушите на Джули влезе сняг и тя затрепери неконтролируемо. Алекс не знаеше дали да я разтърси, удари или прегърне.

— Хайде — каза той колкото на себе си, толкова и на сестра си. — Не остана много път. Можем да се справим.

На Шейсет и втора улица вече не беше толкова сигурен. Все още трябваше да стигнат до „Кълъмбъс Съркъл“ и да извървят километър и половина по градските улици. Имаха ли достатъчно сила? Бри кашляше, а крачките на Джули ставаха все по-бавни.

„Това е смехотворно“, каза си Алекс. След два часа, че и по-малко, щяха да са на Порт Ауторити и да се приготвят за пътуването към спасението. Трябваше да издържат още малко.

Вятърът се усили и Алекс почувства соления бриз, смесен с познатата пепел. Очите му се насълзиха, вече не виждаше и на две крачки пред себе си. Спомни си предложението на Харви — осигурен превоз за него и Бри до безопасно място в замяна на Джули. Осъзна, че

Бри можеше да умре на шейната. Нима отново беше взел поредното грешно решение? Можеше ли да е сигурен, че ще опази Джули по-добре от някой непознат?

Вятърът зазвуча като присмех — чуваше как папи го нарича *debilucho*^[1], а Карлос му казва „пъзльо“. Те бяха истински мъже. Те не биха се докарали до такова положение.

Джули отново падна. Раницата на гърдите ѝ подгизна от снега и стана видимо прекалено тежка. Алекс я взе от сестричката си и я сложи на шейната.

— Мога да взема третата раница — предложи Джули. — Сложи ми я.

Алекс поклати глава.

— И така сме добре — отвърна той. — Продължаваме напред.

Но нещата се влошиха на Петдесет и седма улица, тъй като отново навлязоха в цивилизацията. Снегът от тротоара край Осмо авеню беше почистен, тоест не можеха да използват шейната.

Край тях мина камион, шофьорът ги изгледа на кръв и започна да крещи псувни.

— Трябва да се върнем на тротоара — каза Алекс.

— Там не можем да дърпаме шейната — отвърна Джули.

Алекс кимна.

— Ще измислим нещо — въздъхна той и задърпа шейната към бордюра.

Вдигна Бри и я понесе на рамото си, като пожарникар. Джули вдигна шейната на тротоара. После я задърпа, докато Алекс се опитваше да запази равновесие по заледения терен.

Падна два пъти. Първия път Джули успя да се хвърли напред и да омекоти падането му, така че тримата се строполиха на тротоара заедно. Щеше да е забавно, ако на света бе останало нещо весело.

Втория път Джули не успя да помогне и той падна болезнено, носът му се удари толкова силно в тротоара, че Алекс си помисли, че го е счупил. Шокът разтресе Бри и тя започна да се задъхва отчаяно.

Докато Алекс избърсваше кръвта от лицето си, Джули прерови чантата на Бри, откри броеницата и я подаде на сестра си. Бри се вкопчи в броеницата, сякаш тя олицетворяваше самия живот.

— *Dios te salve, Maria. Llena eres de gracia*^[2] — започна Джули.

Познатите думи на молитвата, изречени на испански, както ги бе изговаряла мами, успокоиха Бри. Когато си пое дъх, тя зарецитира редом с Джули, докато Алекс стоеше край тях и се убеждаваше, че никога вече не трябва да подценява малката си сестра.

Пътуването стана по-поносимо, докато приближаваха „Порт Ауторити“ и Алекс отново повярва, че наистина ще успеят да се справят. Видяха няколко души, докато вървяха по Осмо авеню и макар никой да не им предложи помощ, все пак никой не ги напсува. Имаше множество тела и по височината на купчините Алекс разбираше, че доста от тях са оставени наскоро. Болести и самоубийства. Там, където отиваха, нямаше да има подобни неща.

За последен път Алекс беше идвал на „Порт Ауторити“ през май, когато автогарата беше пълна с истерични хора, опитващи се да избягат. Изненада се, че отпред не чакаха хора за неговия автобус, но предположи, че може би ще влязат от друг вход или вече са вътре. Не можеше да погледне часовника си, без да раздруса Бри, затова попита Джули за часа. Тя спря да дърпа и провери.

— Десет и петнайсет.

— Явно сме първите — каза той. — Това е добре. Ще седнем един до друг.

— Виждам полицаи! — извика Джули и посочи с ръка. — Той ще ни каже къде да отидем.

Алекс нежно постави Бри на шейната и се приближи до полицая.

— Имаме пропуски за заминаващия охраняван автобус — обясни момчето. — Знаете ли през кой вход трябва да влезем?

— Днеска няма автобус — отговори полицаят.

— Какво имате предвид? — попита Алекс. — Автобусът, заминаващ на дванайсети декември. Имаме пропуски, направили сме резервация. — За момент реши, че е станало тринайсети декември, че са изпуснали автобуса си, и изтръпна. Не можеше да скрие ужаса в гласа си. — Днес е дванайсети, нали?

— Няма значение коя дата е. Няма автобуси заради карантината.

— Каква карантина? — попита Алекс. — За какво говорите?

Полицаят изгледа Алекс, после Бри, Джули и шейната.

— Никой ли не ви е казал? — попита и Алекс долови състраданието в гласа му.

— Какво не са ни казали? — промълви Алекс, макар да знаеше, че отговорът няма да му хареса.

— Ню Йорк Сити е под карантина заради грипа — каза полицаят. — Никой не може да влиза или излиза от града.

— Докога? — попита Алекс. — За колко време?

Полицаят сви рамене.

— Докато епидемията затихне. Или докато грипът обхване цялата страна и вече е без значение. Или докато всички тук измрем. Избери си сам.

— А знаете ли нещо за охраняваните групи? — попита Алекс. — Кога ще бъдат подновени? Ще ни пуснат ли да се качим?

— Всичко знам за тях — отвърна полицаят. — Всичко знам за щастливците като вас, които получават шанса да се измъкнат. Да, ще има друг. Пътуват на всеки две седмици и щом този не може да потегли, следващият ще се погрижи за теб и семейството ти. Ако чуете, че карантината е отменена, върнете се след две седмици. Ако не — върнете се след четири. За хора като вас винаги ще има спасение.

Алекс би се засмял, но ако го направеше, нямаше да може да спре. Вместо това се замисли за следващата група. След две седмици щеше да е двацет и шести декември. Христос беше милостив, нямаше да им отнеме живота преди Коледа. Алекс щеше да се грижи за сестрите си още две седмици и после карантината щеше да бъде отменена. Самият той щеше да е на осемнайсет и нямаше да го пуснат с тях, но това нямаше значение. Автобусите щяха да са пълни с жени и деца и все някой щеше да се съгласи да наглежда Бри и Джули, докато се настанят на новото място. Все някой щеше да прояви доброта.

— Благодаря ви — каза Алекс на полицаия.

— Успех, хлапе — отвърна той. — Кофти шанс. Далече ли живеете?

— Да — кимна Алекс. — Но щом дойдохме до тук, значи ще успеем и да се върнем.

вторник, 13 декември

Алекс и Джули вървяха към „Винсент де Пол“, без да обелят и дума. Никой от тримата не беше говорил особено много след кошмарното връщане от „Порт Ауторити“. Алекс беше казал на

сестрите си, че градът е под карантина и когато властите я отменят, автобусните пътувания ще бъдат възобновени. Щяха да видят какво е положението след две седмици.

Нямаше да им разкрие, че не би могъл да замине с тях, преди да са се качили в автобуса. Но това беше само поредната тайна.

На предната врата на училището ги чакаше голям лист, на който беше изписано на ръка „ЗАТВОРЕНО ДО СЛЕДВАЩО НАРЕЖДАНЕ ЗАРАДИ КАРАНТИНАТА“.

— Какво означава според теб „до следващо нареждане“? — попита Джули.

Алекс поклати глава.

— Не знам. Може би седмица, ако имаме късмет.

— Мислиш ли, че Харви има още храна? — поинтересува се Джули, докато двамата се отправиха обратно към дома.

— Да, убеден съм, че има. Но не знам какво бих могъл да му дам за нея.

— Можеш да му занесеш шейната? Обзалагам се, че ще ти даде много храна за нея.

— Шейната ще ни трябва след две седмици — отвърна Алекс. — Не мога да нося на ръце Бри през целия път до „Порт Ауторити“.

— Тя и бездруго ще умре, ако не намерим храна.

— Харви не би искал шейната. Ние сме единствените хора, които я искат. Замисли се, Джули. Има ли някаква останала храна?

Джули кимна.

— Оставих в 12Б консерва боб. Изглеждаше ми нередно да напуснем, без да им оставим абсолютно нищо. А има и кутия макарони, която не изядохме, защото имаше разни неща вътре.

— Неща?

— Буболечки — уточни Джули. — Реших, че не е редно да изхвърляме, затова я запазих.

— Можем да ги изядем. Хората често ядат буболечки.

— Гнус — сбърчи нос Джули.

— По-добре, отколкото да гладуваме. Пък и е само до петък. Тогава ще получим торби с храна. И може би училището ще отвори отново в понеделник. Трябва да издържим само днес, утре и в четвъртък и нататък няма да имаме проблем.

— Все пак трябва да сготвим макароните.

— Оу... Как става това? — попита Алекс.

Джули поклати глава.

— Напълно си безполезен — заяви. — Дори Карлос знае как да кипне вода.

— Значи, кипваш вода и вариш в нея макароните? Не звучи особено трудно.

— Не е — потвърди Джули. — Но печката не работи от седмици. Бри ползваше само микровълновата, когато имаше ток. А вече и ток няма, ако не си забелязал.

— Не е моя вината, че от бурята насам няма ток, нито че печката не работи, нито че не знам как да готвя. За колко ще ни стигне консервата боб?

— Зависи дали смятаме да я ядем или просто да я гледаме.

— Водата се вари в тенджерата, нали? — попита Алекс. — На огън.

— Да — кимна Джули.

— Е, имаме тенджерата. И все още имаме вода. Единственото, което ни трябва, е огън.

— Може да запалим огън в апартамента. Така ще сварим макароните, пък и ще стане по-топло.

— Огън — промълви Алекс. — Ще запалим огън.

— Вътре в жилището? Като лагерен огън?

Алекс поклати глава.

— Димът би бил вреден за Бри — каза той. — Ще накладем огън в един от другите апартаменти. В мивката. И ще сложим тенджерата върху него и водата ще заври и ще приготвим макарони с боб.

— И буболечки — добави Джули, но Алекс можеше да улови вълнението и облекчението в гласа ѝ. — Ала нямаме дърва. Какво бихме могли да изгорим?

— Списания — отвърна Алекс. — В апартамента има доста.

— По-добре да преварим много вода — каза Джули. — Почти ни свърши водата, която Бри преваряваше в микровълновата. Правеше го всеки следобед, за да имаме запаси в случай на нужда, но ние почти я изчерпахме.

— Вие с Бри наистина се грижите добре за мен, нали? — усмихна се Алекс.

— Преди снежната буря не беше толкова трудно — отговори Джули. — Бри претопляше вечерите в микровълновата, докато с теб бяхме на училище. Сега държим консервите в спалните чували.

Алекс си спомни как се бе почувствал обременен от сестрите си. Но неговото собствено оцеляване зависеше от тях толкова, колкото и тяхното от него.

— Само още две седмици — каза той. — И после ще заминем от града. В петък ще получим храна. Дотогава ще ядем макарони и боб.

— И буболечки. Е, какво пък. По-добре от нищо.

петък, 16 декември

Алекс би предпочел Джули да остане вкъщи в петък, но се нуждаеха от две торби с храна. Бяха изяли макароните и боба на обяд предния ден и с ограниченото количество храна, което съдържаше всеки пакет, нямаше начин да оцелеят само с един.

В нито един от апартаментите не беше останало нищо, подходящо за размяна. Алекс първо ги претърси внимателно, а след това започна да рови из тях като обезумял. През цялата сряда и четвъртък тършува из тях със свещ в ръка, тъй като батериите за фенерчето се бяха изтозили. Все още им оставаха две свещи и половин кутия кибритени клечки.

През повечето време спяха. Алекс не беше сигурен дали това е добре, или зле за тях, но нямаха какво друго да правят и той прецени, че така най-вероятно горяха по-малко калории. Погрижи се Джули да рецитира молитви в моментите, в които беше будна. Бри се молеше без външен натиск.

Бяха изтъргували всичко след месеци пазарлъци за консерви боб и торби ориз. Единствените неща, които Алекс би могъл да занесе на Харви, бяха палтото на гърба му и шишенцето аспирина, което беше запазил.

Ала това не беше вярно и той го знаеше. Макар да беше разменил почти всичко, което беше открил в домашните аптечки, все пак беше запазил няколко опаковки с хапчета за сън, с които би могъл да приспи Бри и Джули и да ги удуши в съня им. Така тяхната смърт би била милосърдна, другото нямаше значение.

Каза си, че не трябва да се побърква, че Джули би намерила начин да приготвя храна в продължение на десет дни с продуктите от две торби, че може би карантината ще бъде отменена и училището ще отвори отново врати. Ако успееха да оцелеят до двацет и шести декември, имаха шанс.

Джули се стопяваше пред очите му. Алекс знаеше, че тя се храни все по-оскъдно, за да може Бри да хапне мъничко повече. Беззвучно я помоли за прошка за това, че някога въобще беше недоволен от нея.

Когато се приближиха до училището, на опашката нямаше никого. И двамата съзнаваха какво означаваше това, но все пак се приближиха към вратата.

ДОСТАВКИТЕ НА ХРАНА СЕ ПРЕУСТАНОВЯВАТ ЗА НЕОПРЕДЕЛЕНО ВРЕМЕ

Алекс се взря в надписа. Какво означаваше „за неопределено време“? Да не би да имаха предвид до края на карантината? Или градът беше безвъзвратно изоставен? И ако беше така, дали извозването на важните граждани беше преустановено? Прииска му се Джули да заплаче. Може би ако трябваше да успокои нея, той самият нямаше да се чувства така безпомощен, така ужасен.

Но Джули никога не правеше това, което той искаше, и този път не беше изключение.

— Няма значение — заяви тя. — И без това храната нямаше да ни стигне.

— Най-вероятно си права.

Запътиха се към дома.

— Ще проверя положението при Харви — каза Алекс. — Имам палто и шишенце аспирина. Може да ми даде нещо за тях.

— Как ще оцелееш без палто? — попита Джули.

— Ще се справя. Ще се разхождам наметнат с одеяло. Може би с Бри ще измислите как да го нагласите така, че да напомня повече на палто и ръцете ми да са свободни при следващото отиване до „Порт Ауторити“, за да мога да дърпам шейната.

Джули застана абсолютно неподвижна.

— Не мисля, че шейната ще ни трябва — прошепна тя, сякаш някой щеше да я чуе на пустата улица.

— Ще ни трябва за Бри — отговори Алекс.

— Последният ѝ патрон е на привършване — каза нежно Джули. — Използва го от две седмици. Понякога нощем тя кашля, не си пръска от него и ми се струва, че ще умре на място в спалния чувал.

— Бри няма да умре. Ще заминем след по-малко от две седмици. Просто трябва да осигурим достатъчно храна, за да оцелеем дотогава.

— Звучиш като нея, когато говори за мами и папи и настоява, че са още живи.

— Различно е — отвърна Алекс. — Не можем да направим нищо за нашите родители. Но можем да се постареем да останем живи. И тримата.

— Искаш ли да вземеш палтото ми? — попита Джули. — И без това е прекалено голямо за мен.

— Задръж го — отвърна Алекс. — Може следващата седмица да го занесем на Харви.

Вървяха в мълчание, докато стигнаха обратно до блока си.

— Не се страхувам от смъртта — каза Джули. — Осъзнах, че в рая има повече мои познати, отколкото на земята. Мами и папи, и Кевин. И още много хора. Просто не искам да умра последна. Това ме плаши най-много, че ти и Бри ще си отидете и аз ще остана съвсем сама.

— Това няма да се случи — заяви Алекс.

Джули се вгледа в него. Лицето ѝ представляваше особена комбинация от младост и неестествено стареене.

— Обещаваш ли? — попита тя.

— Обещавам.

Ненавиждаше мисълта да се изкачва дванайсет етажа, но не беше взел шишенцето аспирина със себе си, а то щеше да му трябва. Катеренето по стълбите им отне два пъти повече време, отколкото миналата седмица. Не знаеше как щеше да свали Бри и шейната на двайсет и шести.

Когато влязоха в апартамента, сестра им спеше. Дишането ѝ беше затруднено. Когато патроните ѝ свършиха, Алекс щеше да намери силата най-сетне да използва приспивателните хапчета. Щяха да умрат спокойно и това беше най-доброто, на което биха могли да се надяват.

Намери шишенцето аспирин и каза на Джули, че тръгва.

— Искаш ли да дойда с теб? — попита тя.

— Не, остани тук.

Не знаеше какво би направил, ако Харви предложеше да я купи в нейно присъствие. Той измина стълбите, без да бърза, и после полека се запъти към магазина на Харви. Знаеше, че е възможно да не е пристигнала никаква храна и Харви да няма какво да предложи. Също така знаеше, че Харви можеше да сметне палтото му и аспирина за безполезни. Знаеше доста неща, които не искаше да знае.

Но когато пристигна, завари нещо, което не беше очаквал — заключена врата.

Алекс потропа. Може би Харви беше в клозета. Не последва отговор. Беше ли заминал Харви? Беше ли успял да избяга въпреки карантината?

Мисълта вбеси Алекс. Ако Харви беше заминал, несъмнено бе взел всичката храна със себе си. Ала Алекс беше прекалено разярен, за да мисли трезво. Свали обувката си, използвайки малкото сила, която му беше останала, и удари с нея предния прозорец. По земята се пръснаха парченца разбито стъкло.

Алекс отново се обу, протегна ръка и отключи вратата. Харви лежеше на пода, дясната му ръка беше изпъната, сякаш се опитваше да вземе нещо.

Алекс свали ръкавиците си, наведе се и потърси пулс. Не успя да открие, но Харви беше още топъл, затова момчето долепи ухо до устните на Харви и се опита да долови дишане. Не че знаеше какво да прави, ако Харви се окажеше жив.

Нямаше значение. Харви беше мъртъв. Най-вероятно бе умрял преди не повече от десет минути. Последният от изчезващия вид.

Алекс знаеше, че трябва да се помоли за душата на Харви, но единствената молитва, която успя да прошепне, беше: „Моля те, Боже, нека намеря малко храна“. Прекрачи тялото на Харви и започна търсенето.

Витрината беше напълно празна. Отчаян, Алекс отвори вратата на банята. На мивката имаше две свещи, а върху капака на тоалетната — два кашона.

В първия имаше само дрехи — толкова мръсни, че Алекс едва се насилваше да ги докосне. Захвърли кашона на пода, пое си дълбоко

дъх и отвори втория. Беше наполовина пълен с храна. Два пакета ориз, шест консерви червен боб, две с черен боб, четири със спанак, две със супа от сушен грах, една с леща, една с моркови, три със смесени зеленчуци и една със сардина.

Ако бяха внимателни, храната щеше да им стигне до двайсет и шести. Щяха да запазят сардината за Коледа.

Алекс знаеше, че трябва да действа бързо. Не беше единственият човек в Горен Уест Сайд, търсец храна. Взе една от блузите на Харви, напълни я с консервите, пакетите и свещите и завърза ръкавите. Разкопча палтото си, пъкна вързопа до гърдите си и отново го закопча. Дегизировката не беше свършена, но трябваше да свърши работа, в случай че Алекс срещнеше друг човек по пътя между магазина и апартамента.

Върна се при витрината и стрелна с поглед Харви.

— Ще се помоля за теб, когато се прибера — обеща той, после отключи вратата, огледа пустеещата улица, взе най-остроото парче стъкло за защита и закрачи към своето убежище.

[1] Слабак (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Начало на традиционната католическа молитва „Аве Мария“. От испански — „Радвай се, Мария, изпълнена с благодат“. — Б.пр. ↑

събота, 17 декември

— Алекс, какво правиш?

— Свалям си палтото — каза Алекс. — Тук е ужасно горещо. Мисля да отворя прозореца.

— Алекс, тук е кучи студ. Алекс? Алекс, отговори ми. Бри! Бри, ела бързо! Алекс припадна!

неделя, 18 декември

— Алекс, изпий това. Алекс, трябва да го изгълташ наведнъж.

— Мами?

Кога се беше върнала мами? Нали беше на работа в болницата. Как така си е дошла? А той защо не беше на училище? Беше прекалено топло, че да вали сняг. Сигурно имаше четиридесет градуса.

— Отново отмята одеялата. Джули, помогни ми.

— Не! — възрази Алекс. — Не, мами. Горещо ми е.

— Алекс, всичко ще е наред — каза мами.

Ала не звучеше като мами, звучеше като Бри. Обаче Бри кашляше. Бри кашляше прекалено много. Папи никога не кашляше. Мъжете не кашлят. Алекс щеше да е мъж, точно като папи. Никога нямаше да кашля.

— Джули, помогни ми да го задържа, докато му давам супата.

Алекс се засмя. Как би могла Джули да го задържи? Папи можеше да го направи, но не и Джули. А къде беше папи? Беше заминал преди много време и вече трябваше да се е върнал. Апартамент 12Б имаше проблем с тръбите. Папи трябваше да го оправи. Папи можеше да поправи всичко. Папи можеше да поправи луната.

— Мислиш ли, че е погълнал аспирина?

— Да, така ми се струва. Алекс, не мърдай. Ще ти помогнем. От това ще ти стане по-добре.

Никой не се опитваше да помогне на Карлос. Карлос винаги си беше добре. Никога не му се налагаше да върши каквото и да било. Същото важеше за Бри и Джули, тъй като те бяха момичета и никой не очакваше нищо от тях. Не, само Алекс трябваше непрекъснато да става все по-добър и по-добър. Но нищо не беше достатъчно. Заместник-председател. Помощник-редактор. Втори в класа. Никога не беше достатъчно. Как щеше да стане президент на Съединените щати, ако беше едва втори в класа?

Беше уморен постоянно да е втори. Беше му омръзнало от вечните опити и провали. Беше му много горещо. Сигурно беше умрял и беше отишъл в ада. Само в ада можеше да е толкова горещо.

понеделник, 19 декември

Мами избърса лицето му с мокър парцал.

— Не заспивай, Алекс — каза тя. — Остани буден.

Да заспи? Как би могъл да заспи? Трепереше от студ. Защо не работеше печката?

— Папи, студено ми е.

— Сложи му още едно одеяло — каза Бри. — Вземи едно от нашите.

Едно от техните какво? Кой го беше захвърлил в тази снежна пряспа? Сигурно Карлос. Карлос го мислеше за бебе. Щеше да му покаже. Щеше сам да се измъкне от купчината сняг.

— Джули, той се опитва да стане. Задръж го!

Джули не би могла да го задържи. Никой не би могъл да го задържи. Дори и Крис Флин не би могъл да го задържи. Той беше първият президент на САЩ от пуерторикански произход. Крис Флин не беше. Карлос не беше. Дори папи не беше първият президент на САЩ от пуерторикански произход. Защо някой би захвърлил първия президент на САЩ от пуерторикански произход в снежна пряспа? Защо нямаше отопление в Белия дом?

Кевин го уважаваше.

— Здравейте, господин президент — каза Кевин.

— Здравейте, господин вицепрезидент — отвърна Алекс.

Това не звучеше нормално. Не беше ли Алекс заместник-президент вместо Кевин? Какъв беше Кевин? Държавен секретар? Не

можеше да си спомни.

— Раят не е толкова зле — сподели Кевин. — По-добре е, отколкото очаквах. Има доста еротични списания. Харви ми доставя най-новите броеве.

Харви беше отворил будка за вестници.

— Искаш ли едно еротично списание? — попита Харви с похотлива усмивка. В устата му нямаше зъби. — Два броя за консерва домати и една калпазанка.

Адът беше горещ, ала раят беше непоносимо вледеняващ. Алекс винаги си беше мислил, че температурата в рая ще е около двайсет градуса. Или малко по-топло, ако човек реши да поплува.

— Можете направо да умрете, господин президент — каза Кевин. — Скоро всички ще умрем.

— Не и аз — заяви отец Малруни. — Аз никога няма да умра.

Алекс се радваше да види отец Малруни.

— Мисля, че трябва да сте министър на правосъдието — каза момчето на възрастния свещеник.

— По-скоро бих бил посланик във Ватикана — отвърна отец Малруни и веждите му се стрелнаха толкова нависоко, че се удариха в тавана на Сикстинската капела.

— Искате ли да отидем на пазар за трупове, господин президент? — попита Кевин. — Погледнете тази чудна купчина ето там.

Алекс се приближи към камарата тела. Сигурно бяха стотици. Кевин му донесе стълба, за да може Алекс да се изкачи на самия връх и да подеме събирането на часовници и обувки.

Папи беше на върха. Алекс го вдигна и го захвърли надолу към Кевин.

— Добро хващане! — изрева Алекс.

Следващият труп беше на мами.

— Тук говорим на английски — каза тя, докато той я хвърляше на Кевин.

Някак самият Кевин се бе озовал на върха на купчината. Ухили се и изрече:

— Мъртъв съм, господин президент. Не помниш ли?

— Не, не си! — извика Алекс. — Аз махнах онзи клон от теб. Кевин! Върни се! Кевин!

— Пита за Кевин — каза Бри. — Знаеш ли къде е той, Джули? Може би той ще успее да успокои Алекс.

— Кевин е мъртъв — отвърна Джули.

Алекс се засмя. Кевин беше единственият човек на земята, който не беше умрял от болест или самоубийство. Кевин така и не беше хванал жестокия грип. И не би рискувал безсмъртната си душа, като извърши самоубийство. Не, Кевин беше прекалено умен. Той просто бе открил дърво, под което да застане.

— Добро решение, господин вицепрезидент — каза Алекс. — Във „Винсент де Пол“ ни трябва повече мъже като теб.

„Винсент де Пол“. Днес беше учебен ден. Дори президентът на Съединените щати трябваше да ходи на училище, ако искаше да го приемат в „Джорджтаун“.

— Бри, помогни ми. Опитва се да се изправи.

— Алекс, лежи спокойно. Не се напъвай. Алекс, всичко ще се оправи. Просто се отпусни.

Да се отпусне. Все едно лидерът на свободния свят можеше да се отпусне, докато го притискат в снежна пряспа. Къде беше Морската пехота, когато му трябваше?

— Ето ни! — обади се Карлос, изключително красив в своята военна униформа. Леля Лорейн седеше до него и плачеше истерично, но на Карлос явно не му правеше впечатление. — Останете където сте, господин президент. Аз ще се погрижа за Бри и Джули. Ти си просто бебе.

— Не съм — запротестира президентът на Съединените щати. — Мами, Карлос ме дразни. Мами!

— Един истински мъж не тича при майка си — каза папи. — Виж ме. Аз съм истински мъж. Аз не тичам при майка ми.

— Мами!

— Алекс, аз съм, Бри. Тук съм с Джули. Алекс, глътни още веднъж. Направи го заради нас.

— Не! Аз съм президентът на Съединените щати. Не искам да гълтам.

— Джули, спри да се смееш. Алекс бълнува.

— Знам — отвърна Джули. — Просто е смешен.

Смешен? Президентът на Съединените щати беше смешен? Трябваше да я арестуват за измяна. Алекс реши да направи списък с

всички причини, поради които Джули щеше да бъде арестувана за измяна, но беше прекалено немощен, за да държи химикалка. По-добре щеше да е да поспи. Когато се събудеше, може би нямаше да му е толкова студено.

— Алекс, още една глътка — каза Бри.

Но президентът не я чу.

вторник, 20 декември

— Бри! Ела. Не мога да събудя Алекс! Алекс! Алекс!

сряда, 21 декември

— Какво? — каза Алекс, докато се опитваше да се надигне до седнало положение.

— Джули, събуди се. Мисля, че Алекс е буден.

— Разбира се, че съм буден — отвърна Алекс, но почувства, че от устата му излезе единствено „Угга-гаа“.

— Алекс, погледни ме — каза Бри. — Знаеш ли къде си?

Въпросът беше труден, но в училище му бяха задавали и по-гадни.

— Вкъщи — отговори той.

Този път въобще не прозвуча като „Угга-гаа“.

— Алекс, искам да хапнеш малко от тази супа — обади се Джули. — Ето, глътни мъничко. Супа от сушен грах. Любимата ти.

Алекс беше прекалено любезен, за да каже на Джули, че супа министроне му е любимата. Опита от супата. Вкусът беше ужасен.

— Готвиш ужасно — каза той.

— Хайде, опитай пак — подкани го Бри. — Много е апетитна.

Алекс я послуша, ала супата беше всичко друго, но не и апетитна.

— Къде са ми ръцете? — попита той.

— До тялото ти — отвърна Бри. — В спален чувал си.

Това звучеше логично.

— Слънцето блести в очите ми — каза той.

— Слънцето вече не блести, Алекс — смръщи се Джули.

— *Santa Madre de Dios!*^[1] — промълви Бри. — Токът дойде!

четвъртък, 22 декември

— Колко е часът? — попита Алекс. — Кой ден е?

Джули се засмя.

— Наближава три — отговори тя. — И е рожденият ти ден.

Неговият рожден ден. Това беше важно поради някаква причина, но Алекс не можеше да се съсредоточи достатъчно, за да си спомни каква.

— От колко време спя? — попита той.

— Разболя се преди няколко дни — отвърна Джули. — В събота вечерта. Днес е четвъртък, тоест спиш цяла седмица. Първоначално бълнуваше, но от вчера май си добре.

— Грипът — промълви Алекс. — Явно ме е хванал.

— Все още те държи. Но вече не мисля, че ще умреш.

— Много ли бях болен?

Джули кимна.

— Особено в неделя и понеделник. Беше си направо луд в понеделник. После заспа и не можехме да те събудим, и се ужасихме. Но ти сам се събуди и оттогава идваш в съзнание от време на време.

— Ядох ли супа? — попита Алекс. — Май си спомням някаква супа.

— Намерихме шишенце аспириин и разтворихме хапчетата в супата. Ястието хич не ти хареса, но всеки път успявахме да те накараме да хапнеш малко. Как се чувстваш?

— Ужасно — призна Алекс. — Все едно ме е прегазил тир. И съм мокър. Защо съм мокър?

— Ами доста се потеше. И се подмокри. Беше в спалния чувал и преценихме, че е по-добре да останеш вътре, тъй като непрекъснато се опитваше да ставаш. Когато си по-силен, можеш да излезеш и тогава ще те подсушим.

Поради някаква причина при споменаването на спалния чувал Алекс си спомни за Кевин.

— Кевин? — попита той.

— Мъртъв е — отговори Джули. — Така ми каза в петък.

Да, така беше. И Харви беше мъртъв.

— Скоро ще съм по-добре — заяви Алекс. — Обещавам. Скоро ще съм достатъчно силен, за да се грижа отново за вас.

И с тези думи той пак заспа.

Когато отново се събуди, беше тъмно и единствената светлина идваше от запалена свещ.

— Какво става? — попита той.

— Нищо — каза Джули. — Заспивай.

Но Алекс се чувстваше по-бодър, отколкото беше дни наред.

— Колко е часът? — попита той.

— Не знам. Не е толкова късно. Просто тук е мрачно, това е.

— Гладен съм.

— Не си ял много през последните дни — отвърна Джули. — Още имаме храна, ако искаш. Да ти сложа ли малко спанак?

Алекс го обмисли и поклати глава.

— Искам нещо сладичко — каза той. — Останало ли ни е нещо сладко?

— Не мисля — отвърна Джули.

Алекс се опита да се съсредоточи. Цялото тяло го болеше, мъчителното пулсиране в главата му беше почти непоносимо.

— Може ли да изгасиш свещта? — попита той. — Дразни ми очите.

— Не мисля, че трябва — отговори Джули. — Това е единствената ни светлина. Но мога да я преместя по-далеч. — Изправи се и отнесе свещта на масата зад дивана, така че Алекс остана с гръб към нея. — Така по-добре ли е?

— Да, така ми се струва. Знам, че ще прозвучи налудничаво, но случайно да е засиявало слънцето, докато бях болен?

— Така ти се стори — каза Джули. — Това беше вчера. Дойде токът. Днес също беше дошъл, но ти го проспа.

— Ток — промълви Алекс. — Това е добър знак.

— Предполагам. С микровълновата определено ни беше полесно.

— Мами и папи не са се връщали, нали? — попита Алекс.

Чувстваше се така, сякаш наскоро беше прекарал доста време с тях.

— Не — отвърна Джули. — Само ние сме. Както винаги.

— Къде е Бри? Добре ли е?

— Бри беше великолепно. Двете се редувахме да те гледаме. Беше наистина изключително. Все едно напълно беше забравила, че има астма. Каза, че просто трябва да вярваме, че Светата Майка ще се погрижи за теб. И тя наистина го стори.

— А днес е рожденият ми ден? — попита Алекс. — Вече съм на осемнайсет?

— Да. Честит рожден ден. Извинявай, че няма парти.

Алекс затвори очи и се опита да си спомни защо рожденият му ден беше важен. Но преди да открие отговора, потъна отново в сън.

петък, 23 декември

Гърлото му беше пресъхнало. Огледа се за чашата вода, която винаги държеше на ръба на масата, но не успя да я открие.

— Джули! Джули, жаден съм.

— Ей сега ще ти донеса вода — каза тя. — И малко аспирин.

Алекс зачака да му донесе водата. Когато тя го направи, той отпи, после глътна два аспирина и изпи останалата вода. Помисли си, че на света нямаше достатъчно вода. Или може би водата ставаше прекалено много. Все едно, още беше жаден.

— Може ли още? — попита той. — Моля те.

— Предполагам. — Джули отиде в кухнята и се върна с пълна чаша. — Пий бавно. Гладен ли си?

— Не знам. Струва ми се, че ще бъда. Чувствам се по-добре от вчера, но цялото тяло продължава да ме боли.

— Аспиринът би трябвало да те облекчи.

— Колко е часът? — попита Алекс.

— Престани да ми задаваш този въпрос — озъби се Джули. — Има ли значение?

Алекс се зачуди дали да не каже на Джули да не му говори с такъв тон, но реши, че не си струва.

— Къде е Бри? — попита вместо това той. — И тя ли спи?

— По-добре заспивай отново — отвърна Джули. — Все още е рано.

Идеята беше добра. Щеше отново да се унесе и да остави аспирина да си свърши работата. Когато се събудеше, несъмнено щеше да се чувства много по-добре.

Събуди се с усмивка на лицето. Беше сънувал нещо много приятно, макар да не си спомняше подробностите. Май беше живял в уютно градче, подобно на тези, които беше посещавал по време на летните лагери. Хората се разхождаха усмихнати. Помнеше усмивките.

— Вече е ден, нали? — промълви на Джули.

Тя седеше на фотьойла с лице към него, но изглежда, наблюдаваше външната врата. Алекс се обърна да види има ли нещо интересно там, но всичко изглеждаше както обикновено.

— Да — каза Джули. — Ден е.

— Помня, че пих вода. Кога беше това?

— Преди около три часа. Искаш ли още аспирин?

Алекс поклати глава и леко се замая от движението.

— Още не. Надявам се ти и Бри да не се заразите. Много аспирин ли остана?

— Достатъчно — отвърна Джули. — И няма да се заразим. Вече щяхме да сме се разболели, ако имаше такъв шанс.

— Защо си зяпнала вратата? — попита Алекс. — Очакваш ли някого?

— Не, разбира се. Просто ми писна да гледам към теб.

— Не те виня — въздъхна Алекс. — Бри спи ли?

Джули извърна поглед от вратата.

— Бри не е тук.

— Какво искаш да кажеш? — попита Алекс. — Къде е?

— Не знам.

Алекс се опита да измъкне ръцете си от влажния и вмирисан спален чувал.

— Къде мислиш, че е? — попита той.

— Не знам. Виж, убедена съм, че е добре. Защо не поспиш още малко. Може би ще се върне, преди да се събудиш.

— Не ми се спи. Къде, по дяволите, е Бри?

— Казах ти, че не знам — отговори Джули. — Вчера, докато имаше ток, тя реши да отиде на църква. Ти имаше рожден ден и тя реши да запали свещ и да благодари на Светата Дева, че е спасила живота ти. Казах ѝ да не го прави. Наистина, Алекс. Казах ѝ, че Светата Дева оценява благодарността ѝ и няма нужда да ходи до черквата. Но Бри каза, че е същинско чудо, че си оздравял, и освен това ти имаше рожден ден, а мами винаги пали свещи на рождените ни дни.

— Глупачка! Защо не я спря?

— Не можех! — проплака Джули. — Бри е като папи. Като й хрумне нещо, не можеш да я разубедиш. Казах й да остане тук, уверих я, че ще отида вместо нея, но тя отвърна, че искала да се изповяда, за да получи причастие на Коледа. Изглеждаше толкова по-добре. Нямах представа колко направи, докато ти лежеше болен. Помислих, че Светата Дева е сътворила второ чудо и е излекувала Бри. И токът дойде. Трябваше само да отиде до черквата и после да се качи обратно с асансьора.

— Защо не отиде с нея? — настоя Алекс. — Можеше да я наглеждаш.

— Наглеждах теб.

Алекс зашава, опитвайки се да намери ципа на спалния чувал.

— Откога я няма? — попита той. — Колко е часът?

— Наближава един. Няма я от близо двацет и четири часа.

— Господи. Може да е навсякъде! Опита ли да я потърсиш?

— Не можех да те оставя сам — каза Джули.

— Е, сега можеш. Вземи свещта и провери стълбището. Може би Бри се е прибрала снощи, след като токът отново е спрял, и е прекарала нощта на стълбите.

— Ще се справиш ли сам? — попита Джули.

— Добре съм — озъби се той. — Намери Бри.

Джули кимна. Взе свещта и излезе от жилището.

Алекс успя да се измъкне от спалния чувал. Съблече се и си сложи чисти дрехи. Още смърдеше, но това нямаше значение.

Отиде в кухнята и си изми лицето със студена вода. Цялото му тяло трепереше, докато отваряше шишенцето с аспири и поглъщаше още две хапчета. Изобщо не беше сигурен, че би могъл да се върне в хола, но знаеше, че трябва да го направи. Всяка стъпка беше като изкачване на Еверест и когато най-сетне достигна до дивана, сърцето му туптеше като лудо.

Спомни си, че не е ял от дни. Проблемът беше, че нямаше сили да се върне обратно до кухнята и да намери нещо за хапване. Не знаеше дали би могъл някога въобще да се изправи.

Нещо го накара да се свлече на четири крака и да запълзи към спалнята на момичетата. Не мислеше, че Бри и Джули биха му

устроили подобна шега, но все пак трябваше да провери дали Бри наистина я няма.

Спалнята беше празна.

— Бри? — извика той.

Може би тя се криеше в гардероба. Но отговор не последва.

Алекс се опита да допълзи обратно до хола, но помещението беше на километри. Спомни си нечии усмихнати лица, преди да припадне на пода на спалнята.

събота, 24 декември

— Алекс! Не запушвай банята!

Алекс се събуди рязко. Но гласът не беше на Бри. За секунда не можеше да си спомени къде се намира. После видя как Джули се настанява на фотьойла в хола и осъзна всичко. Апартамент 12Б. Мама и папи бяха изчезнали от седем месеца, Бри — от два дни.

Вгледа се в малката си сестричка и се опита да пренасочи вината, така че да я стовари единствено върху нея, но не можеше. Беше прекарал седем месеца, без да успее да убеди Бри да се раздели с илюзията, че мама и папи ще се върнат всеки момент. Как би очаквал Джули да забрани на Бри да отиде на черква?

Джули го беше намерила на пода на спалнята. Някак беше успяла да натика в тялото му храна и с нейна помощ Алекс се беше добрал до дивана. Той искаше да излезе и да потърси Бри, но не можеше да извърви десет крачки, без да припадне. А последното, от което Джули имаше нужда, беше да завари брат си в безсъзнание на площадката на четвърти етаж, неспособен да изкачи стълбите.

И все пак днес се чувстваше по-добре, по-добре, отколкото се беше чувствал от дни. Надигна се внимателно и с радост откри, че главата му не се замайва. Кухнята изглеждаше на милиони километри, но той успя да я достигне без произшествия. Пи малко вода, глътна два аспирина без особена причина и отвори една от консервите с червен боб. Ако съдеше по количеството останала храна, през последните няколко дни Бри и Джули не бяха яли много повече от самия него.

Бри беше изчезнала от два дни и какво беше направил той, освен да спи? Беше ли се сетил поне да се помоли за нейното завръщане? Не можеше да си спомни.

— Небесни отче, пази я — прошепна той.

Не се сещаше за друга молитва, която Бог би приел от него.

Закрачи към дивана и се опита да помисли. Бри беше тръгнала към „Сейнт Маргарет“ преди два дни. Единственото, което знаеше, беше, че Джули не я бе открила на стълбището. Потърка челото си. Ако не беше на стълбището, където беше?

Може би в „Сейнт Маргарет“? Може би беше достигнала черквата и останала там до мръкване, та затова отец Франко я беше поканил да пренощува при тях? Тази идея допадаше на Алекс, макар момчето да не разбираше защо отец Франко не беше изпратил Бри вкъщи на следващия ден.

Само дето на следващия ден нямаше ток. Вероятно отец Франко ѝ беше казал да остане в храма, докато може да хване асансьора към 12Б. Бри си беше жива и здрава, дори в по-добро положение от Алекс и Джули, защото черквата се отопляваше или поне се беше отоплявала, когато Алекс я беше посетил за последно, преди снежната буря. Ако отец Франко имаше храна, щеше да я сподели с Бри. А ако Бри си беше взела инхалатора, в „Сейнт Маргарет“ щеше да ѝ е толкова добре, колкото и вкъщи.

Щеше да е достатъчно лесно да разбере дали Бри е в „Сейнт Маргарет“. Трябваше просто да отиде там. Представи си реакцията на Джули, когато той и Бри се върнат заедно в 12Б. Ето това би бил епичен коледен подарък.

Алекс реши да поупражни ходенето. Закрачи от дивана към стаята на момичетата, после обратно към кухнята. Изяде още две лъжици замръзнал червен боб, после се върна в спалнята. Не се замая. Несъмнено беше отпаднал, но това се очакваше. Нямаше нужда да бърза. Ако Бри се намираще в „Сейнт Маргарет“, значи се грижеха за нея. Но тя щеше да се безпокои за него и Джули. По-добре беше да тръгва.

— Алекс?

— Заспивай, Джули. Добре съм. Просто отивам на разходка.

Джули се надигна мълниеносно.

— За какво говориш? Не можеш да отидеш на разходка.

— Просто до „Сейнт Маргарет“. Мисля, че Бри е там.

— Не е — каза Джули. — Вчера, след като проверих стълбището, отидох до черквата и разпитах за Бри. Отец Франко каза, че я е видял в

четвъртък, но си е тръгнала. Той преценил, че всичко ще е наред, щом електрозахранването е възобновено.

Алекс се срина на дивана.

— Защо не ми каза? — запита той, сякаш съдбата на Бри би била различна, ако Джули беше проявила благоразумието да му каже порано.

— Защото, когато се върнах, беше проснат на пода — отговори тя.

— Сега не съм проснат. Бри сигурно скита из улиците. Трябва да я потърсим.

— Алекс...

— Какво?

Джули изглеждаше нещастна.

— Ако някой мъж я е причакал... — започна тя. — Подобно на онзи, който... Бри не би могла да се съпротивлява. Знам, че напоследък беше доста по-силна, защото виждах как ти помага, но дори аз не успях да се измъкна от онзи мъж. Бри почти не е яла от дни, а дишането ѝ е изключително затруднено. Не мисля, че скита из улиците.

— Няма как да знаем, преди да проверим. Ако не искаш да дойдеш, ще отида сам.

— Ще можеш ли да се качиш по стълбите? — попита Джули.

— Ще се справя — отвърна ядосано той. — Идваш ли с мен?

— Разбира се, че идвам.

Двамата излязоха от 12Б и заслизаха надолу. Алекс се стресна от това колко усилия му отнемаше изминаването на всеки един етаж. Съмненията на Джули относно способността му да се качи обратно изглеждаха основателни. Но той щеше да се притеснява за това когато му дойдеше времето.

Не беше излизал навън от близо седмица. Почти всичко си беше същото, само снегът беше станал тъмносив. Студът нахлу в дробовете му и той се закашля.

— Това е голяма грешка — каза Джули.

— Трябва да я потърся — отвърна Алекс. — Не мога да я оставя да изчезне.

— Нима мислиш, че аз мога? — проплака Джули. — Ами ако отново се разболееш? Какво ще правя тогава?

Алекс не ѝ обърна внимание. Направи две крачки по тротоара и се запита какво, по дяволите, си мислеше, че върши.

— Почакай, хрумна ми нещо — обади се Джули.

— Какво?

— Хайде да вземем шейната — предложи тя. — Ще седнеш, а аз ще те дърпам.

— Достатъчно силна ли си? — попита той.

— Дано да съм. Ти не можеш да направиш и крачка. Шейната е в стария ни апартамент, нали? Не си я давал на Харви?

— Не, там е. — Застана абсолютно неподвижно, после очите му просветнаха. — Бри! Обзалагам се, че е в мазето. Върнала се е от черква в четвъртък, не е имало ток и е решила да остане там. Хайде. Обзалагам се, че от два дни ни чака да я спасим.

— Наистина ли мислиш така? — попита Джули, но и тя се спусна обратно към входа.

Алекс едвам смогваше да я настигне, но адреналинът го изпълни с енергия и момчето се спусна по стълбите почти толкова бързо, колкото и сестра му.

— Бри? — извика Джули. — Бри, тук ли си?

Не последва отговор.

— Почакай малко — каза Алекс и потърси ключа от стария им дом. С треперещи пръсти го пъкна в ключалката и отвори с тласък вратата. — Бри? Бри, добре ли си?

Джули заснова из жилището, викайки сестра си.

— Не е тук — каза тя.

— Може би е в кабинета на папи — предположи Алекс. — Може би е отишла там.

Отидоха до кабинета на папи. Алекс завъртя ключа в ключалката, но когато отвори вратата, стаята беше празна.

— Донеси шейната — каза той на Джули. — Ще претърсим улиците.

Джули го послуша. Взе шейната и я изнесе пред входа. Щом бяха навън, Алекс седна и остави Джули да го тегли. Нареди ѝ да спира пред всяка купчина тела, ала не откриха нови трупове. Ако хората продължаваха да умират, значи го правеха в жилищата си.

Отидоха до „Сейнт Маргарет“ просто за всеки случай, но отец Франко каза, че не е виждал Бри от четвъртък.

— Ще продължа да се моля за нея — каза той, а Алекс му благодари и каза, че ако разбере нещо, може да ги намери в 12Б.

Двамата с Джули обикаляха Западна Осемдесет и осма улица, отидоха нагоре чак до Деветдесет и втора и слязоха надолу чак до Осемдесет и втора. Част от разстоянието Алекс измина пеша, а през останалото време седеше в шейната. Крецяха името на Бри на всяка крачка, но улиците бяха тихи, като се изключат воят на вятъра и топуркането на плъховете.

Тя беше изчезнала. Подобно на мами и папи, Бри просто беше изчезнала.

неделя, 25 декември

Събуди се с треска. Джули не му позволи да излезе — нито за да търси Бри, нито за да отиде на църква. Алекс беше прекалено слаб, че да спори.

— Искаш ли да отидеш на литургия? — попита той, въпреки ужаса от мисълта, че Джули може да се изпари из улиците, както бе сторила Бри.

Тя поклати глава.

— Това не е последната Коледа — отвърна.

И двамата знаеха, че най-вероятно не е права, но никой не го изрече на глас. Вместо това продължиха да седят безмълвно и да гледат към вратата, молейки се за чудо.

понеделник, 26 декември

Джули беше заспала на стола. Алекс стана и запали свещ, за да погледне часовника си. Беше 8:30 сутринта. Приблужи се до Джули и я събуди с разтърсване.

— Ставай — каза ѝ той. — Веднага.

Тя се взря в него.

— Бри ли е? Да не си я намерил?

— Не. Но е двайсет и шести. Трябва да отидеш до „Порт Ауторити“ и да хванеш автобуса.

— Затова ли ме събуди? — попита Джули. — Дори не знаем дали изобщо ще има автобус. Ами Бри?

— Аз ще остана и ще я търся. Но поне ти ще бъдеш в безопасност.

Джули поклати глава.

— Никъде не тръгвам без теб и Бри.

— Трябва да го направиш — заяви Алекс. — Това е заповед.

— Заповядвай на някой друг. Аз ще поспя още. Болката затихва, когато спя.

[1] Света Богородице! (исп.). — Б.пр. ↑

вторник, 27 декември

Звукът от бръмченето на хладилника събуди Алекс.

— Хайде — каза той на Джули. — Токът дойде.

— Е, и?

— Искам да хапнеш нещо. Кога яде за последен път?

— Не знам — отвърна тя. — Вчера, предполагам.

— Ще стопля малко вода в микровълновата, за да се измия. И после ще хапнем нещо топло, докато можем.

— А след това?

— След това ще излезем и ще потърсим отново Бри — каза Алекс.

— Как? Мислиш, че половин консерва боб ще те направи отново силен?

— Ще използваме шейната. Джули, не можем да прекратим търсенето. Може да се е върнала в черквата за Коледа. Може да се е прибрала в приземието.

Гласът в главата му, който Алекс все повече намразваше, прошепна, че мъжът, отвел Бри, най-вероятно вече бе захвърлил тялото ѝ някъде. Момчето знаеше, че и малката му сестра си мисли същото, но и тя не го изричаше.

— Може ли и аз да се измия? — попита Джули. — Преди да тръгнем?

— Добра идея. Но нека се раздвижим, докато все още има ток. Може да хванем асансьора до мазето, за да вземем шейната.

— Какъв лукс — изпръхтя Джули, но стана от фотьойла и последва Алекс в кухнята.

След половин час двамата бяха възможно най-чисти, предвид обстоятелствата, и възможно най-сити. Все още имаха малко ориз и когато го претопляха с боб, ястието почти придобиваше вкуса на истинска храна. Алекс се изкушаваше да отвори консервата сардини, но реши да я запази за ден, в който не биха могли да ползват

микровълновата. Трябваше да внимават изключително много с разпределянето на храната, тъй като не знаеха дали помощите ще бъдат възобновени, нито дали училището ще отвори отново. Все още имаше шанс Джули да се качи на автобуса на девети януари, ако и двамата оцелееха дотогава. Възможността той да умре пръв и Джули да се самоубие го изпълваше с ужас.

Дванайсет дни. След всичко, което бяха преживели, какво бяха още дванайсет дни.

Джули изплакна съдовете и си сложи отново ръкавиците.

— Готова съм — съобщи тя.

Алекс кимна. Чувстваше се по-добре и не мислеше, че шейната ще му е необходима. Но ако намереха Бри на улицата, можеха да я превозят до къщи с нея. Нямахше да я остави, както беше оставил Кевин. Мястото ѝ беше вкъщи.

Потеглиха смълчани от апартамента. Когато достигнаха асансьора, Алекс натисна бутона. Чу звука от бавното изкачване.

— Странно — отбеляза Джули. — Трябваше да е на нашия етаж. Ние сме единствените в сградата.

В миг Алекс осъзна случващото се.

— Не гледай! — извика той, но беше твърде късно.

Вратите се разтвориха, из въздуха плъзна познатата миризма на смърт и след миг Алекс и Джули съзряха тялото на сестра си, свито на топка на пода на асансьора.

— Бри? — възкликна Джули, с писклив детски глас. — Бри, събуди се. — Тя се приближи към тялото и го разтърси. — Събуди се! Събуди се!

— Джули, спри. Прекалено е късно.

— Не е възможно! — извика Джули. — Трябва да се опитаме! Бри! Стани, Бри. Моля те. Стани...

Алекс коленичи до Джули. Бри беше мъртва от дни. В едната си ръка държеше инхалатора, в другата — броеницата.

— Умряла е с достойнство — каза той. — Не можем да се надяваме на повече.

— Но защо? — попита Джули. — Защо въобще е слязла до мазето?

— Не знам — отвърна Алекс.

Наведе се и целуна бузата на Бри. Очите ѝ бяха затворени. „Може би е умряла в съня си“, помисли си Алекс. Може би Бог е бил милостив към тази, която Го обичаше толкова много.

— Не разбирам — настояваше Джули, сякаш ако успееш да разбере, всичко щеше да се оправи. — В асансьора ли е умряла? Това ли е станало?

— Предполагам. Миналия четвъртък. — „На рождения ми ден — помисли си той. — Бри е умряла на рождения ми ден, след като е благодарила на Бог, че съм жив.“ — Слязла е за нещо в мазето, после е взела асансьора нагоре, но токът е спрял, докато е била вътре.

Джули се обърна и се взря, ужасена, в очите му.

— За колко време е станало? Знаела ли е, че ще умре? Чакала ли е да я спасим?

— Джули, няма значение — промълви Алекс, макар мислено да си задаваше същите въпроси. — Погледни я. Погледни колко е спокойна. Сега е в рая, с нашата *dolce Virgen Maria*^[1], и бди над нас.

— Така е — каза Джули. — Знам, че е там. Но тя е и тук, Алекс, и ми липсва толкова много. Мисля, че ще умра.

Алекс преглътна с усилие.

— Върни се в 12Б, Джули. Вземи одеяло. Не, вземи онзи юрган, който Бри харесваше. Донеси го тук. Ще я обвиним в него и ще я занесем у дома.

Джули кимна. Наведе се, целуна ръката на Бри, после се изправи и излезе от асансьора.

Алекс погали косата на Бри и се помоли за сила. Каза си, че така е по-добре, че Бри поне не беше издъхнала в чужди ръце, че тялото ѝ не беше небрежно захвърлено, след като е било употребено. Луната я беше убила, не хората. Прекръсти се и благодари на Христос, че е пощадил Бри.

Джули се върна с юргана в ръце. Алекс го пое и обви с него Бри.

— Ще трябва да вземем асансьора — каза той. — Не сме достатъчно силни, за да я отнесем по стълбите.

— Знам. Вече се помолих токът да не загасне. Ще се справим.

— Тя би искала да бъде там — каза Алекс и натисна с треперещи пръсти бутона за приземния етаж. — Ще я поставим на нейното легло.

— Не, постави я на моето. По-високо е. По-близо до рая.

Алекс кимна. Спускаха се в мълчание, накрая достигнаха приземието и вратите се отвориха. Не беше сигурен, че ще има силата сам да изнесе Бри, но Джули се наведе да му помогне, без той да я е молил. Когато стигнаха до тяхната врата, Алекс каза на Джули да извади ключовете, докато той придържаше Бри. После заедно я вкараха в спалнята на момичетата и я вдигнаха на горното легло.

Алекс остави лицето ѝ непокрито, докато се молеха. Когато реши, че Джули ще успее да го понесе, целуна очите на Бри и я покри с юргана.

— Не — възкликна Джули. — Още не.

Алекс знаеше, че не трябва да пришпорва Джули.

— Ще отида в хола — каза той. — Ще те чакам там.

Джули кимна. Алекс остави сестрите си и отиде във всекидневната. Осъзна, че има нужда да остане сам. Имаше нужда да разбере защо Бри се беше върнала в приземния апартамент.

Всичко изглеждаше точно като преди няколко седмици, когато беше донесъл шейната тук. За нея ли се беше върнала Бри?

Провери стаята на мами и папи, но и там нямаше нищо необичайно.

Зачуди се дали Бри не е отишла в кухнята, за да намери храна. Може би си е помислила, че са забравили нещо. Вече беше огледал целия апартамент, затова отиде и там.

Шафовете бяха празни, точно както бе очаквал. Алекс погледна към плота и видя бележката, която беше оставил.

Цялото му тяло потрепери, когато я взе в ръка. В горната част на листа пишеше, че ще се нанесат в 12Б. Но останалата част беше покрита със ситния почерк на Бри.

Скъпи мами и папи,

Радвам се, че сте вкъщи. Всеки ден се молах за вас.

Алекс ме изпрати в манастир това лято и макар монахините да бяха мили, аз ден и нощ се молах да се върна у дома. Santa Maria, Madre de Dios, чу молитвите ми.

Преди две седмици Алекс каза, че трябва да напуснем Ню Йорк. Не му казвайте, но аз се молах още по-

усърдно да не се налага да заминем, молех се Светата Дева да спре автобуса.

Убедена съм, че Бог ни позволи да останем в Ню Йорк, за да сме тук, когато се върнете. Това е Неговият коледен дар за нас.

Ще се гордеете с Алекс и Джули. Грижеха се прекрасно за мен. Алекс беше болен, но сега оздравява. Когато той и Джули ви видят, ще повярват отново в Божията милост и ще Го обикнат, както Го обичам аз.

Вашата любяща дъщеря,

Бриана.

ПП: Няма проблем, че живеем в 12Б. Господин Дънлап ни позволи.

Алекс се взря с ужас в листа хартия. Бри беше умряла, защото беше отказала да приеме, че мами и папи са мъртви. Ако не беше написала бележката, можеше да се върне в сградата, да вземе асансьора до дванайсетия етаж и да е на сигурно място в апартамента, когато токът спре. Нейните самозаблуди бяха довели до смъртта ѝ.

Но нима той беше различен? Нима допреди този момент, допреди да види тялото на Бри и да прочете последните ѝ думи, той не се беше надявал, че мами и папи чудодейно ще се върнат? Нито веднъж не беше казвал на Бри, че родителите им са мъртви, защото дълбоко в себе си не беше приел истината. Заблудите на Бри бяха и негови. Тя просто бе повярвала по-силно в тях.

Но сега Бри я нямаше. Не, беше мъртва. Мъртва като Кевин. Мъртва като мами и папи. Но Джули бе още жива и трябваше да има начин да бъде спасена. Христос в своята божествена милост не би могъл да осъди Джули на смърт само защото нейният брат е инатлив и глупав.

Алекс сгъна бележката на Бри, неспособен да я остави. Прибираше я в джоба си, когато Джули излезе от спалнята.

— Оставих картичката при нея — каза тя.

— Коя картичка? — попита Алекс.

— Онази с картината Звездна нощ. Трябваше да я потърся, но я открих и я оставих до нея. Нали не мислиш, че е нередно. Бри я

обожаваше.

— Мисля, че е добра идея. Постъпила си умно.

Джули го погледна.

— Безопасно ли е да вземем асансьора? — попита тя.

Алекс знаеше, че никъде по света не беше безопасно.

— Да, разбира се — каза той. — Но по-добре да тръгваме. Готова ли си?

Джули кимна.

— Ще й бъде ли добре тук? — попита тя.

— Да. Мама и папи ще се грижат за нея.

сряда, 28 декември

Алекс спа на пресекулки и в моментите, когато се будеше, чуваше Джули да плаче в стаята, която беше делила с Бри. Радваше се, че тя все още може да плаче, и не полагаше усилия да я успокои.

В един момент се надигна от разтегателния диван и отиде в кухнята да провери запасите им. Две чаши варен ориз, две консерви червен боб, една със спанак, една със смесени зеленчуци и сардините. Помнеше време, в което толкова храна не му стигаше дори за ден.

„Бях толкова разглезен — помисли си той. — Имах толкова много и не го оценявах. Винаги исках още.“ Но нямаше значение. Единственото, което имаше значение, беше да изпрати Джули на безопасно място. Ако успееше да го постигне, можеше да умре с мисълта, че е направил поне едно нещо както трябва, и това му беше достатъчно.

Знаеше, че трябва да остави бележка за Джули, но потреперваше при вида на химикалката и белия лист. Насили се да не мисли за последните мигове на Бри и написа: „Отивам до «Сейнт Маргарет» за заупокойна литургия за Бри“.

Искаше да напише много други неща, но нямаше смисъл. Вместо това отиде в спалнята и погледна сестра си. Най-после беше заспала. Алекс можеше да се върне, преди тя да се е събудила. По-късно щеше да се погрижи тя да хапне нещо.

Измина дванайсетте етажа бавно, без да хаби повече усилия от необходимото. И двамата с Джули нямаха апетит, откакто се бяха прибрали предишния ден, затова не беше ял нищо от близо двайсет и

четири часа. Беше убеден, че сравнително е оздравял от грипа, но знаеше, че не е изключено да припадне.

„Единствено Джули е важна“, напомни си той на път за „Сейнт Маргарет“. Карлос можеше да е жив, но Алекс нямаше как да знае. Джули беше жива и беше издръжлива и силна и заслужаваше да живее. Отец Франко със сигурност щеше да помогне на Алекс да я спаси.

Но когато стигна до черквата, Алекс завари на вратата съобщение.

„СЕЙНТ МАРГАРЕТ“ Е ЗАТВОРЕНА DOMINUS VOBISCUM^[2]

Въпреки знака, Алекс се опита да отвори вратата, но тя беше заключена. Отиде до страничната врата и пробва и с нея, но нямаше успех. Черквата беше изоставена. Отец Франко му беше казал, че това ще се случи, но Алекс не му беше повярвал напълно.

Тъй като не знаеше къде другаде да отиде, Алекс се отправи към „Винсент де Пол“. Отдавна вече не вярваше в чудеса, но се помоли да завари параклиса отворен, за да може поне да запали свещ за Бри.

Пътят беше дълъг и труден и Алекс донякъде се изненадваше, че сълзите по бузите му не замръзваха мигновено. Дробовете го боляха от пепелта във въздуха, съзнанието му беше изпълнено с образа на Бри, затворена в асансьора, издъхваща бавно напълно сама.

„Не и Джули — повтори си той. — Няма да оставя Джули да умре.“

На вратата на „Винсент де Пол“ нямаше нищо, липсваше дори съобщението за карантината. Алекс натисна бравата и вратата се разтвори.

Той влезе в училището. Не чу нищо и не видя никого. Но дверите на параклиса бяха отворени. Той влезе. Вътре също беше празно. Поклони се пред кръста, после отиде до пейките на дванайсетокласниците, коленичи и започна да се моли. Молеше се на Бог за милост и опрощение, молеше се за душите на всички, които беше обичал, молеше се Христос да прояви снизхождение и да не отнема живота на Джули.

— Алекс?

Алекс се обърна и видя на прага сестра Рита.

— Алекс, ти ли си? Мислех, че ти и сестрите ти сте заминали.

За момент Алекс беше объркан. После си спомни бележката, която беше оставил на отец Малруни, за да го уведоми, че заминават.

— Не — отвърна момчето. — Така и не успяхме.

— Добре ли си? — попита сестра Рита. — Как са Бриана и Джули?

— Бри почина. „Сейнт Маргарет“ е затворена. Не знаех къде другаде да отида.

— Бри? О, Алекс, толкова съжалявам. Бях ѝ учителка по английски в осми клас. Беше прекрасно момиче.

Алекс си припомни Бри в осми клас и не успя да промълви и дума.

— Джули добре ли е? — попита сестра Рита.

Алекс кимна.

— Слава на Бога. Ела с мен, Алекс. Ще поговорим с отец Малруни.

Алекс я последва от параклиса в кабинета на отчето. Отец Малруни седеше на бюрото си и се молеше в мълчание. Изчакаха да завърши и тогава сестра Рита почука на вратата, за да му привлече вниманието.

— Господин Моралес? — изненада се той. — Мислехме, че сте заминали.

— Знам — каза Алекс. — Опитах се, но автобусът не потегли заради карантината.

— Как са сестрите ти? — попита отец Малруни.

— Джули е добре. Бри умря заради мен.

— Седни — посочи с ръка отец Малруни. — Защо мислиш, че си отговорен за смъртта на сестра си, Алекс?

Алекс му разказа всичко. Спомняше си как беше помолил отец Малруни да го изповяда, защото беше решил, че отец Франко ще бъде прекалено мек с него. Алекс знаеше, че каквото и изкупление да поискаше отец Малруни, то нямаше да намали усещането за вина, но това вече не го интересуваше. Нека отец Малруни и сестра Рита чуеха сами колко некадърен човек беше Алекс. Така щяха да са по-склонни да проявят снизхождение към Джули.

Когато приключи, отец Малруни прочисти гърлото си.

— Не знам какво да кажа — започна той.

— Може ли аз да кажа нещо? — намеси се сестра Рита. — Ако не възразявате, отче.

— Заповядай — кимна отец Малруни.

Сестра Рита се обърна към Алекс. Беше забравил колко доброта излъчваха очите ѝ.

— Знам, че се чувстваш отговорен за смъртта на Бриана. Смяташ, че е трябвало да приемеш факта, че родителите ви са мъртви, и да накараш Бри да стори същото. Ако го беше направил, тя нямаше да постъпи така безразсъдно и щеше все още да е жива. Права ли съм?

Алекс сподави хълцането си и кимна.

— Мисля, че точно тази вяра е поддържала Бри жива — продължи сестра Рита. — Ако не беше носила това убеждение, тогава всички жертви, които си правил за нея, цялата грижа и закрила, които си ѝ осигурявал, нямаше да бъдат достатъчни. Бри е имала нужда да вярва, че родителите ви ще се върнат. А ти си я обичал достатъчно силно, че да не искаш да потъпкваш нито нейните надежди, нито своите собствени. Ако Бри беше сметнала, че ти си се отказал, тя също щеше да го направи и това щеше да я унищожи.

— Щеше ли да има някакво значение? — попита Алекс. — Тя страда толкова много през последните няколко месеца.

— Тя те е спасила — отговори сестра Рита. — Джули не би могла да го направи самичка. Твоят живот е дарът на Бри за теб. — Взе дланта на Алекс и я стисна между своите. — Имала е късмет, че ти си бил неин брат. И го е знаела. Ти също трябва да го знаеш.

Алекс не можеше да спре да плаче. Чувстваше се като глупак, като бебе, но сълзите не спираха да се ронят.

— Достатъчно — каза най-сетне отец Малруни. — Предполагам, не си носиш чиста носна кърпа, господин Моралес?

Въпреки всичко Алекс се засмя.

— В момента и аз не разполагам с такава — призна отец Малруни. — Какво да се прави, използвай ръкавите си, но си подсуши някак носа. Предстоят ни важни решения.

Алекс изпълни нареждането му.

— Трябва да намеря безопасно място за Джули — каза той.

— Не само за Джули — поправи го отец Малруни. — И за самия теб, господин Моралес.

— Аз съм без значение. Важна е само Джули.

Отец Малруни поклати неодобрително глава.

— На колко си години, господин Моралес? — попита той.

— На осемнайсет.

— През четиридесетте години, в които преподавам в академия „Сейнт Винсент де Пол“, нито веднъж не съм срещал осемнайсетгодишен светец — обяви отец Малруни. — И искрено се съмнявам настоящият случай да е различен. Сестра Рита, кога заминава вашият автобус? Утре следобед?

— В един — отговори сестра Рита. — Макар че едва ли ще тръгне навреме.

— Какъв автобус? — попита Алекс.

— Вярвам, че е последният — отбеляза отец Малруни. — Уцелихте момента безпогрешно, господин Моралес. За жалост, външният ви вид е разочароващ.

— Отец Малруни! — възмути се сестра Рита.

— Права сте — въздъхна Малруни. — Въпросът е под какъв предлог да вмъкнем младите Моралес в автобуса.

Алекс си пое дълбоко дъх.

— Какъв автобус? — попита той. — Нали е обявена карантина?

— Вирусът е навсякъде — отвърна отец Малруни. — Няма смисъл от спазването на карантина, ако целият свят е болен.

— Сигурна съм, че няма да имате проблеми — каза сестра Рита. — А Джули явно има силен имунитет, щом е била толкова време покрай теб, без да се разболе. Как да го организираме, отче?

— Да организирате кое? — настоя Алекс. — Няма да позволя Джули да отиде в евакуационен център. Не можете ли просто да я вземете тук?

— Кой ти говори за евакуационни центрове? — попита отец Малруни. — Мислиш ли, че утре в един на обед ще дойде автобус само за да закара сестра Рита в евакуационен център?

— Отец Малруни, моля ви — каза сестра Рита. — Алекс, Църквата евакуира почти всичките си служители. Неколцина, между които е отец Малруни, избират да останат тук, за да се погрижат за гражданите, които не могат да заминат. Но по негово настояване утре заминавам с автобус за „Сейнт Урсула Колидж“ в Джорджия. Църквата

го използва като временно убежище за всички духовни лица, преди да ни разпрати из страната.

— Но аз и Джули не сме положили клетви — отвърна Алекс. — Как бихме могли да заминем?

— Това се опитваме да измислим — каза сестра Рита.

Нещо проблесна в очите на отец Малруни.

— Христос е милостив. Сигурен съм, че няма да възрази, ако просто представя господин Моралес за семинарист. Кой знае, един ден би могъл да стане такъв. Ще му дадем документите на господин Ким. Това ще му осигури транспорт до „Сейнт Урсула“, а след като пристигне там, ще му позволят да остане, докато намери по-подходящо място.

— Леля и чичо се преместиха в Тълса — каза Алекс.

— Отлично! — възкликна отец Малруни. — Сестра Рита, на вас несъмнено биха ви позволили да вземете млада послушница?

— Много млада послушница — засмя се сестра Рита. — Съмнявам се Джули някога да даде обет. Но все още пазя дрехите и документите на сестра Джоан. Стига да съм край Джули, едва ли някой ще се усъмни в нея.

— Склонни сте да сторите това? — попита Алекс. — Да нарушите правилата?

— Понякога правилата не действат — отговори отец Малруни. — Ти и сестра ти трябва да дойдете тук рано сутринта. Разполагате ли с храна вкъщи?

— Останала е малко — каза Алекс.

— Отлично! Ако има нужда, ще подкупим шофьора с една-две консерви. Но запазете нещо и за вас, тъй като пътуването е дълго, а не е подсигурена храна. Вземете само най-важното. Позволяват само по един сак на пътник, а ние ще дадем и на двама ви по един, за да не изглеждате като ученици.

— Джули може да седи до мен по време на пътуването — каза сестра Рита. — Ще бъдем в един и същи автобус, но по-добре да не седите един до друг, за да не събудите подозрения.

Алекс кимна.

— Не мога да ви благодаря достатъчно.

— Бъдещето ви е нашата отплата — отговори отец Малруни. — Сега иди вкъщи и сподели плана със сестра си. Бъдете тук рано

сутринта. Присъствието на сутрешната литургия, разбира се, е задължително.

четвъртък, 29 декември

— Разбързай се малко — каза Алекс на Джули. — Нямаме цял ден.

— Бързам — озъби се Джули. — Сигурен ли си, че прибра всичко?

Алекс прерови найлоновата торба още веднъж. Два броя бельо, старателно изпрани предния ден и все още влажни. Всички консерви, отварачка за консерви, две вилици. Всички данни, които беше успял да намери за полка на Карлос. Семейния портрет, който им беше направил чичо Джими, документите от господин Флин, актовете за раждане, както и кръщелните свидетелства, които щеше да скрие из джобовете си, след като си сложеха други дрехи във „Винсент де Пол“. Носеше бележката на Бри в джоба на ризата си.

— О! — сепна се той. — Къде е медалът ми „Сейнт Кристофър“.

Мами му го беше дала преди първия му училищен летен лагер. Алекс заснова из хола в търсене на медала.

— Ето го — каза Джули и се появи от спалнята. — Бри ти го слагаше, когато беше болен, но той непрекъснато падаше, затова го взех и го прибрах. Заповядай.

— Благодаря — отвърна Алекс. — Ти взе ли всичко?

Джули кимна.

— Ще взема и червилото, което ми подари Кевин. Не ме интересува дали послушничките носят червило. Искам го.

Алекс реши, че Кевин би одобрил.

— Взе ли нещо на Бри? — попита той. — Нещо за спомен?

— Аз пазя Бри в сърцето си. Не ми трябва нищо друго. — Тя замълча за момент. — Освен теб. Ти ми трябваш.

Алекс кимна.

— И ти ми трябваш — каза той. — Хайде. Време е да тръгваме.

[1] Мила Дева Мария (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Господ да е с вас (лат.). — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.